فقير شائق سائين جو رسالو

(ڪلام صوفي فقير شائق سائين عمراڻي)

سهيڙيندڙ

فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو

Scanned with CamScanner

from. Faqeer Sayed Ibadat Ali Shah
Dargah Jahanpur Sharief.
Ghotki.

Gift for Faqeer Tariq Hayat Leghari.
Sukkur.

Scanned with CamScanner

شهنشاهہ شهباز مونکي شوق مان ”شائق“ سڏيو

فقير شائق سائين جو رسالو

ڪلام صوفي فقير شائق سائين عمراڻي

تعلقو ۽ ضلعو جيڪب آباد

سهيڙيندڙ

خادم الفقراءُ

فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو

ميرپور ماٿيلو گھوٽڪي

Scanned with CamScanner

ڪتاب جو نالو: فقير شائق سائين جو رسالو
ڪلام صوفي فقير شائق سائين عمراڻي
تعلقو ۽ ضلعو جيڪب آباد
سهيڙيندڙ: فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو

تعداد: 1000

ڇاپو پهريون: جولاءِ 2010

ڪمپوزر: مهراڻ ڪمپيوٽرز ۽ پرنٽرز

پراڻو بس اسٽاپ ميرپور ماٿيلو فون: 0723650120

ڇپيندڙ: پيس ڪمپوزرس ڪراچي
0300_7058872

هديو: 150 رپيا

ملڻ جا هنڌ

درگاهه عاليه

- صوفي فقير علي انور شاهه
  جهانپور شريف، گهوٽڪي سنڌ

درگاهه عاليه

- فقير شائق سائين عمراڻي
  جيڪب آباد
- سيد بڪ لينڊ جيڪب آباد
  فون نمبر: 0722653924
- هائوس آف ناولٽي ميرپور ماٿيلو
  فون نمبر: 0723651182,651694

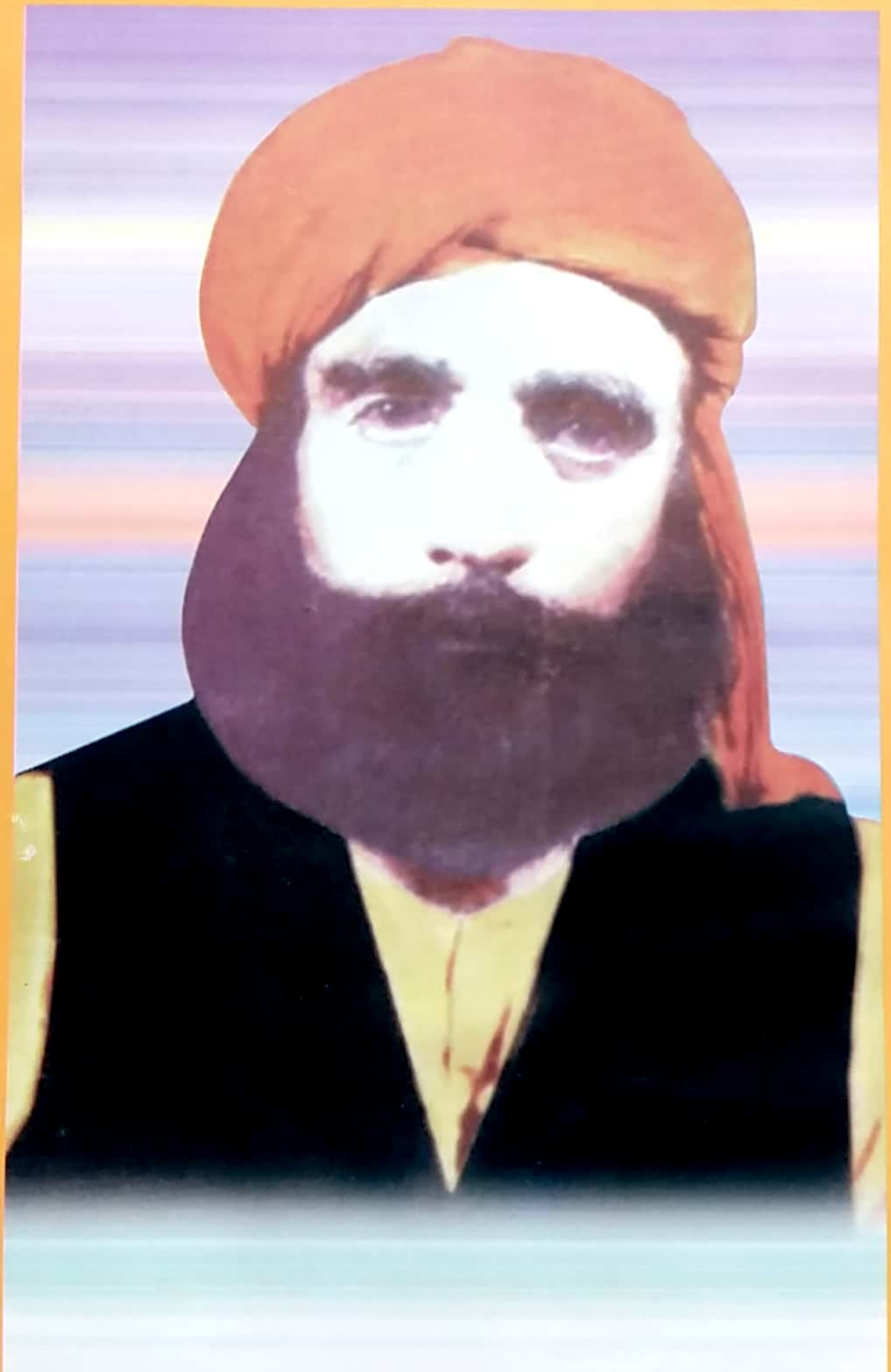

فقير شائق سائين عمراڻي

Scanned with CamScanner

فقير سيد قلندر علي شاه ڪيچي ڏٽي (بلوچستان)
فقير سيد صاحبڏنه شاه جا مرشد

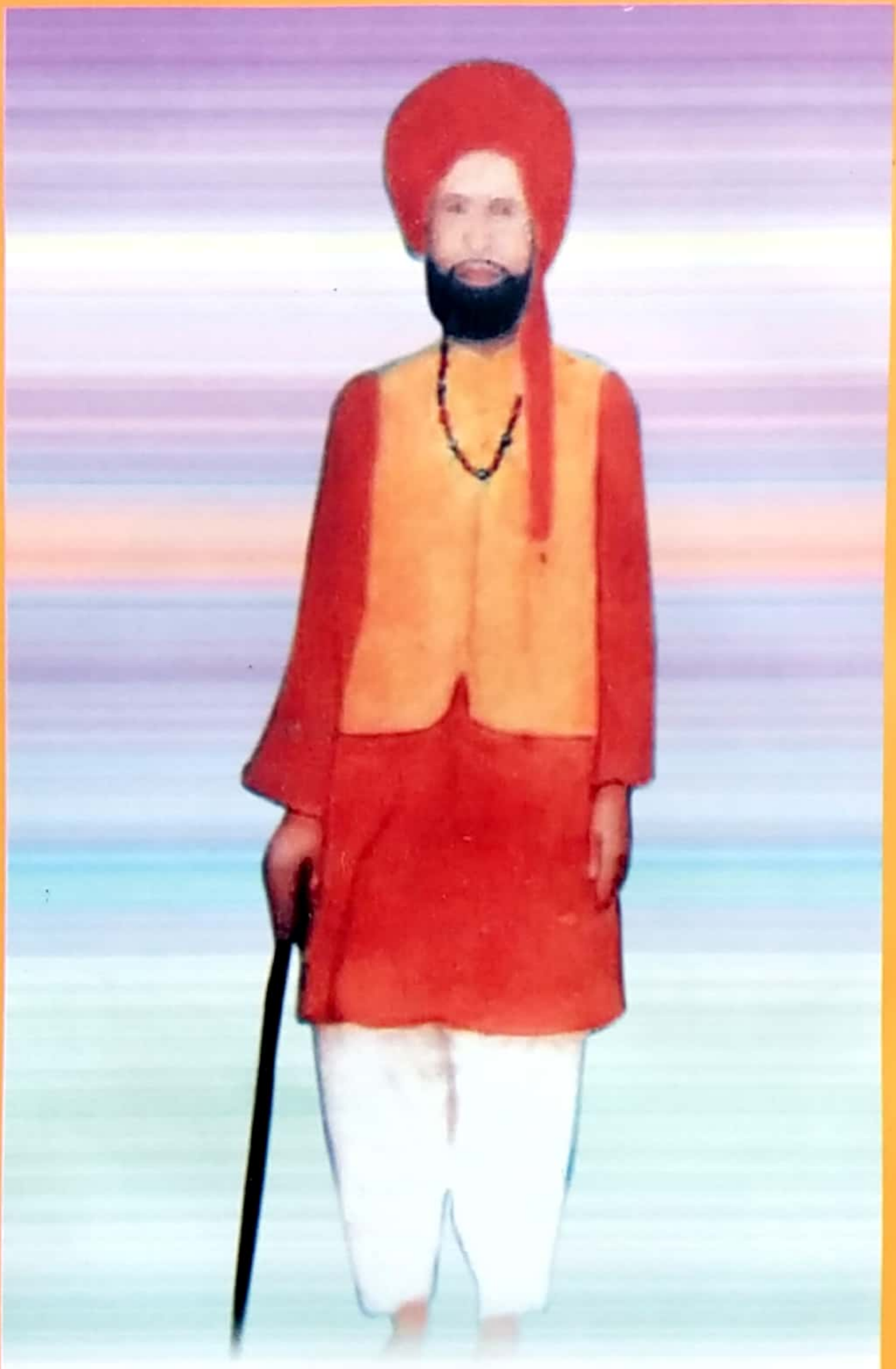

فقير سيد صاحبڏنه شاهه (وسطي عنايت شاهه)
فقير سيد علي انور شاهه جا مرشد

Scanned with CamScanner

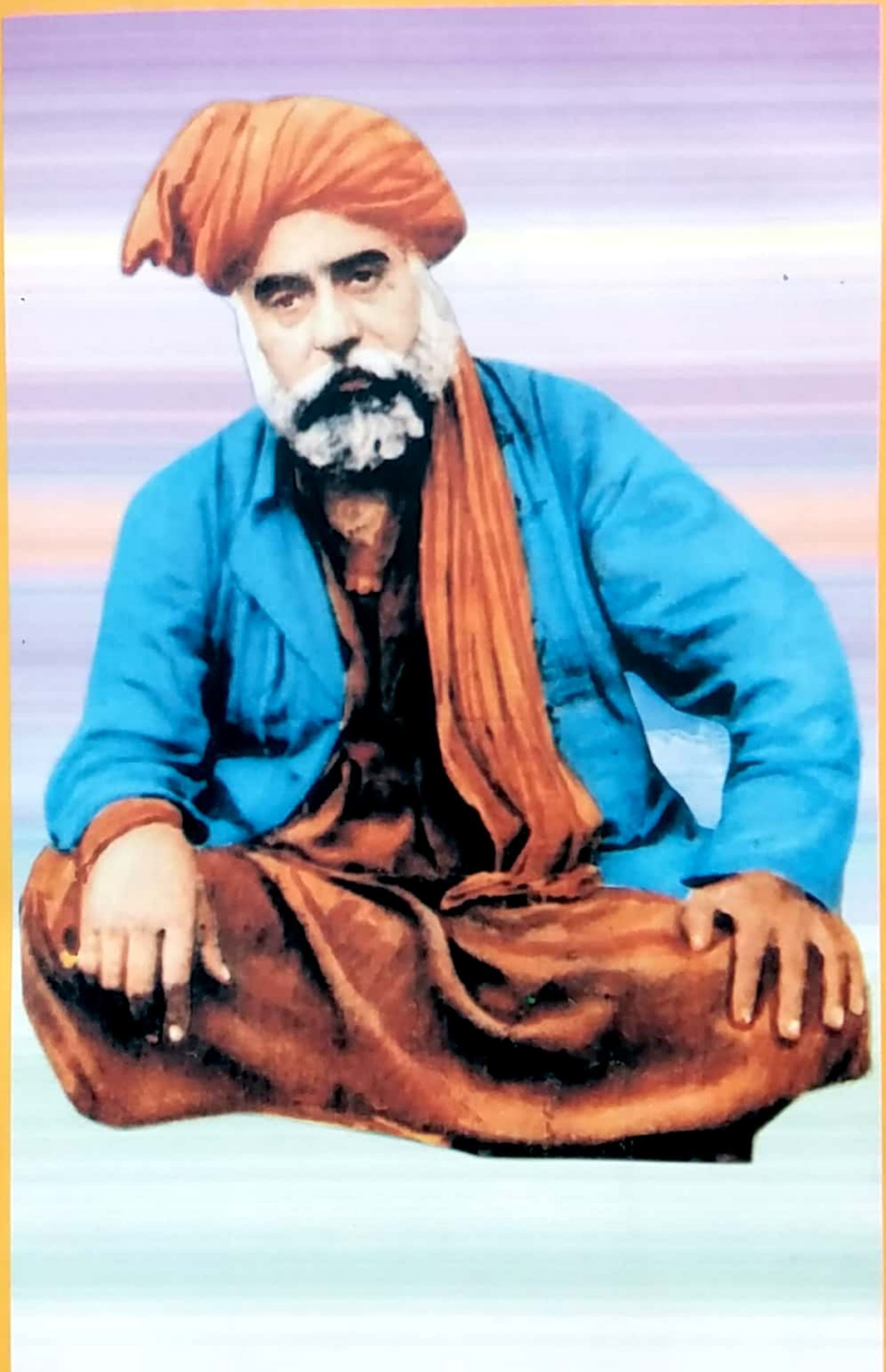

فقير سيد علي انور شاھ (جھانپور شريف)
فقير شائق سائين جا مرشد

Scanned with CamScanner

فقير سيد حضور بخش شاھ (حضور سائين)

فرزند (اول) فقير سيد علي انور شاھ

سجاده نشين (اول) درگاھ جهانپور شريف

Scanned with CamScanner

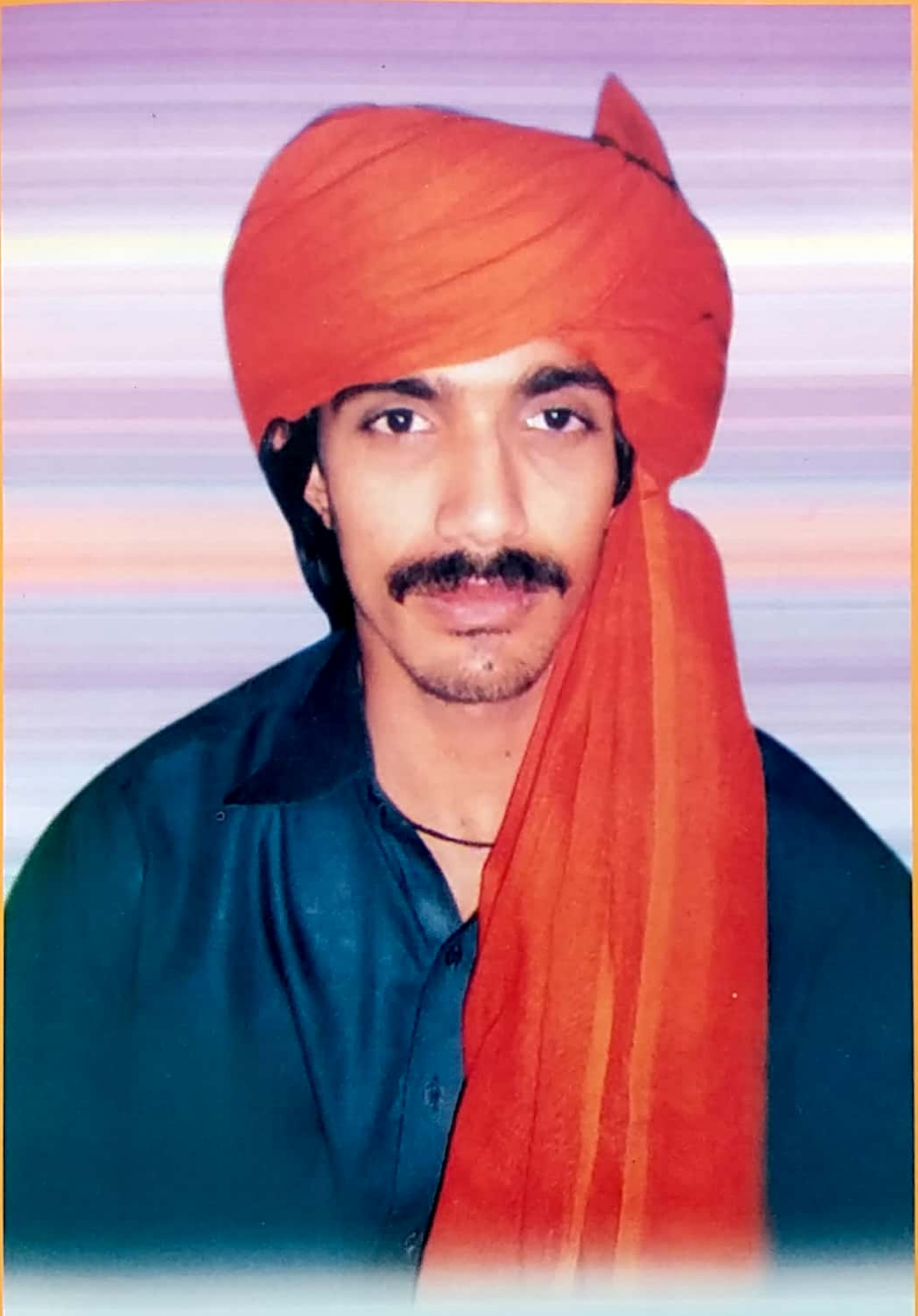

فقير سيد سخاوت علي شاھ (سخاوت بخاري)
فرزند فقير سيد علي انور شاھ ”ثاني“ (نالي وڏو سائين)
موجوده سجاده نشين (دوم) درگاھ جهانپور شريف

Scanned with CamScanner

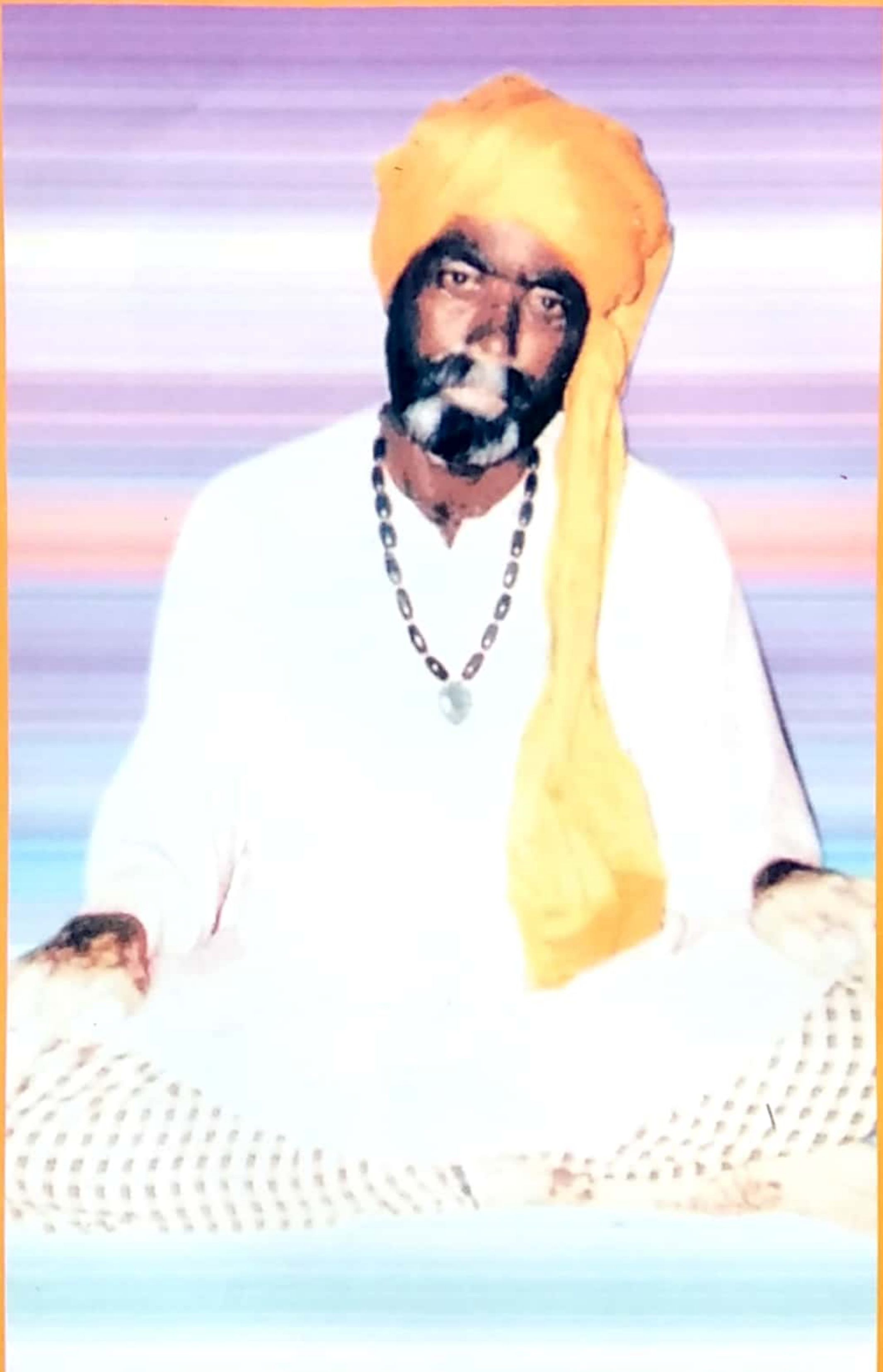

فقير سيد خدا بخش شاهه (ملنگ سائين)
فرزند (دوم) فقير سيد علي انور شاهه

Scanned with CamScanner

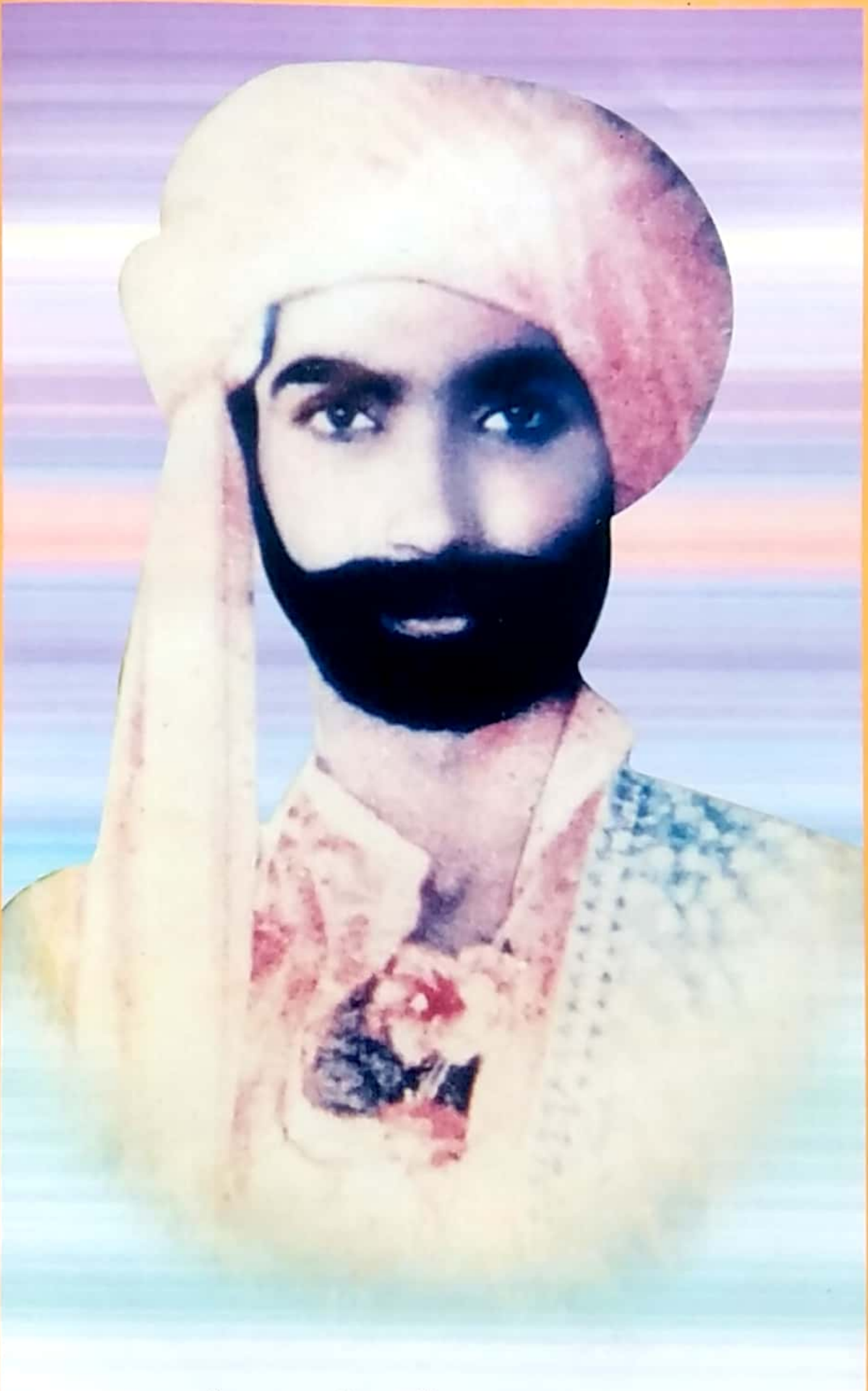

فقير سيد علي انور شاھ ”ثاني“ (نالي وڏو سائين)
فرزند (اول) فقير سيد حضور بخش شاھ

Scanned with CamScanner

فقير سيد صحبت علي شاھ (صحبت سرکار)
فرزند (دوم) فقير سيد حضور بخش شاھ

Scanned with CamScanner

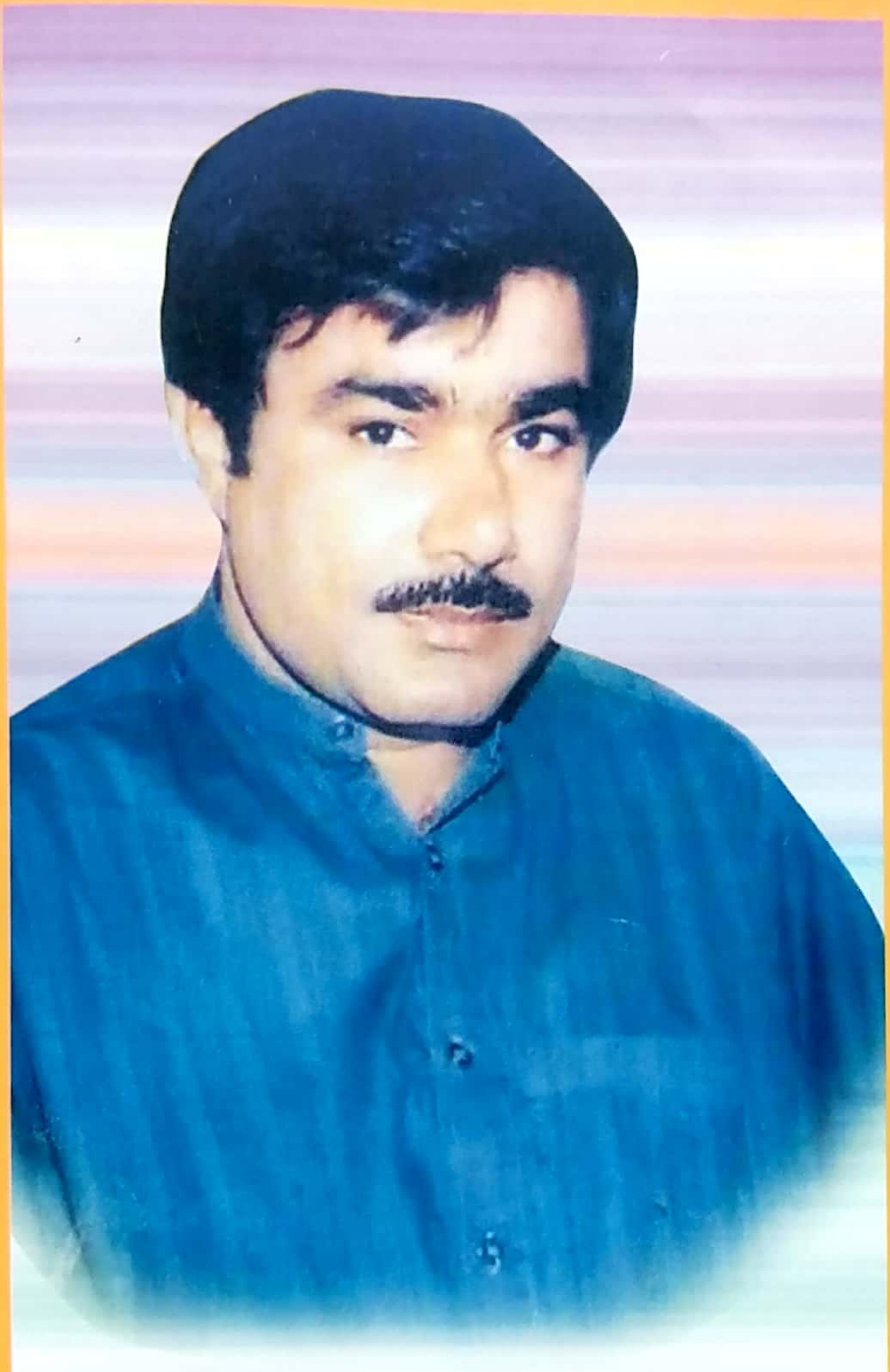

فقير سيد منور علي شاھ

فرزند (سوم) فقير سيد حضور بخش شاھ

Scanned with CamScanner

فقير سيد تصور علي شاھ

فرزند (چھارم) فقير سيد حضور بخش شاھ

Scanned with CamScanner

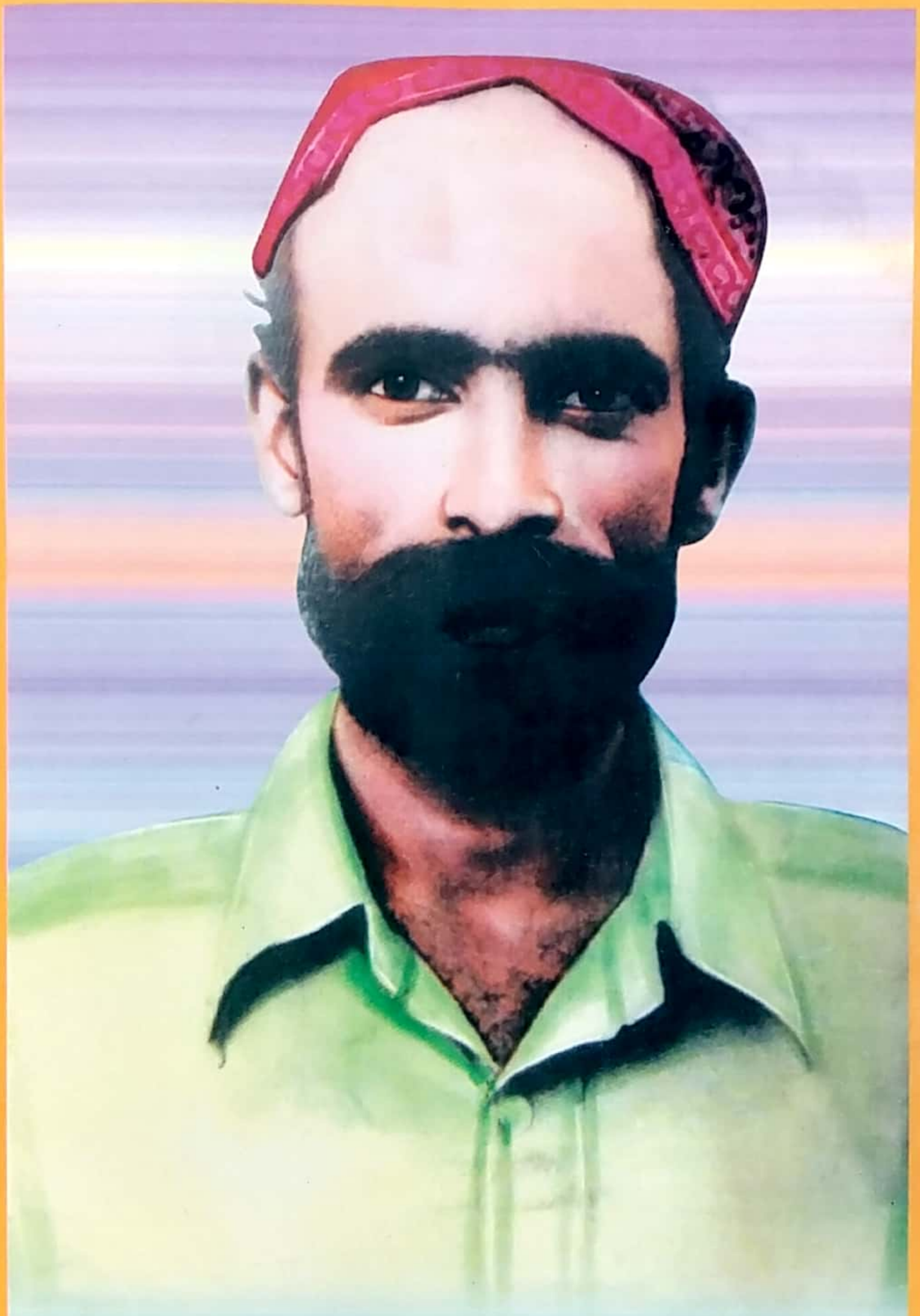

فقير فيضل سائين عمراڻي
فرزند فقير شائق سائين
سجاده نشين (اول) درگاهه فقير شائق سائين

Scanned with CamScanner

فقير امداد علي عمراڻي
فرزند فقير فيضل سائين
موجوده سجاده نشين (دوم) درگاھ فقير شائق سائين

Scanned with CamScanner

فقير شائق سائين جو رسالو

(کلام صوفي فقير شائق سائين عمراڻي)

سهيڙيندڙ

فقير کريم بخش کلهوڙو

Scanned with CamScanner

شهنشاه شهباز مونکي شوق مان ”شائق“ سڏيو

فقير ”شائق“ سائين جو رسالو

ڪلام صوفي فقير شائق سائين عمراڻي

(ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي تعلقو ۽ ضلعو جيڪب آباد)

سهيڙيندڙ
خادم الفقراءُ
فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو
ميرپور ماٿيلو ضلعو گهوٽڪي

ڪتاب: فقير "شائق" سائين جو رسالو
سهيڙيندڙ: فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو
ڇاپو پهريون : جولاءِ 2010
تعداد: 1000
هديو: 150 رپيا
ڪمپوزر: مهراڻ ڪمپوزر اينڊ پرنٽرز پراڻو بس اسٽاپ
ميرپور ماٿيلو فون نمبر: 0723_650120
پرنٽر: پيس ڪمپوزرس ڪراچي 0300_7058872

ملڻ جا هنڌ

درگاهه عاليه صوفي فقير علي انور شاهه
جهانپور شريف گهوٽڪي سنڌ
درگاهه عاليه فقير "شائق" سائين عمراڻي جيڪب آباد
سيد بڪ لينڊ جيڪب آباد 0722_653924
هائوس آف ناولٽي ميرپور ماٿيلو 0723_651182,651694

Scanned with CamScanner

پيش لفظ

جيئن تہ فقير سيد سائين ستار ڏنہ شاھ درگاھ جھانپور شريف تعلقہ و ضلع گھوٽڪي جن جو ڪلام " **ديوانِ ستار**" مارچ 2001ع ۾ ڇپرايو سون انھيءَ ڪان پوءِ سيد فقير ڪوثر علي شاھ درگاھ جھانپور شريف ، فقير امداد حسين عمراڻي سجاده نشين درگاھ فقير شائق سائين عمراڻي ۽ فقراءَ اسرار ڪيو تہ صوفي فقير شائق سائين عمراڻي جن جو ڪلام سھيڙي ڇپرايو وڃي. ھن اھم ڪم جي ذميواري مون ناچيز تي سونپي وئي.

جيئن تہ فقير شائق سائين جن جو ڪلام قلمي نسخن جي صورت ۾ فقراءَ وٽ موجود ھيو. انھن قلمي نسخن کي پاڻ ۾ ڀيٽيو ويو ان ڪان علاوه ڪجھ ڪلام قلمي نسخن ۾ موجود نہ ھيا ۽ اھي مختلف فقراءَ ڪان مليا جيڪي پڻ ھن رسالي ۾ شامل ڪيا ويا آھن.

فقير شائق سائين جي ڪلام کي سھيڙڻ ۾ فقير نورمحمد سومرو ڳوٺ ڏنو ماڪو، تعلقہ ميرپور ماٿيلو، ضلع گھوٽڪي جن خلوص دلي سان مدد ڪئي.

جيئن تہ منھنجي لاءِ اھڙي فقير ھستي جي ڪلام کي ترتيب ڏيڻ ھڪ مشڪل ڪم ھيو پر پوءِ بہ مالڪ جي مھرباني سان ھن ڪم جو مقصد حاصل ٿي ويو ھينئر فقير شائق سائين عمراڻي جن جو **"رسالو فقير شائق سائين"** اوھان جي ھٿن ۾ آھي.

خادم الفقراءَ

فقير ڪريم بخش ڪلھوڙو

ٻه اکر

هي سارو چرچو ڪُن جي آواز جي ڪماليت آهي. نشانيون ۽ ثابتيون سَخن ۽ ساز سان آباد آهن. تنوار توحيد جي تند آهي. وڇوڙو ميلاپ جي ڪڙي آهي. ديدار دردن جو ديرو آهي. خاموشي هڪ ڪليل ڪتاب آهي. رياضت رهبر جي رضامندي ۽ نوازش آهي.

هي ٻول ۽ سُخن عشق جي آڙاهه جي تخليق آهن ازل کان نت نت نوان سَخن نوان نوان نواڻ ۽ جلوه گري جي جوت جاڳائڻ ۽ ماهه روءِ مشعل ٿيڻ انهي سڀ جو محور هڪ آهي.

جئين تہ رياضت رهبر جي رضامندي مٿي چئي آيا آهيون. اهو سڀ ڪرم مالڪ جو آهي. تنهن ۾ ڪنهن دوست فقير صرف اهو پڇيو هجي تہ شائق سائين جو رسالو ڇپيو آهي يا نہ؟ اها بہ انهي دوست جي رهبري ۽ هوشياري ۾ ڳڻجي ٿي. انهي رسالي جي ڪم لاءِ منهنجي تمام گهڻي روحاني مدد سائين فقير سيد عبادت علي شاهہ ڪئي ۽ ڪلام جي جوڙ جڪ ۾ فقير علڻ سائين بنگوار گهڻي مدد ڪئي. اڄ تاريخ 16 جون 2010 جو آءُ سنهري ڏينهن محسوس ڪيان ٿو جو هن رسالي جو مڪمل پرنٽ (بٽر) ڇاپي لاءِ تيار ٿي چڪو آهي ۽ انهي رسالي جي سي ڊي بڻجي چڪي آهي انشاءَ الله تمام ٿوري وقت اندر (هڪ يا ڏيڍ مهينو) تائين هي شائق سائين جو رسالو جامو پائي هر هڪ در وندن جي دل تي ديرو لائيندو.

آءُ انهي ڪم ۾ ڪل فقراءَ خاص طور تي فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو ، فقير نور محمد سومرو ۽ وڌ ۾ وڌ امداد علي سائين جو ٿورائتو آهيان جو سنهين سنهين ڇهنبن وارين ڇماٽن سان هن ڪم کي مڪمل ڪرايو. هي چند اکر فقير سيد عبادت علي شاهہ سائين جي حڪم جي پيروي ڪندي لکي رهيو آهيان. اها بہ نوازش.

طالب ڪو ڪيا خبر هي اک ديد اک نظر هي،
ساقي ڪا منتظر هي مخمور يا قلندر.

١٦/6/٢٠١٠

خادم

فقير غلام حسين صاحب

نوٽ:

هن رسالي جا سڀ حق ۽ واسطا فقير امداد حسين عمراڻي سجاده نشين درگاھ **فقير شائق سائين عمراڻي** جن وٽ محفوظ آهن.

سرپرست اعليٰ : فقير امداد حسين عمراڻي
سجاده نشين درگاھ فقير شائق سائين عمراڻي
ترتيب : فقير ڪريم بخش ڪلهوڙو
سهيڙيندڙ : فقير نور محمد سومرو
تعاون : فقير غلام حسين ملھڻ صاحب
فقير سيد عبدالفتاح شاھ بخاري
فقير غوث بخش ملھڻ صاحب
فقير علي مراد مهر صاحب
فقير غلام رسول بلوچ صاحب
فقير ميرحسن خان لغاري
فقير نياز احمد عباسي
فقير رفيق احمد خان لغاري
فقير نازڪ حسين ڪلهوڙو صاحب
نظر محمد خان عمراڻي وڪيل
محمد ظاهر خان عمراڻي
راجا خان عمراڻي
منصور علي خان بگٽي
۽
طالب فقراءُ

فهرست

نمبر شمار	تفصيل	صفحہ نمبر

سوانح حيات

نمبر شمار	تفصيل	صفحہ نمبر
1.	اسم مبارڪ	1
2.	تعليم	2
3.	دست بيعت	2
4.	حسبي شجرو	3

سنڌي ڪلام

نمبر شمار	تفصيل	صفحہ نمبر
1.	اسان جي عشق جو مظهر، محمّد مصطفيٰ مولا، حبيبِ يا خدا انور عليؑ مرتضيٰ مولا.	16
2.	اسان جي حال جا محرم اسان وٽ اڄ ڏسڻ آيا سٽي سانگا سوين سيها پرين پيارا پڇڻ آيا.	17
3.	يار آيو دلدار آيو، ساڳي صورت جو سردار آيو.	18
4.	پرين، پيرن ويلهه پرور آندو آ، الله اميد پڄائي آ، وه جي رمزن راند رچائي آ.	19
5.	آهي حسن هادي جو حج حضور، پسڻ پرين جي آ صورت ثوابي.	21
6.	اڇي رس هاشمي حسني، جنابِ غوث گيلاني، وصي وارث حقي هادي، محيّ الدين مرد ميراني.	22

Scanned with CamScanner

7.	جيئي پير دستگير، وصي وارث ولهين جو فقر جو فقير.	23
8.	سلطان سرورن جو محبوب سبحاني، يا غوث گيلاني.	24
9.	اسم اثبات اسدالله، قلندر شير جلال الله.	25
10.	ڪيچي قائم قلندر شاهه بره برحال آ تنهنجو، اسم اعظم اصل اعليٰ، لقب خود لعل آ تنهنجو.	26
11.	اڄ ڪنهن چمن ۾ چمڪار لايو، الحمدالله انوار آيو.	27
12.	اعظم شان اڪبر، منهنجي سائين انور جا، بيحد بيان بحر، منهنجي سائين انور جا؟	28
13.	ملنگ موالي سدا سوالي داتا تنهنجي در، شهنشاه پيچ علي انور.	29
14.	اسين عاشق آهيون انوار جا مندر جي مختيار جا.	30
15	اڪين عيدان ڪيون انوار ڏنم، برسيل باغ حسن جو بهار ڏنم.	31
16.	اديون اڄ اسان وٽ انوار آيو، پايان لک پلايون پتار آيو.	32
17.	ديدار منهنجي مرشد جو جنهن ڪيو، پڇو تنهن کان خبران.	33
18.	پيرِمغان پرور، توکي لکين مبارڪان، اسدالله انور، توکي لکين مبارڪان.	34
19.	سڪ اوهان جي ۾ سيدا، اکيون روز رڙن، مٺيون مانڻ نه ڪن.	35
20.	سينگاريا سرور، منهنجا پيئي اربيلا، نام وڏا نادر منهنجا پيئي اربيلا.	36
21.	مهر پريا مهمان، مون ڏي الله ڪٺي آندا.	37
22.	ڪربلا ميدان جو، سامان سالم سروري، غم غريبن لاءِ غنيمت، مان ماتم منوري.	38
23.	عشق لڳم اڪسير، واهه جو پينر منهنجي پاڳ پڙايو، فيض ڏنم ته فقير پيرِ مغان ٿي جنهن پڪ پرجهايو.	39

Scanned with CamScanner

.24	عشق بنا ميدان انهي ۾، قادر قدم ڪڏائي ڪير.	40
.25	افضل علاج عشق جو، درمل دوا ديدار آ. ذوق شوق جي زندگي، پير مغان جو پيار آ.	41
.26	توٽي صبح توٽي شام، نڪو عشق ۾ آرام.	42
.27	آيو عشق اديون، مون ڏي ڪاهه ڪري، سرتي ساٿ سورن، جا بار ڀري.	43
.28	عشق اوهانجي يار اسانکي، ڇير پيرن ۾ ٻڌائي، قسم خدائي.	44
.29	پيم عشق جهولي پڪي پڪي، لڪو وت لوڪن ۾، متان ڪو لڱي لڳي.	45
.30	اها عام کان انڪل ويئي، ڇا تي عشق پئي اقرار ڪيا، مرحبا محبوب جي، آزار دور دبار ڪيا.	46
.31	عشق آفت آ الاهي، جوان ڳولي ٿو هي جنگ، بره بيپرواه باڪو، ناز ٿيا تنهنجا نسنگ.	47
.32	عشق اڏايم اڳي اڳي مذهب واري ملڪ کان.	48
.33	تنهنجي عشق سندي امداد، اڇي سرسلطان ڪيو.	49
.34	کهڙيون عشق تنهنجي جون ڳالهيون، اسان کي ديد هٽي وئين دوناليون	50
.35	آيو عشق اديون آفات، سورن جا ساٿ ڀري.	51
.36	عشق اوهان جي سهٽا، وڏم اڪيران اندر، ورهين تائين نه وڃن، ايڏا عشق اثر.	52
.37	نڪي مان هئي ملڪ ۾، نڪي تون جي تار هئي، اڳي عشق کان اصل، پرين ڇا پچار هئي.	53
.38	ڇا ذڪر ظاهر ڪجي، عشق حضرت نور جو، قربدارن کي قصو، معلوم سڀي مذڪور جو.	54

39.	عشق عجب آ يحرڪ بازي، رندن ريءَ پروڙي ڪير.	55
40.	رڳ رڳ عشق اناالحق ٻولي، هڪ وحدت سان واپار لڳم.	56
41.	عشق ڇا ڇاٽي دين ايمان، ڪفر قدسي ڪهي ڪلام.	57
42.	اصل ڪان عشق وارن تي، حسن حملو ڪرائيندو آ، تجمل تاب تجلي جي، جسم ساڪن جلائيندو آ.	58
43.	ڏس بره جي ٻلائي، ڪوٺان ڏيٺي ڪهائي، سرعاشقن جو اڪبري، ڪنها ڪنيو ڪنوائي.	59
44.	جنهن ڏينهن لاٿہ ءِ نينهن، اهو وار ياد ٿي، هن حال واري خيال جو، ڪجهہ يار ياد ٿي.	60
45.	جاڪون نيهن لايم، ڳل ڳيڙ پايم، سرتيون سورن ۾ عمر وڃايم.	61
46.	خاص خواريون خلق جون، اهي نينهن نشانيون مڪيون، بار ٻريون بيحد بديون، عشق احسانيون مڪيون.	63
47.	ڳلي ڳلي ۾ ويار پيارا، تنهنجي عشق نچايو.	64
48.	تنهنجي بره ڪيو بيوس مٺا، تنهنجي نينهن ڪيو نا وس مٺا.	65
49.	ناچو ڪر ڪي نينهن نچايو، بره گهمايم ڳلي ڳلي.	67
50.	تنهنجي نينهن ڪيو آهي نانگو نسنگ، تنهنجي محبت ڪيو آهي مست ملنگ.	68
51.	تنهنجي نينهن سندا ناز، چم عوشاقن سرتي ڇايا.	69
52.	سر خنجر جي ڌار ۾، ڏس عاشقن جي آهي عيد، بره جي بازار ۾ ، چئي انا الحق ٿي پيا شهيد.	70
53.	جاڪون نينهڙو مون لايو، تاڪون سمايو سور، ڪونهي ڪو محرم حال منهنجي جو، معلوم ڪيان مذڪور.	71
54.	بيخود بره جي باب جا هون، اسان نانگا نينهن نواب جا هون.	72

Scanned with CamScanner

55.	بره ۾ بزرگي جو نالو نام ناهي، شيخي مشائخي جو، شرف شان ناهي.	73
56.	اگ نہ ڀڏيون هيم اهڙيون، بره سنديون ٻاتيون وو يار.	74
57.	سچو رندن جو حال آ، مدهوش مستي ۾ سدا، نينهن ۾ نانگا نسنگ، فراق ۾ فاني فدا.	75
58.	واهه حسن هٺيار اوهانجا۽سيني ڪن سڱار.	76
59.	ڦريا شاه حسن جڳ سارا، تابع تخت سڪندر دارا.	77
60.	اصل دوست ڪان دل دم دور ناهي، حضرت حسن ۾ ڪوڏک ڏور ناهي.	79
61.	ڪعبو حسن حقيقي، سجدو ڪرن سناسي، پروان ٿي پچن ٿا، شرفوُن شمع شناسي.	80
62.	تنهنجي حسن صورت سبحان، موهي مستان ڪيو.	81
63.	آهي هر دم حج حضور، ڪعبو حسن ڪرامت وارو، مرحبا منظور، موڪيم مهٹو ملامت وارو.	82
64.	سهٹي صورت جا سينگار نوان يار نوان ديدار نوان.	83
65.	سهٹي صورت جو جلوو ڏٺم جمال، واه واه ناز پرين جي ڪيو نينهن نهال.	84
66.	ڪيو مست اکين مشتاق مون کي، چٽي چست چشم جي ڪيو چاڪ مون کي.	86
67.	اکين کي عادتون آهن، وڙهڻ جا وير ناهن ٿيون، شتونا شور ڪري شاهي، چنبي شهباز چائن ٿيون.	88
68.	خوني مست اکيون خمارن سان، وڙهن وير وڏي ويچارن سان.	89
69.	موهن مرگهہ لکين ماهتاب اکيون، لڙدي کين رهن لاحجاب اکيون.	91

.70	وانگي واسينگن جادو جڙيو جن، مٺي کي ماري مست ڪيو، اشاري اکڙين.	92
.71	موهي مست ڪن ٽيون مزيدار اکيون، عجب عشق واريون اسرار اکيون.	94
.72	پڪا پيچ پائين ڏين پيار اکيون، ماري جيئارن مزيدار اکيون.	95
.73	ڪوليون درد ديدان آٽي دل جون، اوکي داغ جدائي جل ٻل جون.	97
.74	ساه جو سودو سچڻ سان، دوبدو ديدن ڪيو، درد دانهہ دوُر داخل، خوب خورشيدن ڪيو.	98
.75	ڏوروُن تا ڏنگن، آهوُ نين عجيب جا.	99
.76	ڏٺم ابرن جو آفتاب، شمس قمر ڪان تاب تڪيرو.	100
.77	مهتاب منهن محبوب جو، آفتاب مٽ نہ پانيان، گلاب گوهر يار جو، اسباب مٽ نہ پانيان.	101
.78	محبوب گل گلابي نظر نواب تون آن، سرَوَٺم سموڄو شجر شتاب تون آن.	102
.79	پل نہ پري ٿي وو يار، دارون تون آهين درد وندن جو.	103
.80	تنهنجي درد هجر ساڙيو جيءَ جگر، ايڏا محب ماٺا مون سان يار نہ ڪر	104
.81	دکن درد دونهان عوشاقن اندر ۾، نچن ناز سان پيا نانگا نظر ۾.	105
.82	نڪا ننڊ نڪا جاڳ، آٽي سورن ڪيو سجاڳ،	106
.83	قرب جي قطري ڪٽي سارو سر وڌو آ سور ۾، ذوق جي ذرڙي ڪٽي پل پل اٽايو پور ۾.	107
.84	تنهنجي چاڪن ڪيو آ چور، ڏيپ ڏکن جا ڪنهن کي ڏيکايان.	108
.85	تنهنجي سڪڙي گهٽي، چاٽي پاڪ ڏٺي، اڄ قدم ڪٽي قربدار ملِ محب مٺا منٺار.	109
.86	مون ماندي جي ڪرڪائي، دل دم نہ سهي ٿي جدائي.	111

87.	تنهنجي سڪ سانول، دڪايا درمل، ڀل ڀل ڀور اوهان جي ٻارڻ ٻاريا ٻل.	112
88.	توکان سانول سائين ماندي مري ٿي، اڄ اوري ڪنهن ٿوري پاسي پل نہ پري ٿي.	113
89.	اڄي مل تون مٺا منٺار، توريءَ ٻن پٺي راتڙي.	115
90.	يار اوهان کي ساري، دوست اسان جي هي دل.	116
91.	دوست ڏسيءِ ڪنهن دل تي، اڏڻ دام دبارا، يار پيارا.	117
92.	ماٺن تنهنجن ماريو مٺا، تنهنجي ناز ڪٺي دلڙي چري.	119
93.	تنهنجي ناز غمار فراق ڦٽيا، لکين مست وتن مجذوب مٺيا.	120
94.	سچڻ حال ٻائي تن ڏينهن لايا، الله شل آٺيندن ٿيندا سخن سجايا.	121
95.	جنهن کي لڳي آ يار جي، سا ڪيئن ڪري گهر ٻار جي.	122
96	خدا ڇاٽي مان ڇا آهيان، ڪيئن دل دوست کان ڇايان.	123
97.	آهي يار منهنجو مان ناهيان، لک ٻال ٻلي جو ٻانيان.	124
98.	اسان آهيون ڀنور پرين باغ جا، آهيون عاشق دلڙي داغ جا.	125
99.	اهڙي ڪار ڪجي جنهن ۾ يار ريجهي، وڃي ماس هڏن کان سر ڏار ڪجي.	126
100.	محبت منديون جن جون وڃيون، سي سريون سلطان ٿيون، قرب ڪاتي جي ڪٽيون، منجهہ ڪٽي قربان ٿيون.	127
101.	چڙهيون مستي سنديون، موجان عجب اسرار واڳهي ۾، ٿيون فالر حسن فوجان، جنگي هسوار واڳهي ۾.	128
102.	يار مست پيار مست، طلب مست تڪرار مست، مست مٺي مئي نوش جو، مدامي مئدار مست.	130
103.	سرعاشقن جو آزمائين ٿو، تہ بہ ٿورو لکن جو لائين ٿو، لکي لکي ليئڙا پائين ٿو، تہ بہ ٿورو لکن جو لائين ٿو.	131

104.	عاشق گم ٿي الله ۾، اهي گاروڙي غرقون.	132
105.	شائق ڪيو حيران شائق بنا منهنجي ڪان سري ٿي.	133
106.	ايٺ عاشق جي اندر ۾، آ مچائي ڏم ڏڙي، وره جي وهنڊڙ ڪيو، بس نہ ڪري هڪڙي گهڙي.	134
107.	مرشد شهنساه وارث، ٻيو وسيلو ڇا ڪبو، دل رازدان رهبر لڌو، ڪٽنب قبيلو ڇا ڪبو.	137
108.	رمز رندن جي سام موچاري، آهي ملڪ فقير جوگونا گون.	138
109.	هردو جهان ۾ هادي مالڪ فقير آ. آيو خلق ۾ ٿي خادم خالق فقير آ	139
110.	خلق خالق ٿي پلي صدقي فقير جي، مولا ڪي منصب مليو شعلي شبير جي،	140
111.	مون ڪي جوڳيئڙا لنو لائي ويا، آه نہ اورينڊس عام سان.	141
112.	ياري لائجي جوڳين سان لائجي، نہ تہ ٻيوس جند نہ جلائجي.	142
113.	سناسي سيباٽا. جيڪي نينهن ڪيا نماٽا.	145
114.	ماسوا الله جي ٻيو نہ ڇاڻج ڪو وري، جي پڇاڻين پاڻ ڪي سرسڄاڻج سروري...	146
115.	متان مرين مردار ٿي، ڇئي اناالحق اختيار ٿي.	147
116.	پاڻ سڃاڻي ڏس، پاڻ ۾ پيهي ڏس، ساڳي آهين سلطان تون.	148
117.	اٿيٰ اسر جو، ولوڙيئي نہ مٽي ڪي، ڪري ڪين مهٽو، ڄرم جي ڇٽي ڪي.	149
118.	صبح جا سوالي ملنگ موالي، منگن دان درسن درٻاري ڏمالي.	150
119.	منهنجي رمز آ ريجهايو، راءِ ڪي اڄ رات جو.	151
120.	لک در وساري لاڏلي، دوست جي در ٿي نچي.	152
121.	ماهي شوق وڏي سان ڏارڙيون، وه جي چاڪ منجهيون چارڙيون،	153

.122	پنهون رات اديون ڪيچ ڪاهي ويا، ستا سور سڙي جا جاڳائي ويا.	154
.123	ڪيچ ڏي ويندِيس هت ڪين رهنديس، بره سڄڻ تنهنجي ٻاريو ٻٽ ٻاڻ.	155
.124	خان پنهل سان اڙي اديون، مان ناتو نڀايان، پاند پريتي پايان.	156
.125	اڄ آ پنهل پيهي، هي دلڙي ماندي آ. حال هجر جي ٿي، هڪ وارڻ واندي آ.	157
.126	ڏونگر ڪر نہ ڏکيو ساڙي ڪندي سانءِ سُڄ، پهڻ پيرن سان مهٽي ڪندي سانءِ مُڄ.	158
.127	اڄ پيو اٿم پور، جيڏيون مون کي ٻاروچل جو.	160
.128	منهنجو جيءَ جتن سان جڙيو الا، قابو قرب تن جي ڪڙيو الا.	161
.129	ووڙيم سڀ وٿاڻ، جيڏيون ڪارڻ جت جي.	162
.130	ڪامل قرب پنهون جي ڪُٺي هان، قول ٻڌل هان ڪنواري، ويهان ڪيئن وساري.	163
.131	ٽڪڻ پيم تہ ٽڪر، جيڏيون خان پنهل ڪاڻ.	164
.132	آهي خان پنهل تي پڪ، هن نماڻي کي ڪين ڇڏيندو.	165
.133	جت زوراور ذات، اوٺي اٺانگا.	166
.134	موٽج يار ميهار، ڀوريون رڙن ٿيون ڀاڻ تي.	167
.135	موٽج يارميهار، تڙن تي ٿي تنوار، ڀيرو ڀج نہ ڀتار.	168
.136	ميهر وڏا اٿم من ۾، وٽي صحبت جا سڳا سڳا.	169
.137	منهنجي يار ميهار سان، ٻانهپ جي ٻولي.	170
.138	اڄ ڪي ياد پيون، مهلان يار ميهار جون.	171
.139	موٽج يار ميهار، سڏ سٽي سردار.	172
.140	اڄ تہ اباڻن جا ڙي اديون، مون کي پل پل پور پون،	173

Scanned with CamScanner

141.	مون کي سانگين جي اکير عمر، روئي وهايان رت نير عمر.	174
142.	مير ملان مارن سان شال عمر، هڪڙي ساعت پانيان سال عمر.	175
143.	عمر مارن کان دل ماندي، چو باند ڪئي ٿي باندي ميان.	176
144.	مڄ ملڪ موٽائي ملير عمر، مون کي موڪل ڏي تون امير عمر.	177
145.	وير چني جو ويڙهيچن جي، کهڙي پئي تہ قضائي، ماڙيچن جي ماري مون کي، جانب هي تہ جدائي.	179
146.	عمر ادا مارن کي منهنجو ساهہ ساري، آهي سک سانگين جي ڳلتي ٿي ڳاري.	180
147.	مارو شال ملن، جنجي سک اٿم، ملڪ ملير وو، سانگي شال ملن.	181
148.	ساوا ٿير ڳنڌير، اڄ ماري ٿي اکير. عمر امانت چو ڌار ڪيءِ.	182
149.	مون کي ياد پون ٿا پنهوار عمر، اکيون وهائن رت نار عمر	183
150.	منهنجون ڏيو گڏيون گڏ ڪيڏون، منهنجون ڏيو ساڳيون نہ وئنديس ويڳيون.	184
151.	پڙين مڙد مزارين حيدر، پاڪين نبي برادر، مطلوب مرتضائين صاحب دلائي سرور.	185
152	سهوا منان يادين خدا، يا پير پيران بادشاهہ.	186
153.	ٻکيا ڏي تہ سنڄڻ وڄون، نہ تہ رات يارن جي اتي.	189
154.	دم دم ياد اچي، يار اوهان جي ياري، وسري نٿي ورهين توٽي گهڙي جا گڏ گذاري.	191
155.	آهيان يار پنهنجي ڪان ماندي، روئي روز پڇاڻي پانڌي.	193

156.	پڪي عشق پيم، سارو هوش ويم. منهنجو ناز پري سان، نئون نينهن لڳم.	194
157	آهو نين صنم جا سهڻا، عينن جون ته اماڙيون، وڃن سور ساڙيون.	195
158	اڇي عشق شهنشاهه، ميڙي مست مونکي ڪيو، تنهنجيءَ گندم جي گناهه، ميڙي مست مونکي ڪيو.	196
159	مرد ٿي ميدان ۾، منصور جيان تون وڃ مري، جي ڪچا ڪامل ٿئين، گهاين سندي وڃ گهر گهري.	197
160	مارو ڪيئن ويهان مان وساري، جن جي اور آهي ته اندر ۾.	198

سرائڪي ڪلام

1.	سئي نبي سڪندي وتن محمدي مظهر ڪيتي، سڀ صلواتان پڙهندي وتن اطهري انور ڪيتي	199
2.	شاه مردان شير يزدان، وارث وير پيغمبر دا، فتح ڪيتس، ڳڙهه خيبردا.	201
3.	پڙهه ورد سدا مومن حيدر حقاني دا، سٽ سيئي ٽڪڙا نعمان شيطاني دا.	202
4.	سرمست شهنشاه شاه مردان مولا، يزدان رندان سلطان مولا	204
5.	مٿين هون گداگر در حيدر دي، حيدر نه ديوري ڦر ڪون دي گا	205
6.	هاءِ هاءِ حسيني هجر سينا ساڙ سٽيا، قضيه ڪربل من ڪون مار سٽيا.	206
7.	لڳا درد حسين داجائي، ساڏي سولان ننڊ ڦٽائي.	207
8.	دل ڪون درد شبير شبر دا، ميڪون پير علي اصغر دا.	208

9.	اسين پاڪ پنجتن دي در دي سپاهي، ڪيا قرب قلندر شعلہ شوق شاهي	209
10.	صبح شام هي ماتام، پاڪ امام پرور دا، روئڻ روح ساڙي سوز، هي افسوس اصغر دا .	210
11.	ميڏا پير شبير علي انور، جلوۂ نور جمال جلي انور.	212
12.	وه جلوه جوڳي جاني دا، عاشق الانساني دا .	213
13.	ونجن اقرب ويڙهي وسدا، لوڪان ڪل نہ ڪائي، آيا محرم ماهي، سانگي سير سپاهي.	214
14.	ڪوٺي پاوين ڪري دا، آيا يار چري دا، جيڏيان سرتيان ويکڻ آئيان، عاشق عيب پري دا .	215
15.	مئين تہ گهول وجان تيڏي آوڻ تون، لک وار صدق ليئي پاوڻ تون.	216
16.	تخت هزاري دا مالڪ سيان، اٿان ويکڻ دلبر ديدار آيا .	218
17.	آيا رانجهن آيا منهن ماهتاب وڪايا، اگڻ اساڏي تي ول ماهي قدم مبارڪ پايا.	219
18.	مئين ويکيا رانجهن يار الا مالڪ تخت هزار دا .	220
19.	چاڪ سڏا ڪي سيّان رانجهن يار آيا، رانجهن يار آيا تخت هزار آيا.	221
20.	راز گهن رانجهن آيا، چاڪ منجهيان دي ڪري، ڪر سخن آيا سجن، ميثاق منجهيان دي ڪري.	222
21.	آمل آمل رانجها، مئين ڏڪڙي پئي ڪوندي، سولين سمهڻ وجايا، سيج نهين پئي پوندي.	223
22.	هير ڍونديندي، جهنگل ٻيلا، نال منجهين مهيوال ڏٺا، نال ماهي دي اندي ٻهندي، ساري جهنگ سيال ڏٺا .	224
23.	نازين نال مهيوال ووياہ ڪيتہءِ چاڪ چري ميان.	225

24.	پلا رانجها تيڏي ڪيتي دليان نون چاڪ چاڪيتۂ، گهت دام ڪر غلام، من مشتاق چاڪيتۂ	226
25.	شاه رانجها رمز رلاڳيا، هسدي دلڙي چاڳيا .	227
26.	ڏنم مک محراب، واه واه صورت صنم دي.	228
27.	وڃ وحدت دي ماهي يار ڏٺم، جنهن سر چيرا چمڪدار ڏٺم .	229
28.	عجب تماشا يار دا دم دم دي ديدار دا .	230
29.	سٽ ڪر ڪيڙيان والي چال چل پوُ جاني جوڳي دي نال.	231
30.	مئين تہ يار دي ڪيتي سينگار سٽيا، سارا مال مڏي گهر ٻار سٽيا ،	232
31.	هي دل ماندي پئي مردي، تيڏي ڪاڻ وويار.	233
32.	پتا نهين لڳدا، دلبر تيڏي دل دا، ڪران دانهان سو الاهان، راز نهين ملدا .	234
33.	الله ميلي چا سائيان، ڏاڍي ماندي مئين لٽي هان، يار دا ديدار هڻ سنڀالدي پئي هان.	236
34.	ساڏي دلڙي جهوڪ غمان دي، پئي دم دم دکڙي ڪاندي.	237
35.	رانول رڄڙي نہ رول، نال معذوران ڪيهي ول ماٺي.	238
36.	مل يار ماهي مئين ماندي هان، مئين نوڪر تيڏي نانۂ دي هان.	239
37.	سک سوز ساڙيا، ڏک پيش پئي هان، مل يار ماهي، ڏاڍي ماندي لٽي هان.	240
38.	يعقوب زليخا ماندي، تقدير مصر وڃ آندي.	241
39.	هک مئين نہ مٺي هان ميران، سئي سکديان سسيان هيران.	242
40.	هک يار دي پچار، ڏوجهي خبر نهين سڌ يار.	243
41.	ليکي جيهي يار دي هوندي هنجون دي هار پئي پوندي.	244
42.	جوئي دم دور نہ سهندي، گوڏي گڏ يار دي ٻهندي.	245

Scanned with CamScanner

43.	سانون ايوين ڪرٹا، جيوين تون اکيندائين، منتان جو زاريان، آپي نہ منيندائين.	246
44.	دلبر دل اپٹي دي ڪمڑي ڪريندائين، ساڈي خيال ناقص ڪنون ڪيا پڇيندائين.	247
45.	تيڈي اک مستاني ميڪون ڪيتا ديواني پلا جيوين جاني لک ٹيوين جاني.	248
46.	لڳيان دليان نہ وت رهنديان، مئين تہ گھٹا سمجھايا.	250
47.	سر ساہ ڪران قرباني، آوين اڳٹ ساڈي جاني.	251
48. .	دلبر اساڈي ديس تي، ڪڈاں ڪڈاں آونداهي ڪڈان ڪڈان آوندا هي ستي لوڪ جڳاوٹدا هي.	252
49.	تيڈي چشمان دي چمڪار، ماهي يار، من ڪون مار منجھايا.	253
50.	چشم ڪيتا چڪ چور وويار، سرڪي سور هي آيا، نينهن ڪيتم ناسور وويار، ديرا دردين لايا.	254
51.	ڪجليان ڪرن ڪڪوران، سٹڪي سيف صدردي، نينان ناز نظر دي	255
52.	قهري خون ڪريندیان اکيان، جتان مارن اٹان وڃ ٻکيان.	256
53.	آکي عشق ازل دي ڪيتي آبادي، آکٹ اناالحق مئي دي منادي.	257
54.	آيا عشق امام ازل دا، ڀڳا ڪوڑ بهانہ عقل دا.	258
55.	مقابل عشق مولا دي، عقل عاجز نهين ڪڑدا، عشق دا سيرهي سولي، اناالحق آک کي چڑھدا.	259
56.	حضرت عشق کا اثبات، نينهن نواب نگراني، کل کلمات کي هي بات، پسٹ پاک پيشاني.	260
57.	آيم عشق آفات، جان جسم هٹ جيئڑا ڈکدا، جل ڳئي جسمات، داغ دروني دل وچ دکدا.	261

58.	عشق اسان نون كافر كيتا، شوق شريعت شاهي دا، انا احمد بلا ميمي، بي سر بي پرواهي دا.	262
59.	سچي عشق دي صورت سجاتي مئين ڏتر گهول ڏكان نون حياتي مئين.	263
60.	دل ماريل عشق عذاب دي هي، نكا غرض گناه ثواب دي هي.	265
61.	لاتي عشق محفل عذابان دي، نهين حاجت حساب كتابان دي.	266
62.	برسر بار بره دا باري سر پر چايا مئين وو مئين.	268
63.	اسان عاشق الله والي هون، وچ نينهن نياز نرالي هون.	269
64.	لڳا نينهن نسنگ ماهي يار دي نال، دلدار دي نال.	270
65.	مئامن مور مور، تيڏي عشق مچايا شور شور، مئين هان نوكر تيڏي ناز دا.	271
66.	شاه حسن دا حملا هر جڳ، ويكيم نور جمال ميان.	273
67.	آپ اتي عوشاق ٿيو سي، اپني صورت آئي هون.	274
68.	فاقيہ ويک فقير دا، عينان دي اسير دا، در در تي ديوانہ ڦردا، طالب بن تصوير دا.	275
69.	كهڑا ناز فقيران دي نالي، اسين راه مسافر والي.	276
70.	آسٹكيا وچ سيني ساڈي، تكڑا تير فقيران دا، چيهٹ كر كي چولي چپ ڳيا، ڦهري كان كويران دا.	277
71.	سٹ تسبيحان تڻ تڻ تال ملا، سک ريت فقير دي ڳالهہ ملا.	278
72.	تسبيحان ٽرڑ جٿيان ڳل پاوين، مسجد مندر مول نہ جاوين.	280
73.	وحدت نال واپار، جنهن ول كيتا سو سر سيتا.	281
74.	چوڑ حياء هووڻ هستي، بڻ وچ ملنگ مولائي، شهنشاهي.	282
75.	سک رندان والي ريت ملا سٹ مسئلا محض مسيت ملا.	283

Scanned with CamScanner

.76	ڏنم ڪفر سوئي اسلام، هر جاءِ محرم ماهي اي، هر جاءِ محرم ماهي اي، ميڏا انور نور الاهي اي.	284
.77	پيتم ڪيف ڪلال پير مغان دي دستوُن پل پل.	285
.78	علي لجپال سخي صفدر، جلايا طور تيري تصوّر.	286
.79	پير مغان شاهِ عجم والي ولي آيا هي، اڄ صحن ميري صنم حضرت علي آيا هي.	287
.80	پڇو هجر فراق فقير ڪنون، سينہ چاڪ جگر سوُ چير ڪنون.	288
.81	نينهن لاوڻ تي نڀاوڻ، اسان جوڳيان دي چال هي.	289
.82	آيا حسن هادي والا حال ڪنون، ڏنم آپي آپ پيمال ڪنون.	290
.83	واه واه عشق سٹائي ڳالھ عجب بيمثل دي مثال عجب	291

اردو کلام

.1	وعدے امر ازل سے اقرار عاشقوں کا، سر نینھں میں نشابر نروار عاشقوں کا۔	293
.2	مجھ کو شراب شاھی، پیرِ مغان پلایا، ساقی کے ھاتھ سوائی، سر کی صَنم چکھایا۔	294
.3	گرو گیان بتایا سیاں، ھو ھو ھِردے پایا رے۔	295
.4	تیرے درداں جدائی زھیر کیا، تیرے حسن صنم مجھ کو فقیر کیا۔	296
.5	ھم دیکھتے رھے ھوں دونوں جھاں میں دلبر، عاشقوں کا اللہ اعلیٰ عجیب انور۔	297
.6	کرو علم عقل کی خلوت ختم، دیا عشق حضرت نے حکم۔	298
.7	بے سر ھو کے بات کھیجے، نہ کیجیے خلوت خاص حرام۔	299

8.	دلبرا میرے دل کو، تیرا سہارا مل گیا۔ دیکھنے میں دید کا، اٹکل اشارا مل گیا۔	300

سي حرفيون

1	سي حرفي 1	302
2	سي حرفي 2	312
3.	سي حرفي 3	319
4.	سي حرفي 4	321

شعر

شعر	322

فقير شائق سائين جو رسالو

(صوفي فقير شائق سائين عمراڻي جن جو ڪلام)

سنڌ ڌرتي باب الاسلام آهي ۽ پڻ صوفياءِ اڪرام جي ڌرتي آهي. هن ڌرتي ڪيترائي درويش، بزرگ ۽ صوفياءِ اڪرام پيدا ڪيا آهن. انهن صوفياءِ اڪرام منجهان **فقير شائق سائين عمراڻي** پڻ هڪ آهن.

صوفي فقير شائق سائين عمراڻي سن 1911ع ۾ ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي تعلقه و ضلع جيڪب آباد سنڌ ۾ پڻ جنم ورتو. ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي جيڪب آباد شهر کان اٽڪل 05 ڪلو ميٽر اتر طرف واقع آهي، مذڪوره ڳوٺ قومي شاهراهه کان اٽڪل 02 ڪلو ميٽر جي فاصلي تي آباد آهي، ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي ڏانهن قومي شاهراه عمراڻي لاڙي کان پڻ رستو وڃي ٿو. فقير سائين جو اصل اسم گرامي چاڪر خان هيو ۽ سندس والد صاحب جو اسم گرامي محمد علي خان هيو. فقير سائين پاڻ ذات جا عمراڻي هئا.

فقير شائق سائين جي ڏاڏا بهرام خان جو شيهڪ نالي هڪ پيارو دوست هيو جيڪو رضا الاهي موجب هي جهان ڇڏي ويو، پوءِ بهرام خان پنهنجي پياري دوست جي جدا ٿيڻ سبب پنهنجي پوٽي چاڪر خان کي شيهڪ خان جي نالي سان سڏڻ شروع ڪيو. تنهن ڪري ننڍپڻ کان ئي چاڪر خان بجاءِ فقير سائين شيهڪ نالي سان سڏجڻ لڳا.

فقير شائق سائين جڏهن صوفي فقير شهنشاه سيّد علي انور شاه "انور" جن جا دست بيعت (طالب) ٿيا ۽ پوءِ انور پاڪ سندس نالو **شائق فقير** رکيو ۽ پوءِ روحاني نالي **"شائق فقير"** سان سڏجڻ لڳا. اهڙي طرح فقير سائين جملي شعر ۾ تخلص "شائق" چوڻ فرمايو آهي. مذکوره روحاني نالي بابت پنهنجي هڪ ڪلام ۾ فقير سائين فرمايو آهي ته

" شهنشاه شهباز مونکي شوق مان "شائق" سڏيو.
مهر جي مُرشد ڪئي منظور ٿي ويو هي ملنگ."

اَلشَوقُ حَياتَ اَلشائق وَالذَوق مَمَات اَلمشتاق

ترجمو: شوق شائق جي حياتي آهي ۽ ذوق مشتاق جو موت آهي.

تعليم :

جيئن ته ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي ڪان اٽڪل اڍائي ڪلوميٽر جي فاصلي تي موچي ذات جو ڳوٺ آهي انهيءَ ڳوٺ ۾ نالي مولوي محمد عظيم ڪٽي قرآن پاڪ جو درس ڏيندا هئا. فقير شائق سائين کي پنهنجي والد ماجد، مولوي محمد عظيم ڪٽي وٽ موڪليو ۽ فقير سائين تمام ٿوري عرصي ۾ قرآن پاڪ جي تعليم پوري ڪئي ۽ پڻ ڪجهه فارسي تعليم حاصل ڪيائون.

فقير شائق سائين صبح جو سوير قرآن پاڪ جو درس وٺڻ ويندا هئا ۽ واپس اچڻ کانپوءِ پنهنجون ٻڪريون چارڻ ويندا هئا.

(جيئن تہ حضور پاڪ محمد مصطفيٰ صلي الله عليہٖ وسلم جن بہ ٻڪريون چاريون هيون).

اَلْكَاسِبُ حَبِيْبُ اللّٰهِ.

دست بيعت :

پيري مريدي جي سلسلي موجب فقيرسائين جا وڏا درگاه جهانپور شريف تعلقہ وضلع گهوٽڪي جي بخاري ساداتن جا مريد هئا. فقير حاجي علي بخش خان عمراڻي، سيد فقير علي انورشاه "انور" جهانپور جن جا دست بيعت (طالب) هئا. فقير علي بخش خان عمراڻي، شهنشاه انور پاڪ کي پنهنجي ڳوٺ دعوت ڪري وٺي آيا. انور سائين جن، فقير علي بخش عمراڻي وٽ لاڳيتيون ٽي راتيون رهي چوٿين ڏينهن ڳوٺ دريا خان ڪوسہ ڏانهن روانا ٿيا جتي پڻ انور پاڪ جن جا طالب نالي فقير جان محمد لاشاري رهندا هئا،جن وٽ سائين انور پاڪ پڻ رهائش پذير ٿيا.

جيئن تہ فقير شائق سائين جي اندر ۾ شروع کان ئي عشق جو ڏيئو [illegible] هيو ۽ وري جڏهن پنهنجي ڳوٺ ۾ سائين انور پاڪ جي ڪچهري نصيب ٿي تہ پوءِ اهو ڏيئو، سج جي صورت اختيارڪري ويو ۽ فقير شائق سائين کان ترسڻ ڪين ٿيو، تنهنڪري فقير شائق سائين پاڻ بہ "انور پاڪ" جي حاضري لاءِ ڳوٺ دريا خان ڪوسہ وجي رسيا. فقير شائق سائين آس لڳائي اتي رهي پيا تہ مان! ڪو وندڙ ملي. ٻہ ڏينهن گذرڻ بعد ٽئين ڏينهن تي مرشدنا انور پاڪ،فقير شائق سائين کي دست

بيعت ڪرڻ فرمايو ۽ فقير شائق سائين بيعت ٿيڻ سان ئي مدهوشي جي عالم ۾ هليا ويا جيڪا مدهوشي لاڳيتو ٻه ڏينهن طاري رهي.

مجھکو شراب شاهي پيرمغان پلايا.
ساقي ڪي هٿ سوائي سرڪي صنم چڪايا.

حسبي شجرو :

1. صوفي فقير شائق سائين عمراڻي رحہ
2. عن مرشد سيد انور علي شاهہ "انور" صوفي قادري سروري رحہ
3. عن مرشد سيد صاحب ڏنہ شاهہ رحہ
4. عن مرشد سيد قلندر شاهہ رحہ ڪڇي ڏٺي (بلوچستان)
5. عن مرشد مولوي ميان تاج محمد صاحب رحہ
6. عن مرشد سلطان العارفين باهو صاحب رحہ
7. عن مرشد سلطان عبدالرحمان شاهہ رحہ (دهلوي)
8. عن مرشد سيد عبدالجليل صاحب قادري رحہ
9. عن مرشد سيد عبدالبقا صاحب قادري رحہ
10. عن مرشد سيد عبدالفتاح صاحب قادري رحہ
11. عن مرشد سلطان نجم الدين قادري برهان پوري رحہ
12. عن مرشد سيد يحيٰ قادري رحہ
13. عن مرشد سيد عبد الجبار صاحب قادري رحہ
14. عن مرشد فقير سيد عبدالرزاق صاحب قادري رحہ
15. عن مرشد فقير سيد عبدالقادر جيلاني رحہ دستگير محبوب سبحاني (بغداد شريف)

Scanned with CamScanner

16. عن مرشد فقير سيد سعد مبارڪ المخزومي صاحب رح
17. عن مرشد فقير سيد ابوالحسن علي الهنڪاري ضاحب رح
18. عن مرشد فقير سيد ابوالفرح يوسف الطرطوسي صاحب رح
19. عن مرشد فقير سيد عبدالواحد الشميمي نغمي صاحب رح
20. عن مرشد فقير سيد ابي بڪرن الشبلي صاحب رح
21. عن مرشد فقير سيد ابوالقاسم جنيد بغدادي صاحب رح
22. عن مرشد فقير سيد عبدالله سري سقطي صاحب رح
23. عن مرشد فقير سيد خواجہ المعروف الڪرخي صاحب رح
24. عن مرشد سيد امام موسيٰ علي رضا عليہ السلام
25. عن مرشد سيد قال حدثني امام موسيٰ ڪاظم عليہ السلام
26. عن مرشد سيد امام ابو جعفر الصادق عليہ السلام
27. عن مرشد سيد امام محمد باقر عليہ السلام
28. عن مرشد سيد شهيد ڪربلا امام حسين عليہ السلام
29. عن مرشد سيد امام المشرقين والمغربين امام عليؓ المرتضيٰ ڪرم الله وجهہ
30. عن مرشد سيدنا محمّد رسول الله صلي الله عليہ وآلہٖ وسلم

فقير شائق سائين، عمراڻي قبيلي جي معتبر گهراڻي جا فرد هئا. فقيرسائين مرشد جي هٿ وٺڻ بعد لباس، رهڻي ڪهڻي ۽ زندگي جي سفر ۾ وڏي تبديلي آندي فقير سائين پاڻ گيڙو رنگ جي دستار ۽ گيڙو رنگ جي ڊگهي الفي پهريندا هئا ۽ سادو ڪاڏو وڏيڪ پسند ڪندا هئا.

فقير سائين پاڻ جسماني طور نفيس بلڪِ چست رهندا هئا. پاڻ ننڊ سان ياري بلڪل گهٽائي ڇڏي ۽ ويراڳ سان گهڻو واڳيل رهيا. پنهنجي مختصر زندگي ۾ ڪافي سفر ڪيائون، پر پيادل سفر کي ترجيح ڏيندا هئا. پنهنجي مرشد انور پاڪ جي اجازت سان بيعت ڪرڻ جو سلسلو شروع ڪيائون ۽ سوَن جي تعداد ۾ فقير سائين جا طالب ٿي عشق جو ونڊ ورتائون. فقير شائق پنهنجي ڳوٺ مئخاني ۾ رات جو پاڻ ويراڳ ڪندا هئا ۽ فقراءَ کان پڻ ويراڳ ٻڌندا هئا. ازانسواءِ پاڻ فقراءَ سان روحاني ڪچهري به رچائيندا هئا. شيرين زبان ۾ نڪتل نثر ۽ نظم جا نقطا اڄ به ماڻهن کي موهي مست ڪري ڇڏين ٿا. فقير شائق سائين محبت جا ڀنڊار هئا ۽ سندن سخاوت بي پايان هئي. غريبن ۽ پاڙيسرين جو خاص خيال رکندا هئا. حقيقي عشق ۾ رچي وڃڻ سبب پاڻ دنيوي خواهش کان تارڪ رهيا. حقيقي رمز ۾ پوريَ زندگي بسر ڪيائون. فقير شائق سائين جو ڪلام مختلف ٻولين ۾ آهي. فقير سائين جي ڪلام پڙهڻ سان فقير جي مقام جي صحيح خبر پئجي وڃي ٿي ۽ تصديق ٿئي ٿي ته الله وارا ڪهڙي ريت گهڙيون گهارين ٿا.

فقير شائق سائين ٻه شاديون ڪيون. پهرين شادي منجهان کيس هڪ فرزند پيدا ٿيو جنهن جو نالو فيصل سائين رکيائون ۽ ٻي شادي مان هڪ نياڻي جو اولاد ٿيو.

فقير شائق سائين تاريخ 20 نومبر 1975ع بوقت 12 بجه منجهند بروز خميس بمطابق 15 ذي القعد 1395 هجري ۾ دارالبقا روانا ٿيا سندس آخري آرام گاهه ڳوٺ محمد علي خان عمراڻي تعلقه

وضلع جيڪب آباد ۾ واقع آهي ۽ مذڪوره تاريخ تي هر سال نهايت عقيدت سان عرس مبارڪ جي تقريب ٿيندي آهي.

جيئن تہ اسان مٿي ذڪر ڪري آيا آهيون تہ فقير شائق سائين کي فيضل فقير نالي هڪ فرزند هيو ۽ فقير فيضل سائين کي ڇهہ فرزند عطا ٿيا جن مان هن وقت تائين بہ فرزند دارالبقا ڏانهن انتقال ڪري چڪا آهن ۽ چار فرزند حال حيات آهن .

فقير فيضل سائين جو سڀ کان وڏو فرزند فقير امداد حسين درگاه عاليہ فقير شائق سائين جن جا سجاده نشين آهن.

وقت جي مفڪرن صوفي جي تعريف ۽ طور طريقا پنهنجي رخ سان بيان ڪيا آهن جهڙوڪ : ڪتاب جنت السنڌ ۾ رحيم داد مولائي لکيو آهي تہ صوفي لفظ پهريائين بغداد وارن ايجاد ڪيو قرآن پاڪ ۾ "اهلِ صفہ" کي فقراءُ جي لقب سان سڏيو ويو آهي، اهلِ شام وارا بہ فقراءُ سڏيندا هئا. ڪتاب اللمع ۾ لکيل آهي تہ صوفي لفظ پهريائين صفوي لکيو ويندو هو. اڳتي هلي لفظ صوفي ٿيو. جيئن تہ امام قشيري جي راءِ آهي تہ علامہ ابنِ خلدون لکي ٿو تہ حضرت عيسيٰ عليہ السلام جا اصحابي سفيد پوشاڪ پائڻ سبب حواري سڏبا هئا. تيئن اهل صفہ وارا درويش پشمينہ جي جبن پائڻ ڪري صوفي سڏبا هئا.

هي سڀ وقت جي مفڪرن جون ڳالهيون آهن جن کي هر هڪ پنهنجي پنهنجي سوچ ۽ فڪر سان محسوس ڪندو رهي ٿو. حقيقت ۾ صوفي ڪنهن خاص لباس پهرڻ يا سڳا ڌاڳا پائڻ جو نالو نہ آهي صوفي زهاد، عباد، متوڪلين، رضا، صبر ۽ تواضع جهڙين وصفن جو نالو آهي.

وحدت الوجود، وحدت الشهود، صوفي جون وصفون آهن. پنهنجو نہ هئڻ، ملامت سر تي کڻڻ، خواري جي خمار ۾ گم ٿيڻ، اخلاق جو بلند ترين جلوو رکڻ، تارڪ رهڻ، عشق الاهي ۾ غرق ٿيڻ، الانسان سان پيار ۽ محبت ڪرڻ صوفي جون صفتون آهن. جيئن تہ وحدت الوجود جو عقيدو هر قوم ۾ موجود هيو. اسڪندريہ جو نوافلاطوني فرقو ان جو معتقد هو. اوائل ۾ يهودين ۽ نصارن ۾ اهو خيال پڻ موجود هو. مگر هندو ويدانيت پڻ هن تخيل تي ٻڌل هئي.

بايزيد بسطامي، ذوالنون مصري، حسين بن منصور حلاج ۽ ٻين اشراقي صوفين ۾ وحدت الوجود جو تخيل نمايان رهيو، جن پنهنجي پنهنجي دور ۾ فيضِ عام ڪيو.

حقيقت ۾ صوفي ڪفر ۽ اسلام جي ٻنڌن ڪان آجو آهي. درجاتي دلق ڪان مٿاهون آهي. ويساه جون وهم وٿيون وڍڻ، دين ڌرم ۽ عقبيٰ ڪي اوري ڇڏڻ،بره جي بانگ سڻائڻ، بيچون واري بحر ۾ لا جو لنگ ٻڌڻ، نفي ۽ اثبات مان هـُو جي هونگ هڻڻ مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ ربهٗ جي فرمان موجب گهڙيون گهارڻ صوفي جون صفتون آهن.

فقير نزول وقت الله جو ڌيان رکي ۽ عروج وقت خالق ڪان خلق جو معائنو ڪري ٿو.

وڌيڪ عرض ڪجي ٿو تہ جيڪي سڀ طور طريقہ ناسوت ۽ ملڪوت جي وچ ۾ آهن اها سموري شريعت آهي. جيڪي ڪل طور طريقہ ملڪوت ۽ جبروت جي وچ ۾ آهن اها سڀ طريقت آهي ۽ جيڪي طور طريقہ جبروت ۽ لاهوت جي درميان آهن اها سڀ حقيقت آهي.

، الله جي ذات فرمايوآهي تہ مان ڪنهن بہ شيءِ ۾ اهڙو ظاهر نہ آهيان جهڙو انسان ۾. ربّ تعاليٰ مڪانن کي پيدا ڪندڙ آهي ۽ انهي جو انسان کان سواءِ ٻيو ڪو بہ مڪان نہ آهي.

الله پاڪ انسان کي پنهنجي نور مان پيدا ڪيو ۽ فرشتن کي انسان جي نور مان پيدا ڪيوآهي.

جڏهن ڪو فقير، فڪر جي باهہ ۾ سڙي ويو هجي تہ ان جي ويجهڙائي ڳوليو، ڇو تہ الله پاڪ ۽ ان جي وچ ۾ ڪوبہ پردو نہ آهي.

جيڪو ازلي سعادت جي ذريعي سعيد بڻيو تہ ان جي لاءِ طوبيٰ يعني خوشي جو مقام آهي. جيڪو بعد ۾ اهو رد نہ ٿيندو ۽ جيڪو ازلي شقاوت سبب شقي بڻيو تہ ان لاءِ ويل، يعني تڪليف آهي جيڪو بعد ۾ مقبول ٿي نہ سگهندو. محبت، محب ۽ محبوب جي وچ ۾ هڪ پردوآهي، جڏهن محب، محبت ۾ فنا ٿي ويندو تڏهن ئي محبوب سان واصل ٿيندو.

اَلَسْتُ بِرَبِّڪُمْ کان پوءِ سيئي روح پنهنجن قالبن ۾ رقص ڪري رهيا آهن، جيڪي قيامت تائين رقص ڪندا رهندا. جيڪو ڄاڻ کان سواءِ الله پاڪ جي ڏسڻ متعلق پڇي ٿو اهو حجاب ۾ آهي. وري جنهن، ڪنهن ڄاڻ کان سواءِ ربّ تعاليٰ جي ڏسڻ متعلق گمان ڪيو تہ اهو حق تعاليٰ جي ڏسڻ جي باري ۾ ڀليل آهي.

اُهو فقير نہ آهي جنهن وٽ ڪا بہ شيءِ نہ هجي، ليڪن فقير اهو آهي جنهن لاءِ هر شيءِ ۾ امر آهي. جڏهن فقير ڪنهن شيءِ کي ڇوي تہ ٿي پئہ تہ اها ٿي پوي.

جنت ۾ الله پاڪ جي ظهوري ڪان پوءِ الفت ۽ نعمت نہ رهندي اهڙي طرح دوزخ ۾ الله پاڪ جي خطاب ڪرڻ ڪان بعد وحشت ۽ جلن نہ رهندي.

نياز ۽ نوڙت الله پاڪ کي پسند آهي ڇاڪاڻ تہ عاجزي انوار جو سرچشمو آهي ۽ خود پسندي ظلمات، يعني اونداهي جو ڪارڻ آهي. الله پاڪ جو فرمان آهي تہ گنهگارن کي فضل وڪرم جي خوشخبري ۽ خود پسندن کي عدل ۽ عتاب جي خبر ٻڌايو. فرمانبردار نعمت جو ذڪر ڪن ٿا ۽ گهنگار گناهن کي ياد ڪندا رهن ٿا. گنگهار پنهنجي گناهن سبب حجاب ۾ آهن ۽ فرمانبردار پنهتجي فرمانبرداري سبب حجاب ۾ آهن. هڪ اهڙو گروهہ آهي جنهن کي نہ گنهگار جو ڏک آهي ۽ نہ کي فرمانبردار جو فڪر آهي. الله پاڪ گنهگارن جي ويجهو هوندو آهي، جڏهن هو گناهن ڪان فارغ ٿيندا آهن. ڇاڪاڻ تہ گنهگار گناهن ڪان فارغ ٿيڻ بعد الله پاڪ ڪان گناهن جي معافي جي صدا ضرور ڪندا آهن.

نماز افضل اها آهي جنهن ۾ الله پاڪ ڪان سواءِ ڪوبہ نہ هجي ۽ نماز خود بہ غائب هجي. روزو افضل اهو آهي جنهن ۾ الله پاڪ ڪان سواءِ ڪوبہ نہ هجي ۽ روزو خود بہ غائب هجي.

فقيرِ اهو آهي جنهن کي پيءُ ۽ اولاد بہ هجي ۽ انهي جي دل انهن ٻنهين ڪان آزاد هجي. انهن جي مري وڃڻ تي ڪيس ڏک نہ ٿئي. جڏهن انهي منزل تي پهچي ٿو تہ اهو بغير اولاد ۽ بغير والد جي هوندو. جنهن جو ڪوبہ قرابتدار نہ ٿيندو. ان لاءِ الله پاڪ ڪافي آهي. ڇاڪاڻ تہ الله پاڪ کي نہ پيءُ آهي نہ وري اولاد.

الله پاڪ کان سواءِ هر شيءِ کان بالاتر ٿيڻ معراج آهي ۽ معراج جو ڪمال اهو آهي ته نه اڪ ڇنيجي نه ٻي راهه ٿئي.

فقير شائق سائين جي ڪلام ۾ تصوف جا انيڪ راز سمايل آهن جن جي پڙهڻ سان ائين محسوس ٿئي ٿو ته هٿ ڪا ٻره جي برسات وسيل آهي، جنهن جي هر هڪ بوند ۾ مڪمل بحر سمايل آهي. سندس هر قول ۾ عميق گهرائپ موجود آهي.

شائق سائين جن جي ڪلام ڪي تصوف جو منشور چئجي ته به ڪو وڌاءُ نه ٿيندو. شائق فقير سائين جي ڪلام ۾ جيڪي راز سمايل آهن سي تصوف جا اڻ مِٽ املهه ماڻڪ آهن. جن مان اهو پڻ ظاهر ٿئي ٿو ته تصوف متعلق اڄ تائين جيڪي به رايا قائم ڪيا ويا آهن، يا ڪن وجوهات جي ڪري تصوف لاءِ ڪي قدر شبهات پيدا ڪيا ويا آهن، پر شائق سائين جي ڪلام جي مطالعي سان صاف حقيقتون سامهون اچي وڃن ٿيون.

تصوف جي ميدان ۾ جوڳين فقيرن پاڻ ملهايو ۽ حقيقت ماڻيائون. انهن عارفن ۽ واصل بالله هستين جا ڪجهه ماڻڪ موتي هيٺ بيان ڪجن ٿا.

اَلْحُسن حَقِيقَتٌ لايَحْصِلُ مُشاهِدَتُها اِلا فِيهِ اَلْفَنا

ترجمو: حسن هڪ اهڙي حقيقت آهي جنهن جو مشاهدو (حسن ۾) فنا ٿيڻ کان سواءِ حاصل نٿو ٿي سگهي.

اَلعِشقُ سُلطان يُحَكِمُ فِي الدّارين

ترجمو: عشق بادشاهه آهي، ٻنهي جهانن تي حڪومت ڪري ٿو.

اَلنَفِي تَنْزِيه عَما يَمثل

ترجمو: نفي وڏي پاڪائي آهي، جهڙو به مثال ڏجي.

اَلاِثْبَات شَهُودَ اْلمعني الذاتيه

ترجمو: ذات جي حقيقت ظاهر ٿيڻ اثبات آهي.

الفقير في معاملت الدّنيا كالورد في الماءِ

ترجمو: فقير دنيا جي ڌنڌن ۾ ائين آهي جيئن گل پاڻي ۾.

الظاهر تصويّت الباطن. الباطن تخمير الظاهر

ترجمو: ظاهر تصوير آهي باطن جي. باطن ظاهر جو خمير آهي.

الفقراءُ يعطون في المحـ مالايحصل في مجاهد ت الف سنين

ترجمو: فقيرن کي اک ڇنڀ ۾ اهو ڪجهه حاصل ٿئي ٿو جيڪو بندگي جي هزارن سالن ۾ به نه ٿو حاصل ٿئي.

لا تنظرو اخلاق الفقراءُ نظرا مكروها لان كل حركتهم و سكناتهم من الله

ترجمو: فقيرن جي عادت ڏانهن بري نظر سان نہ ڏسو، ڇاڪاڻ تہ تحقيق انهن جي سڄي چرپر يا آرام خدا جي طرفان آهي.

فاقت الطالب ناقصہ تذهب بہ الي المنزل سريعا

ترجمو: بک طالب جي سواري آهي . جيڪا کيس جلد منزل تي پهچائي ٿي.

الجسم مركب الروح و الروح موردالحقيقت

ترجمو: جسم روح جي سواري آهي ۽ روح حقيقت جي وارد ٿيڻ جي جاءِ آهي.

كل ممثل في عالم الارواح هو ظل الحقيقت لا عينها

ترجمو: جيڪا صورت جهان ۾ روحن جي آهي سا حقيقت جو پاڇو آهي .

ما يري فهي صفات، ما لا يري فهي ذات

ترجمو: جيڪا ڏسڻ ۾ اچي ٿي سا صفات آهي، جيڪا ڏسڻ ۾ نہ ٿي اچي سا ذات آهي.

الشوق حيات الشائق والذوق ممات المشتاق

ترجمو: شوق شائق جي حياتي آهي ۽ ذوق مشتاق جو موت آهي.

الفناءُ في اللّٰه يوصل ببقائہ

ترجمو: اللہ تعاليٰ ۾ فنا ٿيڻ سان پنهنجي بقاءَ کي پهچجي ٿو.

روزها فڪر من اينست و همہ شب سخنم ڪہ چرا غافل از احوال دل خيشتنم ز ڪجا آمده ام آمد نم بحر چي بود بڪجا ميروم آخر ننمائي وطنم

ترجمو: سڄو ڏينهن منهنجي سوچ ۽ سڄي رات منهنجو فڪر اِهو آهي تہ ڇو پنهنجي دل جي احوال کان غافل آهيان. ڪٿان آيو آهيان، ڪٿي آيو آهيان، ڪاڏي ويندس آخر وطن تہ نہ ٻڌايئي.

سنڌي

ڪلام

ڪلام (1)

اسان جي عشق جو مظهر، محمّد مصطفيٰ مولا،
حبيبِ يا خدا انور، عليؑ مرتضيٰ مولا.

1. آهيون نانگا نظاري جا، پيغمبر پاڪ پياري جا،
اَنَاَ اَلحق نينهن نعري جا، صوفي بي سر صفا مولا.

2. سڃاتو سير ڪي سامين، نہ ڄاتو عشق ڪي عامين،
اسان جي ذوق جو ضامن، نيهي نور الهديٰ مولا.

3. قٿي فراق دل قارون، چڪن ٿا چاڪ چوڏارون،
اسان جي درد جو دارون، آدرسن دلربا مولا.

4. حسن شهباز شناور، دلين جو دادلو دلبر،
اسان جي پرت جو پرور، ازان شاهِ شفا مولا.

5. هميشہ هُو ٿهو ۾ هڪ، وليّ الله علي برحق،
اسان جي شوق جو "**شائق**"، قلندر ڪبريا مولا.

ڪلام (2)

اسان جي حال جا محرم، اسان وٽ اڄ ڏسڻ آيا،
سڻي سانگا سوين سيها، پرين پيارا پڇڻ آيا۔

1. سنيهن ۽ سلامن تي، پرين پهتا پيغامن تي،
غريبن ۽ غلامن تي، قرب ڪيون گُر گسڻ آيا.

2. عجب عجيب الله آندا، اوڙا پاڙا هيا ماندا،
ڙلائي راڄ هيڪاندا، حبيب هاٽي هسڻ آيا.

3. صدق قربان قربن تان، وجان پئي گهور گهربن تان،
محبت جي ته مربن تان، وسي وارث وسڻ آيا.

4. "**شائق**" منجهه ذوق جي ذاتي، مليو محبوب ميثاقي،
پهري پوشاڪ سوغاتي، دليون دلبر کسڻ آيا.

ڪلام (3)

يار آيو دلدار آيو،
ساڳي صورت جو سردار آيو.

1. صورت يار جي رنگ گلابي، صحي سجاتم صورت ساڳي،
درد وندي وٺ دوبار آيو..

2. ويس لبيسي لرزيون ليران، پوش فقيري شرف اميران،
وه پورهيت جو پڳدار آيو..

3. جاجڪ جوڳي جڳ ۾ جاني، موهن مرلي مست نشاني،
وه وحدانشتي وڄدارِ آيو..

4. صورت آشيان پوش پرستي، لامثل ليل مثل محيطي،
وه مجنون تي مختيار آيو..

5. حال وسلا ڳانا ڳهٽا، شان وڏي سان سونهنَ سهٽا،
وه دلق وٺي دلدار آيو..

6. **"شائق"** شرف شغل هي شاديون، عرش برين هي ملڪ مناديون،
وه قرب وڏي قربدار آيو..

ڪلام (4)

پرينءَ پيرن ويلهه پرور آندو آ، اللّٰه اميد پڄائي آ،
وه جي رمزن راند رچائي آ.

1. صدق صدق مون سو واري،
دل پيرِ مغان هٿ آئي آ،
تيان قربان بحر حسن ۾ دل دلبر ذوتي،
تڏهن سرتين منجهه سوائي آ.

2. چشم چلت چوذاري چمن ڪيا،
هر جاءِ روحن ڪئي روشنائي آ،
گل گل تي پيو بلبل ڳٽڪي،
جنهن لالي لبن تي لائي آ.

3. رات سڄي مون تات انهي ۾،
نيٺين ننڊ وڃائي آ،
سڪ سمهڻ نه ڏئي تي،
پئي سار سمائي آ.

4. عطر ڪتوري ايوان اڱڻ تي،
سرتين سيج وڇائي آ،
ملي مبارڪ ڏين پيون "**شائق**"،
جانب آيو جائي آ.

ڪلام (5)

آهي حسن هادي جو حج حضور، پسڻ پرين جي آ صورت ثوابي.

1. معبود حسن مسجود هميشہ، سر سبحاني معبود هميشہ،
آهن نين پرين جا نور، چشم چراغي منجهہ ماهتابي.

2. منجهہ مهتاب مدينہ منوّر، تاب طواف تواضع تصوّر،
آهي قلب سچو ڪوه طور، لن ترانٖي جا ناز نوابي..

3. خلق آلآدم اعليٰ صورت، مالڪُ اُلمولا محمّدي مورت،
معبودي مخمور، هر گل آهي گر هي گلابي.

4. الانساني جانب جاني، عين عبادت پسڻ پيشاني،
”شائق“ منجهہ مسرور، شامل ٿي پيو شوق شتابي.

ڪلام (6)

اچي رس هاشمي حسني، جنابِ غوث گيلاني،
وصي وارث حقي هادي، محيّ الدين مرد ميراني.

1. پيرن جو پيشوائي تون، وفائي سرشفائي تون،
نسنگ نورالهدائي تون، سرِ سر مست سبحاني.

2. حقيقت حال جو همدم، رسيلو راهه جو راحم،
اسم قادر قدم قائم، صحي سرتاج صمداني.

3. سوين سلطان دارا سڪندر، منگن پيا دان تنهنجي در،
ڏکين کي ڏاڻ ڏي ڏاتر، داتا ديوان دلجاني

4. سرِسر مست سوڀارو، فقر جو سرگرو سارو،
پيرن جو پير پاڳارو، نڪو مٿ شرف تو شاني.

5. عطا اسرار اَحمّدي، نواسه نور محمّدي،
دِلي ديدار دلبندي، ڪُلي اختيار اخواني..

6. سگ دربان تو درجا، مداحي عشق "انور" جا،
حقي **"شائق"** هون حيدر جا، صحي سالم ثناءَ خواني..

Scanned with CamScanner

ڪلام (7)

جيئي پير دستگير، وصي وارث ولهين جو فقر جو فقير.

1. جنهن تي ڪري نظر عطا، سي وڏي رنگ ۾ رتا.
پي جام سي مانجهي متا، سُرڪي ڪين سڌير.

2. ڪي سڪندر شاه دارا، قمر ڪتيون قطب تارا،
سڀ پيزارا ٿيا بردارا، تنهنجا دامن گير.

3. بيشڪ پير پلو بغدادي، همدم حاضر ناظر هادي،
عرش برين معراج منادي، وحي تنهنجو وزير.

4. جنهن جو ڏارو ٿو ڏرين، آزاد قيدي ڪي ڪرين،
دل و جان سان جنهن کي گهرين، چٽا اچن پيا اسير.

5. سيّدا ثقلين تون، حسنين نور العين تون،
حج حضور حرمين تون، منجهه طٰحٰ تطهير.

6. سرور صدا منظور ڪر، منظور منجهه حضور ڪر،
معافي سندو مذڪور ڪر، تو هٿ آ تقدير.

7. **"شائق"** ثناگر هي سدا، منگي نينهن جو نانگو ندا،
مان ماندي مدامي مدا، اچي مل تون امير.

ڪلام (8)

سلطان سرورن جو محبوب سبحاني، يا غوث گيلاني.

1. بر تر ۾ سٽي سڏڙا، پياسي پيو پڪاري،
ڏيئي جام جيئاري، ساقي رفيق سچ ۾، هر حال حقاني.

2. رڻ راه ۾ همراه، آ ويساه وسيلو، رازدان رسيلو،
نيلي هسوار همت دار، ميران شاه مرداني..

3. خضر الياس جهڙا خاص، تنهنجي پاس پناري، سيد تو سهاري،
حاتم حمير، بي نظير، دامن گير دوراني..

4. معراج واري رات، ملاقات اوهان جي، نجات توهان جي،
مرسلين، ڪيو آمين، آ مختيار مڪاني..

5. پهچ پير دستگير،اڪير هيڪاندي، پنهنجي پير لاءِ ماندي،
ڏي ديدار، غم تون ٽار، تئي "شائق" شڪراني..

ڪلام (9)

اسم اثبات اسدالله، قلندر شير جلال الله.

1. قلندري ملڪ مروّندي، قلندر رهنما رندي،
قلندر مان محمّدي، قلندر شان شفيع الله.

2. قلندر جلوه جليلي، قلندر خطاب خليلي،
قلندر عشق اليلي، قلندر بحر بقاءِ الله.

3. قلندر وليون ۾ آفتاب، قلندر ڪبريا لاجواب،
قلندر ملڪون ۾ ماهتاب، قلندر نور جمال الله.

4. قلندر مخزني اسرار، قلندر مطلع الانوار،
قلندر مجمع اطوار، قلندر قرب ڪمال الله.

5. قلندر لال لڇپالي، قلندر "شائق" برحالي،
قلندر ملڪ جا مالي، قلندر يا حبيب الله.

ڪلام (10)

ڪڇي قائم قلندر شاهہ، بره برحال آ تنهنجو،
اسم اعظم اصل اعليٰ، لقب خود لعل آ تنهنجو

1. تون درياه رحمت جو، وسيلو خاص خلقت جو،
صاحب سلطان سخاوت جو، خدا لڳ خيال آ تنهنجو..

2. نوح ابرهيم آدم انس، موسيٰ داؤد توٽي يوسف،
تون سيني جو واهہ وارث، نالو ننگ پال آ تنهنجو..

3. يحيٰ، زبير، ذڪريا، خضر الياس خادم ٿيا،
يوسف يعقوب توٽي عيسيٰ، نہ ڪو مٽ سيال آ تنهنجو..

4. وسين ٿو يار وسطي ۾، هميشہ موج مستي ۾
صاحبڏنہ شاه جي دوستي ۾، قرب ڪمال آ تنهنجو..

5. سوين سلطان دارا سڪندر، چشم تنهنجي ڪيا چاڪر،
تون آهين اسرار علي انور، محمّدي حال آ تنهنجو..

6. لوط لقمان ڇا لائق، تنهنجو شان حق **"شائق"**
تون قلندر مولا مالڪ، اُچو اقبال آ تنهنجو...

ڪلام (11)

اڄ ڪنهن چمن ۾ چمڪار لايو، الحمد اللّٰه انوار آيو.

1. سيج سيّد جي سهجون سينگاريو،
عطر گلابي ڪتّوري ڪِندايو،
سرخي چندن مُشڪ هٻڪار لايو ...

2. چَتون، مور شهباز پکي هن پياسي،
بلبل ڏسڻ لاءِ عاشق اداسي،
چنڊ تي چڪورن جسم جلايو....

3. ارض و سماءِ ۾ آهي انتظاري،
حوران، ملائڪ، پَرين ۾ پچاري،
جبرائيل در جو دايو سُهايو....

4. اڱڻ آيو انور، سخي لعل سرور،
شڪر ڪيو "شائق" مليو محب منور،
محمّدي مظهر، مولا ملايو....

ڪلام (12)

اعظم شان اڪبر، منهنجي سائين انور جا،
بيحد بيان بحر، منهنجي سائين انور جا.

1. معراجي محبوب جي، پسائي پرور ميان،
ديدن دور دلين تي، ڪيا دوبارا دلبر جا.

2. پسڻ ڪارڻ پنهنجي، ٿي آيو انور ميان،
احد احمّد هڪڙو، سييئي عين اڪر جا.

3. نانگا سييئي نينهن ڪان، ماهر ڪيا منور ميان،
مچ ڏسي محو ٿيا، صورت سرور جا.

4. هادي حسن پسايو، وڏي حشمت سان حيدر ميان،
پروانه پيمال ٿيا، منجهان نوڪ نظر جا.

5. منادي محبوب جي، خود خاوند ڪي ته خبر ميان،
"شائق" شان وڏا ڏنا، بالا بلند آبز جا.

ڪلام (13)

ملنگ موالي سدا سوالي داتا تنهجي در،
شهنشاه پيج علي انور..

1. مست مدامي سدا سلامي نِوڙن پيا نادر،
تي مداحي ڪرن گدائي، دان توکان دلبر..

2. حاتم دار پنڻ هارا سطان لڪين سڪندر،
شاه گدا حيران هزارين گولي گداگر ..

3. عرش فرش و ملڪ منادي توٽي زير زبر،
سئي قربان ڪتيون لک تارا شامل شمس قمر..

4. پيرِ مغان پرتايا توکي اهلِ اهل فقر،
صاحبڏنه شاه،شاه قلندر رندن ۾ رهبر..

5. "**شائق**" سگ دربان سپاهي، نياز مند نوڪر،
ڏي ديدار دلبر دل سان، ماٺا محب نه ڪر..

ڪلام (14)

اسين عاشق آهيون انوار جا، مندر جي مختيار جا.

1. ھون جلالي جوش ۾، قلندر قربدار جا.

2. سڳا پاتم سوز مان، وحدت جي واپار جا.

3. وستي جا تہ ويراڳي آهيون، صاحبڏني سردار جا.

4. "**شائق**" سگ دربان آ، دايہ ڏٽي جي دربار جا.

ڪلام (15)

اکين عيدان ڪيون انوار ڏنم، برسيل باغ حسن جو بهار ڏنم.

1. ڪوڙيا عشق تنبو طولان عجب، ملهي ماڳ مندر مئخان عجب،
ڇُٽي چشمن ڪيا چوگان عجب، سارو بر بحر بازار ڏنم.

2. آغاز عقاب هي عرش ڪيا، ڌڌڪاٽ دلين جي فرش پيا،
لهي غازين جا سڀ غرش ويا، پڄي اوٽ عدم اسرار ڏنم.

3. ڪنگو جام ڪيسر پيا لام لڏن، رنگ گيڙو گل گلاب گلن،
عطر مشڪ چنبيليون رابيل رلن، گلزار چندن هٻڪار ڏنم.

4. رنگ لال گلال ٿيا سرخ صفي، ويڙهي ويڙهي ٿو وجه الله وسي،
اڄ ڪو صحن صوفين جي ۾ حال هسي، ڏاڍو پيرِ مغان جو پيار ڏنم.

5. گل سورج چنبل چاش اتي، پڱا پنور اڄن پيا پياس اتي،
وڻن وحدت وارا واس اتي، بيرنگ بلبل جو ڳڻڪار ڏنم.

6. مقبول معراج جي رات سدا، سهٽي "شائق" جي آ بات سدا،
جيڪيّ انوڙ تي عوشاق سدا، تن جو هي دليون درٻار ڏنم.

Scanned with CamScanner

ڪلام (16)

اڏيون اڄ اسان وٽ انوار آيو، ڀانيان لک ڀلايون ڀتار آيو.

1. برقعو پائي بشري، سرتاج سروري،
پوشاڪ پيغمبري، پهري پڳدار آيو.

2. ڪل نبين جو افسر، پير مغان پرور،
درد وندين جي در، دلدار آيو..

3. منجهان دائري دارين، بنائي قاب قوسيني،
جوڙي جي صدقي جاني، جنسار آيو.

4. حورن پرين ۾ حيرت، ملڪ فلڪ ۾ عبرت،
"شائق" جي گهر شفقت، ڏاتار آيو.

ڪلام (17)

ديدار منهنجي مرشد جو جنهن ڪيو، پڇو تنهن کان خبران.

1. وحدت ڪٽي ويراڳي ڪيا، سولي متي سهاڳي تيا،
جوڳي جوان جاڳي پيا، اظهار تنجون قبران..

2. جن هي پسيو نظارو، پارس ڏنن اشارو،
تيا سونْ سيو سارو، ڪيميا تن جون نظران..

3. غنچي ۾ گل گلابي آ، محبوٌب گل شناسي آ،
انوار سر ساڳي آ، پنوّرن ٻڌيون آهن پنيران.

4. "شائق" فنا فهم آ، دائم عوشاقي دم آ،
قولَ اَنَاالْحق قائم آ، سيني سهن سي تبران.

ڪلام (18)

پير مغان پرور، توکي لکين مبارڪان،
اسد اللهٰ انور، تو کي لکين مبارڪان.

1. پرين تنهنجي پيزار تان، صدقي شمس قمر ميان،
ٿُڳي ۾ تجليٰ ٿيا، چمڪيا چاسينگر.

2. نوبت نينهن نسنگ ڪئي، پئي سازن ۾ سر پر ميان،
چنگ اپنگ مرڏنگ، وڄن پيا ور ور.

3. جبرائيل راڄ سڏايو، حوران ٿيون حاضر ميان،
فرشتا فرمان ۾، ادب ساڻ امر.

4. مور چڪور سناسي، پئي پکين منجهه پچر ميان،
ڪونجن سر قربان ڪيا، ڪڏن پيا ڪبوتر.

5. اديون آرتوار جو، ڪيو اشارو "انور" ميان،
شادي پاڪ حضور جي، سرهي رات سومر.

6. خوشبوءِ جي تہ خلق تي، وٺي بوند بحر ميان،
چنبيليون چوگان ۾، ڪليا مشڪ عطر.

7. ڏسي بحر بقاءَ جو، "**شائق**" ڪيو آ شڪر ميان،
سنياري سڳ در ڪي، ڏاڻ ڏنو ڏاتر..

ڪلام (19)

سڪ اوهان جي ۾ سيّدا، اکيون روز رڙن، مُنيون مات نہ ڪن.

1. دل ۾ درد فيراق جا،چوڪا چاڪ چڪن،
ڪپي ٽڪي ڪات سان، دل پرزا ڪئي پرين.

2. غم غنيمت پانيان، تا پرين پارون اچن،
سور مڙئي سپ سيرتيا، ڪنا ڪاپڙين.

3. سڪ ستايو ساه کي، مونجهہ گهٽي آ من،
عجب الٻيل عجيبن جا، اوٻارا اٻرن.

4. "شائق" آگ اندر ۾، ڀڀڙ تا ڀڙڪن،
العشق ناراُ نينهن ۾، جوڳيئڙا جلن.

Scanned with CamScanner

ڪلام (20)

سينگاريا سرور، منهنجا پيئي اربيلا،
نام وڏا نادر، منهنجا پيئي اربيلا.

1. شادي جي تہ شغل جي، پئي پرين منجهہ پچر ميان،
حورن هار سينگار ڪيا، موڙ ٻڌا منور....

2. جن بشر حيران ٿيا، ملائڪ منتظر ميان،
بادل برسي آيا، مٿان ڇانوَ ڪڪر....

3. شهزادن جي شان جي، خاوند کي تہ خبر ميان،
ڇا ثناءَ ساراهہ ڪندو، تن جي ابو البشر....

4. پاڪ پيوند انوار جا، ناز پليا نينگر ميان،
سر سرو پاءَ تاج هي، پهراين پرور....

5. ٽنور ڪيون گل ٽهڪن، باغن ۾ بهتر ميان،
ملي مبارڪ پيا ڏين، شجر ڪيون هي ثمر....

6. هادي حضور ملنگ تي، ڪرم ڪيا قادر ميان،
ڏيهہ ڏٺي ڏاتر مڪا، درودن جا دفتر.....

7. ڏسي ڏينهن صدورو، "**شائق**" ڪيو آ شڪر ميان،
ڄهلي چنڊ جهولي پيم، چڪيم شهد شڪر....

ڪلام (21)

مهر پريا مهمان، مون ڏي الله ڪٺي آندا.

1. جن لا ويني پئي نهاريان، ساعت ساعت ۾ پئي ٿي ساريان،
اعظم تن جو شان..

2. دل تي چوي ويهي گڏ گذاريون، مٿي توڻ شل لهن ميارون،
اشهد پڙهون شڪران..

3. دوست هميشه دل جا جاني، اڄڻ تنهنجيَ تان مان قرباني،
صدقي ڪيان جند جان..

4. دوست دلاسو ڏي دل کي دلبر، اڳڻ عجيب اسان جي انور.
اڄ صورت جا سلطان..

5. "شائق" سگ دربان سپاهي، مهر نظر منظور گدائي،
مان وڏا مهربان..

ڪـــــلام (22)

ڪربلا ميدان جو، سامان سالم سروري،
غم غريبن لاءِ غنيمت، مان ماتم منوري.

1. محبوب جي ماتام جي، گهر جنين آهي گهري،
شوق شهادت جو شهيدي، قرب قائم قادري.

2. هن قضيي جي خبر، آهي خاص خاصن کي ڪري،
جي سڄاڻن سي پيا ڄاڻن، راز دانش رهبري...

3. نيهن جي نوبت وڳي، عاشق اٿيا سڀ اڪبري،
حملي حشر گاه ۾، هو ڪو هليو حق حيدري...

4. ابرِ ڪرار ارشاد ڪيو، ڪو اڇي گهايو گهري،
سر ڏيڻ سويون وٿڻ، هي دوبدو جي دلبري..

5. پاڪ پنجتن پير وٽ، پهلي سڏي پهتي سري،
غازين گهٽيئي گهوران ڪيون، منظور "**شائق**" انوري.

ڪلام (23)

عشق لڳم اڪسير، واهه جو پينر منهنجي پاڳ پڙايو،
فيض ڏنم تہ فقير، پيرِ مغان ٿي جنهن پڪ پرُجهايو.

1. حسرت ڪسرت منجهون وياسي، پيش وجي پر جي پياسي،
دست ڏنم دستگير، دلوُن دامن داتا لايو.

2. ماڳ مڙهيون مندر مئخانہ، گلزار بهار بقا بوستانہ،
ڪليا عطر مشڪ عنبير، دل جي صحن ۾ دوست سمايو،

3. فڪر فنا ۾ ٿياسي فاني، جت ڪت جاڳيو جوءِ ۾ جاني،
پريو ذوق ضمير، هرجاءِ ڏسڻ ۾ هڪ ٿي آيو.

4. العشق ناراً نينهن جو ناتو، ڇاڻن اهي جن حياتي ڪان هٿ ڇاتو.
هڪ طالب ٻيو تڪبير، موت چکي مون منصب پايو.

5. ناز غماز شهباز اڏايم، آسڻ آتش ۾ اڇي پير پايم،
احرام پڳا سپ اسير، اسم اعظم پنهنجي پير پڙهايو.

6. دين ڪفر اسلام ڪان وياسي، **"شائق"** شرف شبير جي پياسي،
تي قادر منجهہ تقديس، ٻوليو ٻارو چل مان نہ ٻولايو...

ڪلام (24)

عشق بنا ميدان انهي ۾، قادر قدم ڪڏائي ڪير.

1. مُوْتُوْ قَبْلَلْ اَنْتَ مُوْتُو، موتو مرڻ ملهائي ڪير،

2. ڪات ڪلالي جنگ جلالي، سورهيه بنا سر سهائي ڪير،

3. سر سرواهيون اڇن تيون ڪاهيون، ڪنن بنا پيو ڪهائي ڪير.

4. "شائق" عشق اناالحق آيو، قُمْ بِاِذْنِيْ الائي ڪير..

ڪلام (25)

افضل علاج عشق جو، درمل دوا ديدار آ،
ذوق شوق جي زندگي، پيرِ مغان جو پيار آ.

1. عشق شهنشاه شهزادو، شاه حسن جو شڪار آ،
هلاج سولي سوار ٿيو، مرد منصب دار آ،

2. من خدايم موج ۾، اڪمل ڇيو عطار آ،
ور ور اچڻ آري اندر، سر ڏيڻ سينگار آ.

3. عاشق اويسي ڪي اثر، الله خود آزار آ،
موج مدامي ملڪ جو، عاشق اپر دار آ.

4. "**شائق**" مهيسي مست جو، مست عشق الست جو،
سودو دوبدو هي دست جو، عين ڪيو انوار آ.

ڪلام (26)

توڻي صبح توڻي شام، نڪو عشق ۾ آرام،

1. صورت حال جو احوال، من مدهوش بڻايو،
چشم چاه ڪيم چاڪ، هجرون هير جي غلام ...

2. نظر نوڪ سندي چوڪ، جيءَ ۾ جهوڪ لائي،
تفنگ تير منجهه سرير، جهڙو زلف تهڙو دام ...

3. فڪر فوج حسن موج، عاشق اوج ۾ عالم،
نقش نظار تي بهار، جهڙو بلبل تهڙو بستان...

4. نظر ناٽ جي اثبات، ڪئي ذات ظاهر،
قرب قمام جي بيان، جهڙو الله سو انسان...

5. درس ديد شوق شهيد، ڪئي آ عيد عاشقن،
فڪر فنا ۾ ويساهه، جهڙو ظاهر سو زبان...

6. "شائق" يار سان گفتار، پرين پيار آ تنهنجو،
هادي حق پاڪ ذات صفات، آيو انور تي احرام...

ڪلام (27)

آيو عشق اديون، مون ڏي ڪاهہ ڪري،
سرتي ساٿ سورن، جا بار ڀري.

1. وَنَحْنُ اقرب ويجهڙو، درد وندن کان دم نہ پري..

2. اڄ اڱڻ ايوان تي، نينهن نچايو چوٽ چري..

3. "**شائق**" من مستان ڪيو، پيرِ مغان جي ذوق ذري..

ڪلام (28)

عشق اوهانجي يار اسانکي، ڇير پيرن ۾ ٻڌائي، قسم خدائي.

1. ناچو تي مان نچندو آيس، در تنهنجي تي جائي ...
2. محبت مچ توهانجي ٻاريو، دردن دونهين دکائي ...
3. ڇيران پير ڳل پاتم جامان، عشق تنهنجي ۾ ماهي...
4. راتيان ڏينهان تات توهانجي، وات اها اٿم وائي...
5. ڪامل قرب توهانجي ڪيڙو، تتي کي تہ توائي...
6. انيئي پهر اداسي آهيان، سڪڙي سرس سوائي...

Scanned with CamScanner

ڪلام (29)

پيم عشق جهولي ٻُڪي ٻُڪي،
لڪو وٽ لوڪن ۾، متان ڪو لکي لکي.

1. توڙي تئين مطلوب، طالب سڏائج،
جو دم حياتي، گولي تي نيائج،
ٻانهپ جي ٻولي، ويهه رکي رکي..

2. سامي سدا سهائن، جيڪي جسم جلائن،
تيا سون سارو، ته به سڪو پيا سڏائين،
قرب آرياڻي ، تن جو لِکي لِکي..

3. ڏونگر ڏاڪا، لڪ جهڪ جهاڪا،
اکين اوجاڳا، تکي کي تاٻا،
سوين سور "**شائق**"، ڪان ڪو سڪي سڪي..

ڪلام (30)

اها عام ڪان الڪل ويئي، ڇا تي عشق پئي اقرار ڪيا،
مرحبا محبوب جي، آزار دور دبار ڪيا.

1. وه سچايون سالڪن جون، اناالحق ارشاد ڪيا،
سر سروپا، اي صنم، يار جي اغيار ڪيا..

2. قائم قطري قول جي، ڏڙ سريون تن ڏار ڪيا،
قول ۾ ڪسجي ويا، لاٿان لا معيار ٿيا..

3. ڪين پيا ڄاڻن جن ڪي، ڪين ۾ قربدار پيا،
لن ترأني ناز سان، سڄڻ پئي سينگار ڪيا..

4. دم ارني جي دلاسي، پرين پئي پيار ڪيا،
"شائق" نيزي نينهن جي، دلربا ديدار ڪيا..

ڪلام (31)

عشق آفت آ الاهي، جوان ڳولي سو هي جَنگ،
بره بيپرواه باڪو، ناز ٿيا تّنهن جا نسنگ.

1. مچ محبت جو ٻريو، آڙاه تي عاشق آيا،
بي مثل تنهن باه تي، پرواز پيڙاڪن پتنگ..

2. سر ڪٽيا سر مست صوفي، ڪنڌ لٽا ڪلٽر ڪسن،
وره ويراڳي تڪو، وجهي وڇيرن ڪي ٿو ونگ..

3. عشق ڪاريهر نانگ ڪارو، خبر ڪاڏن ڪان پڇو،
زهر جنهن جي زبان ۾، وسري نہ واسينگن جو ڏنگ..

4. شهنشاه شهباز مون ڪي، شوق مان "**شائق**" سڏيو،
مهر جي مرشد ڪئي، منظور تي ويو هي ملنگ.

Scanned with CamScanner

ڪلام (32)

عشق اڏايم اڳي اڳي، مذهب واري ملڪ کان.

1. لا مذهب جي معنيٰ مولا، طلب رکيو پيو تڳي.

2. لا مقصود في الدارين فيها، لا هو لقب سان لڳي.

3. "**شائق**" عينون عين ٿيا عاشق، درد وڏي دل دڳي.

ڪلام (33)

تنهنجي عشق سندي امداد، اچي سرسلطان ڪيو.

1. عشق تنهنجي جي اعلیٰ عنايت، حسن هادي ڪيم هدايت،
نينن سندي ئي ناد، موهي من ميدان ڪيو..

2. شاه وڏائي پنهنجي شاهي، مست قلندر بي پرواهي،
منصوري تہ مراد، سارو سر سبحان ڪيو..

3. عشق امانت سات سلامت، پيرِ مغان هٿ نينهن نعمت،
"**شائق**" تي دلشاد، صاحبڏني سر انجام ڪيو..

ڪلام (34)

ڪمڙيون عشق تنهنجي جون ڳالهيون،
اسان کي ديد هٽي وئين دوناليون.

1. جڏهن يار آيو اسان جي ويڙهي،
اسان کي عشق لڳو تنهن ويري،
سڙي جان ويئي جيئري،
هٽي يار ويو ته دوناليون.

2. جڏهن عشق حقيقت آيو،
بسم الله ڪري جهولي پايو،
تڏهن سيني صاف سمايو،
هاڻي يار وڻن چڱيون چاليون.

3. سڪ "شائق" کي مستان ڪيو،
تنهنجي حسن منا حيران ڪيو،
تنهنجي نينهن ڪٺي تابان ڪيو،
نيڻين نير وهي ڪن ناليون.

ڪلام (35)

آيو عشق اديون آفات، سورن جا ساٿ پري.

1. عشق شهنشاه ميدان ۾ آيو، علم عقل روئي موڪلايو،
اناالحق اثبات، سر سولي سيگهه ذري.

2. مست مهيسي مٽ تي محڪم، قُمْ بِاِذني قادر قائم،
اچي پيس اوقات، لاٿس ڪل ذوق ذري.

3. محبت واريون ٿو موجان ماڻي، ڪات اڏيري تي سر آڻي،
گهاءُ ڪيو اتس گهات، وهلو تي وير وري..

4. "شائق" مرد مڙيئي مستانه، گهايون گهوٽ ٻڌي پيو ڳانا،
آهي سور سچو سوغات، ڏسي ڪو ڏيان ذري..

ڪلام (36)

عشق اوهان جي سمڻا، وڌم اڪيران اندر،
ورهين تائين نہ وڃن، ايڏا عشق اثر.

1. يار اوهان ڪان ماندي، پار پڇايان پانڌي،
وار ناهيان هڪ واندي، ساڙيم سوز هجر.

2. جو دم جاني پري، دل ڳٽتين ۾ ڳري،
ساعت ڪان سري، طلب وڌي آ تصور.

3. ناز منجهان نهاري، وڌو مني ڪي ماري،
ڪسرت قرب ڏيکاري، دلڙي ڪسي تو دلبر.

4. "شائق" عشق عڪس، ڪين حال حدث،
پيرِ مغان هي پارس، پهچايم پريم ننگر.

ڪلام (37)

نڪي مان هئي ملڪ ۾، نڪي تون جي تار هئي،
اڳي عشق ڪان اصل، پرين ڇا پچار هئي.

1. نڪي نانهن نفي ناز، نڪي ڪنف هو قلم،
نڪي هاءِ نڪي هوءِ، اتي ڇا هونگار هئي.

2. نڪي خلق هو نہ خالق، ڪيهي ڪنهن قرار هئي،
نڪي چاند سورج چين، ڇا دارو مدار هئي.

3. نڪي ترڪ نڪي تارڪ، نڪي فرض هو فرق،
نڪي غيبت نڪي غرق، غلبي ڇا غبار هئي.

4. ڇا شوق ڇا آهي "**شائق**"، اتي ڇا معيار هئي،
اونده ۾ اجان، ڪيهي وار پار هئي.

ڪلام (38)

ڇا ذڪر ظاهر ڪجي، عشق حضرت نور جو،
قربدارن کي قصو، معلوم سڀي مذڪور جو.

1. هلاج حق ثابت ڪيو، دوست جي دستور جو،
سر متي سولي چڙهيو، ڏس مرتبو منصور جو.

2. ڏس شتابي شمس جي، منجهه معرفت منظور جو،
آفتاب امرالنما، رشڪ قمر رنجور جو.

3. ڏس قربداري قيس جي، ويڙهيو ولهين وهلور جو،
منجهه لطيفي ليل جي، باڪو بره پرپور جو.

4. پيرِ مغان پڳدار "**شائق**"، ڏنو ذرڙو ذوق ضرور جو،
عاشقن لاءِ اڪبري، جلوو حسن حضور جو.

ڪلام (39)

عشق عجب آ يحرڪ بازي، رندن ريءَ پروڙي ڪير.

1. عشق عجب آفات الاهي، آهي بحر حقيقي جائي،
مرذ ڪي لهندا، تنهن جو پير..

2. موسيٰ ۽ فرعون لڙائي، ڪيئي ڪاتب ڪنور ڪڏائي،
سالڪ لهندا، تنهن جو سير..

3. جنهن تن پيو آڙاهه ٻاري، سر سينگاري ماري جيئاري،
پرت وندا جي پائن پير..

4. مجنون جهڙا مست بنائي، شاهه منصور سولي سرچائي،
پاڳ وندا ڪي ڪٽندا پير..

5. پير مغان پيو هينئن فرمائي، آسان آهو ڏي سر لاهي،
"شائق" ڪئي آدم نه دير..

ڪلام (40)

رڳ رڳ عشق اناالحق ٻولي، هڪ وحدت سان واپار لڳم

1. ذڪر ذاتي ٿيو اثباتي، هو هو اندر هلڪار پيم.

2. ٻره ٻهير ٻڌا سر اسانجي، نينهن ڪٽي نروار ڪيم.

3. "شائق" تو اناالحق الائي، توٽي ڌڙ سسي کان ڌار ٿيم.

ڪلام (41)

عشق ڇا ڄاڻي دين ايمان، ڪفر قدسي ڪهي ڪلام.

1. مذهب ملت ڪان آهي نيارو، قول ڪلام ۾ ڪافر ڪارو،
مرد مجاهد مست مدام.

2. عشق نہ ڄاڻي ڪشف ڪاني، فرض فنا ۾ فائق فاني،
سنت نفل جو صحي نہ سلام.

3. وتر واجب وهم وڃائي، تهجد اشراڪ ڪان تارڪ آهي،
عصيٰ ڪوزا ڪوڙ قمام.

4. گهاٽ اڏي ڪون منهن نہ موڙي، جهات اناالحق جي پيو جوڙي،
جنگ جلالي پي ڪر جام.

5. عابد عالم ڪيئي پلائي، عارفن تي پيو هل هلائي،
بره وڏو آ بيشڪ بدنام.

6. من رانُي جي موج ملهائي، شاه شمس ڏني ڪلڙي لاهي،
محض نہ سمتا ملا ملام.

7. "شائق" عشق جٽيون جو پائي، لا جي لا مان لاٿاني لائي،
عين عوشاقن ڪنيون انعام.

ڪلام (42)

اصل ڪان عشق وارن تي، حسن حملو ڪرائيندو آ،
تجمل تاب تجلي جي، جسم ساڪن جلائيندو آ.

1. موتو ماذا مزا ماٽي، مظهر ٿي ملهائيندو آ،
جرعـ جم جام لب مستن، پريمي ٿي پيئائيندو آ.

2. شتونا شور ڪري شاهي، ڇنبي شهباز ڇائيندو آ،
ڏيئي ڇيها ڇني ڇاتيون، ڪري تن طعام کائيندو آ.

3. نظاري ناٿ نرگس جي، عوشاقن کي اڙ ائيندو آ،
ڏيئي موجان فنا واريون، نفي جو ناد وڄائيندو آ.

4. حقيقت حال جو همدم، حڪم حاڪم هلائيندو آ،
ڀڃي ديوار دوئي واري، هستي هئڻ هٽائيندو آ.

5. مهيسي ملڪ جو مالڪ، آديسي ٿي الائيندو آ،
العشق نينهن نارا جا، دونهان دل تي دکائيندو آ.

6. صنم ڏيئي سيڪ صورت جا، تنورو تن تپائيندو آ،
شمع بازار ۾ "شائق"، پتنگن کي پچائيندو آ.

Scanned with CamScanner

ڪلام (43)

ڏس ٻره جي ڀلائي، ڪوٺان ڏيئي ڪهائي،
سر عاشقن جو اڪبري، ڪنها ڪنيو ڪنوائي.

1. منصور مست مجازي، رند راز تي هن راضي،
بيرنگ بنائي بازي، صدمه ويٺو سهائي..

2. ياور يگانو ياقي، سولي تي سر عوشاقي
بحر بقا کي باقي، مردان ٿي ملهائي..

3. جنهن سان رکي پيو ياري، في الدارين ۾ فراري،
هڪ سان رهي هيڪاري، ونحن وٿيون وجائي.

4. عاشق اڏي اٿر تي، نيزي نيشان نظر تي،
سالم صحي سفر تي، هوڪا ڏيئي هلائي..

5. "شائق" حقيقي هڪ آ، ارشاد اناالحق آ،
سڪ سور جو سبق آ، پرتوڻ پيو پڙهائي.

ڪلام (44)

جنهن ڏينهن لا تہ نينهن، اهو وار ياد ٿي،
هن حال واري خيال جو، ڪجهہ يار ياد ٿي.

1. سڪ سوز واري تار جو، سنسار ياد ٿي،
سر ڏيئي سور پرائڻ، سو واپار ياد ٿي..

2. ڪنهن قرب واري قول جو، اقرار ياد ٿي،
جنهن دام ۾ دلڙي پئي، ديدار ياد ٿي..

3. هن گر سندي گوهر جو، گفتار ياد ٿي،
حسين جي تلقين جو، ڪجهہ پيار ياد ٿي..

4. عشق جي آڙاهہ جو، آزار ياد ٿي،
بيرنگ پاپوتي وارو، سينگار ياد ٿي،

5. جنهن ڏيهہ کان آئين چڙهي، اهو پار ياد ٿي،
جنهن واٽ سان وحدت ورتو، ويچار ياد ٿي،

6. جنهن عبرت مان عاشق لٿين، اسرار ياد ٿي،
جنهن شوق مان "شائق" لٿين، ساڪار ياد ٿي.

ڪلام (45)

جاڳون نينهن لايم، ڳل ڳيڙ پايم،
سرتيون سورن ۾، عمر وڃايم.

1. جهڪن چاڪ مٺي جا، ٿيا سور ساوا،
ڦٽيو ڦر جهلن ٿا، عشق جا اٿاوا،
ڪري ڪيئن ڪلهڙي، وڏي درد دعوي،
نماڻي نصيبين، اديون عشق آيم.

2. ياري يار لائي، وئين ڏک ڏيکائي،
دکن درد دونهان، مچ وئين مچائي،
وڃهي دام دلبر، وئين دل ڦاسائي،
ڦاٿي ڇا ڦٿڪي، چنبي عشق چايم.

3. لڳو داغ دل کي، هٿون هوت هاٿي،
ڳاراٽا ٿا ڳارن، جهڄان پئي جهوراٽي،
ڪيو نينهن نانگي، سورن ساماٽي،
واندي وار ناهيان، ڏکن جي ڏکايم..

4. اٽن ٽيون اليلان، اندر هانءُ قاڙي،
وره جي وروهن، وڏو ساهه ساڙي،
ٻچي ڪيئن بلڪل، منجهان درد ڏاڙي،
اندر ۾ اڪيران، نيٽيڻ ننڊ نه آيم..

5. اصل عشق واريون، ڏکيون هن ڏهاڙيون،
ڪرن روز راڙيون، سڪ سوز ساڙيون،
بره باه برسر، اندر ۾ اماڙيون،
ڪچان ڪيئن "**شائق**"، صحي سر سمايم.

ڪلام (46)

خاص خواريون خلق جون، اهي نينهن نشانيون مڪيون،
بار پريون بيحد بديون، عشق احسانيون مڪيون.

1. گلا غيبت هل حشر، اوڙي پاڙي پئي پچر،
انهي ذوق پهرايم زيور، دوست درجانيون مڪيون.

2. طعناتنڪا طالبن ڏي، هل هڳاما حاذقن ڏي،
احد اصل عاشقن ڏي، بره بدناميون مڪيون.

3. ميڙي ملامتون ملڪ جون، خاصن ڪنيون خلق جون،
اهي ديدار واري دلق جون، پرين پريشانيون مڪيون.

4. جيڏو خلل خلقت ۾ وڏو، تيڏو عشق جو الٿو قڏو،
يجي هوڏ هستي جو هڏو، محب مهربانيون مڪيون.

5. اظهار "شائق" علامتان، پنهنجي محبوب ڪارڻ ملامتان،
اهي عاشقن ڏي امانتان، صنم صمدانيون مڪيون.

ڪلام (47)

ڳلي ڳلي ۾ وويار پيارا، تنهنجي عشق نچايو.

1. ڇير پيرن ۾ جامون پايم، در تنهنجي تي نچندو آيم،
اهو سانگ بنايو، مان سانگ بنايو...

2. ديدن سان ديوانو ڪيو ٿي، قرب سان قاتل ڪان هنيو ٿي،
ترس نہ آيو، توکي ترس نہ آيو..

3. پاڻ ڏاڍن سان نينهڙو لاتم، ڄاڻ اهو مان اڳ نہ ڄاتم،
ڦڪل ڦاسايو، ڪنهن ڦڪل ڦاسايو...

4. آهو نين صنم ٽا چائن، **"شائق"** سر شڪار ڪمائن،
گھورن گھايو، گھورن گھايو...

ڪلام (48)

تنھنجي بره ڪيو بيوس مٺا،
تنھنجي نينھن ڪيو نا وس مٺا.

1. تنھنجو عشق چوان يا آڙاه چوان،
يا باري بره جي باه چوان،
يا قرب چوان يا ڪٺاه چوان،
لڳو داغ سيني ٿيو جس مٺا .

2. يا نينھن چوان يا نواز چوان،
يا باز چوان يا شھباز چوان،
يا پروازي پرواز چوان،
توکي ويري چوان يا وارث مٺا . .

3. يا ميم محمد مختيار چوان،
يا تو عين علي اظھار چوان،
يا توکي الف ايراني تلوار چوان،
جيڪو ڏيو تہ مُٺي کي ڏس مٺا . .

4. "شائق" ماندو مشتاق آهي،
تنهنجي سگ جي پيرن جي خاڪ آهي،
اهو گولو غلام تنهنجو چاڪ آهي،
اچي ويڙهي اسان جي وس مٺا...

ڪلام (49)

ناچو ڪر ڪي نينهن نچايو، بره گهمايم ڳلي ڳلي.

1. جامان جٽيون ساز سنوان ٽيا، عشق ڪئي آ علي علي..

2. لا مذهب جي پڙ ۾ پياسي، نانهن وارن سان رلي رلي..

3. قرب وارن جي ڪونالي ۾ ، ويڙم جيءَ جلي جلي ..

4. سانگي ڪاڻ سيالڻ جيڏيون، چاڪ وڏي دل چلي چلي..

5. طبل تماشا طولان تنواران، ڪاه وڏي سان ڪلي ڪلي..

6. در در ڀڪيا پنندو آيس، حال وڏي سان هلي هلي..

7. ”شائق“ يار اڱڻ تي آيو، ڀاڳ وڏي سان ڀلي ڀلي..

ڪلام (50)

تنهنجي نينهن ڪيو آهي نانگو نسنگ،
تنهنجي محبت ڪيو آهي مست ملنگ،

1. ڪل ڪون پيم آيم عشق اري،
رکي وير واسينگ اڇي ويٺو وري،
اهو ڪاڏي بناڪڏهن ڪين ٽري،
ڪري ڪست ڪاريهر هنيو اٿم ڏنگ

2. تنهنجي زهر ذري دل ڪئي چست چري،
ٿيو مدهوش مغز آيو وِهُه ته وري،
پرٽي جان جسم تي ويو هانوَ ڳري،
خمر خاصو ٿيو نشي لاٿم رنگ..

3. سڪ "شائق" کي ڀرپور ڪيو،
تنهنجي نينهن ڪٽي ناسور ڪيو،
تنهنجي حال هلاجي مخمور ڪيو،
ويڙهي وحدت تنهنجي وڏو آ ونگ..

Scanned with CamScanner

ڪلام (51)

تنهنجي نينهن سندا ناز،
چم عوشاقن سر تي چايا.

1. منصور جهڙا مرد مٿي تي، سولي تي سردار،
عشق اناالحق ساز سمايا . .

2. نينهن جي نوبت نينهن وارن تي، بره جا باري بار،
رمز رضا گهاٽي گهوٽ گهمايا .

3. بره بهاريا ڪيئي بر ۾، مجنون مٽياندار،
غازين ۾ سي غماز سمايا .

4. حق موجودي مظهر من ۾، سارا جي سنسار،
انحد جي آواز ڏانهن آيا .

5. پير مغان هي پريم نگر جا، پرت وڏي سان پيار،
باب بره جي بياض سڪايا .

6. "شائق" حال هميشه همدم، حسن ڪيو هوشيار،
شوق هادي جي شهباز نوايا .

ڪلام (52)

سر خنجر جي ڏار ۾، ڏس عاشقن جي آهي عيد،
بره جي بازار ۾، چئي اناالحق ٿي پيا شهيد.

1. نيزي نسنگ سولي صمد، مچ تي مهيسي ٿيا ملنگ،
پرواز سان پرٽيا پتنگ، بره تن جو آهي بعيد.

2. وسري وري دم نه پري، آيل عوشاقن جي اري،
انهي ذوق ذاتي جي ذري، طلب سارو آ توحيد.

3. ڪسرت ڪلي جلوه جلي، هونگار "شائق" هو هلي،
انهي راز ۾ ويڙا رلي، سلطان ٿيا ثابت سعيد.

ڪلام (53)

جاڪون نينهڙو مون لايو، تاڪون سمايو سور،
ڪونهي ڪو محرم حال منهنجي جو، معلوم ڪيان مذڪور.

1. ڪارڻ يار ڪوهياري ڄايم، ٻنڌٽين ٻانيڻ لهر لوڙهايم،
خاصي خيال ڪٿي جي آيم، ڏسي واهي ٽيم وهلور.

2. نازڪ نينهن پنيورم لاٿم، در ڏوٻي جي ڄاڻ هي ڄاتم،
پختو پيچ پنهل سان پاتم، دوستي جي دستور.

3. مون ليڪي مهمان ٿي آيم، هوت بلوچن ڪان رهايم،
سيج ستي ڪي ڪنهن نہ جاڳايم، ڪالهه ڪري ويا ڪلور.

4. رند وٺي ٽيس راه رواني، بره ٻورائو اڳ ۾ جاني،
قدم قدم تي مان قرباني، دم نہ سهان پئي دور.

5. پنڌ جبل ڇپر جون ڇاٽان، رات انڌاري اماڙيون لاٿان،
پهڻ پير پٿون ڪيم قاڪان، ڇاڪن ڪئي دل چور،

6. ٿي اڳواڻ اڳيون آيو آري، درد وندي لاءِ هي دلداري،
مون ٻاجهاري هان ٻلهاري، محبت ۾ مسرور.

7. "شائق" بره ڪيو آ بيڪس، مون لاءِ خان پنهل آ پارس،
واحد شاهد وسطي وارث، نيهي نشابر نور.

Scanned with CamScanner

ڪلام (54)

بيخود بره جي باب جا هون،اسان نانگا نينهن نواب جا هون.

1. ڪڏان نوري هون ڪڏان آبي هون، ڪڏان عاشق شوق شرابي هون،
ڪڏان ڪوڏ ڪلال ڪبابي هون، ڪڏان مخزن راز مطباب جا هون.

2. ڪڏان رومي هون ڪڏان زنگي هون، ڪڏان ناز نياز ۽ رنگي هون،
ڪڏان مظهر ملڪ ملنگي هون، ڪڏان شعلي شوق شتاب جا هون.

3. ڪڏان مست ملنگ موالي هون، ڪڏان جلويدار جلالي هون،
ڪڏان نور جلال جمالي هون، ڪڏان صاحب صبر اسباب جا هون.

4. ڪڏان عالم فاضل، عابد هون، ڪڏان زهد ذنار ۽ زاهد هون،
ڪڏان شاه شراب جا شاهد هون، ڪڏان مفتي ڏوه ثواب جا هون.

5. ڪڏان بلبل تي بوستانه هون، ڪڏان عاشق تي آشيانه هون،
ڪڏان شمع تي پروانه هون، ڪڏان **"شائق"** شوق شباب جا هون.

ڪلام (55)

بره ۾ بزرگي جو، نالو نام ناهي،
شيخي مشائخي جو، شرف شان ناهي.

1. وهي نينهن نعرو، ڪپر ڪن ڪارو،
نيڻن جو نظارو، شهدا شغان ناهي.

2. بره بدنامي، نرمل نشاني،
بقا جي بندر ۾، پيو ڪو بدنام ناهي.

3. ڪفر آ قدوسي، سر پاڪ صوفي،
ملا جهڙو مجوسي، پيو ڪو حرام ناهي.

4. ڪاذبين دنيا ڪوا ڪيا قاضي،
پٽيل پيري جهڙو، شڪي شيطان ناهي.

5. اصل عشق وارا شهيدي هن "شائق"،
ڪڏي سر ڪهائن، پيو قربان ناهي.

Scanned with CamScanner

ڪلام (56)

اڳ نہ ٻڌيون هيم اهڙيون، بره سنديون باتيون وو يار.

1. ڏينهن ڏکن سان ڏوريان، رت روئي راتيون وويار.

2. پل پل پور پرين جا، تن اندر تاتيون وو يار.

3. پون اليل عجيب جا، چلن پيون چاتيون وو يار.

4. سپنا سک سڙي ويا، ڏکن ۾ ڏاتيون وو يار.

5. ٻرن هڏ ٻروچ لاءِ، چمن ۾ چئاتيون وو يار.

6. آرانبيون ارواح کي، لاکيئڙي لاتيون وو يار.

7. "شائق" ڏل جهٽي ويون، جهاتي ۾ جهاتيون وو يار.

ڪلام (57)

سچو رندن جو حال آ مدهوش مستي ۾ سدا،
نينهن ۾ نانگا نسنگ، فراق ۾ فاني فدا.

1. ڄاڻ ڄاڻن ڄاڻ ۾ ، قرب واري ڪاڻ ۾،
جن لڌو آ پاڻ ۾ ، ناز تن جو آ ندا.

2. گر پسي گرنار ٿيا، نانگا نفي نروار ٿيا،
عاشق اصل اظهار ٿيا، جن ڪئي گر ڪان گدا.

3. نينهن ۾ نروار ٿيا. عاشق اصل اوپر دار ٿيا،
اهي مئخاني مختيار ٿيا، منصور تن جي آ صدا.

4. "**شائق**" مرد مخمور ٿيا، محبتي، مسرور ٿيا،
حاصل سدا حضور ٿيا، ميرا هيا توڙي مندا.

ڪلام (58)

واه حسن هٿيار اوهان جا، سيني ڪن سٽڪار.

1. ڪات ڪهاڙا بغل بندوقان، ڀالا برڇون بيشمار..

2. ديدان دوناليون ڪان ڪمانا، ڇٽن تا چوڏار ...

3. تير تفنگي تيز تماچا، لکين لک هزار...

4. جنگ فرنگي فوجان فالم، شوريل ڪاڻ شڪار...

5. "شائق" ناز نوان ڪن نخرا، صورت جا سردار...

ڪلام (59)

ڦريا شاه حسن جڳ سارا، تابع تخت سڪندر دارا.

1. سيفل سعد جهڙا سو صادق، مست محمود ايازي عاشق
ٻره ڪيا ٻردارا..

2. يوسف صورت سر سبحاني، ذوق زنداني منجهه ڪنعاني،
مصر ۾ مزيدارا..

3. يونس پيٽ مڇي جي وڙيو، وه فرهاد پٿر سان پڙيو،
ڏيئي آگر جا تہ اشارا..

4. ساهڙ خاطر سهٽي ديواني، ليل لقب تي قيس قرباني،
ولهين ڪيا ولهارا..

5. ذڪريا سر ڪرٽ چيرائي، سرمد سيس ڪڏيو پيو کهائي،
وحدت جا وٽجارا..

6. صنعان جهڙا عابد عالم، تن تي فوجان حسن جون فالم،
چشم چٽي ڪيا چارا..

7. لوط لقمان فراقي فائق، سليمان جهڙا تخت ڪان تارڪ،
ڪيا نوري نينهن نظارا.

8. منصور جهڙا مرد منٿي تي، قائم ڪيف ڪلال ڪٿي تي،
ڪسڻ جا ته ڪوڏيارا..

9. قائم قادر ابنِ علي وٽ، هر تقدير قدير ڪلي وٽ،
نُوان نوان ناز نظارا..

10. عبرت ڪسرت وحدت واسي، پريم ننگر جا پيوند پياسي،
سرڏين سوپارا..

11. ربِ ارني جي آواز اڙايا، لن ترانًي جي ناز نوايا،
موسيٰ جهڙا مت وارا..

12. حضرتِ عشق جنهن سر آيو، هر هڪ پنهنجو وقت نيايو،
هاڻي وريا **"شائق"** تنهنجا وارا..

Scanned with CamScanner

ڪلام (60)

اصل دوست ڪان دل ۾ دور نہ آهي،
حضرت حسن ۾ ڪو، ڏک ڏور ناهي۔

1. اهلِ محبت مجاهد آ ڪوئي، لکن ۾ هڪو هڪ شاهد آ سوئي،
سواء سر جي سودي ڪان منظور ناهي....

2. ابرلاءِ لڪن ۾ ڪڪرڪن ڪارا. تَسي منجهه تڙ جي ورتس اج وارا،
توڪل جي ترهي کي پهه پور ناهي....

3. اصل عشق ۾ ڪا پاس خاص ناهي، بره بي ريائي سخن پيو سٽائي،
جو آجو اکين ڪان سو منصور ناهي....

4. ريءِ عشق افراط اجائي جنم، سواءِ سڄڻ جي ٿئي دم ختم،
هرو پرو حياتي جو ضرور ناهي....

5. نسنگ نينهن "**شائق**" نظر ۾ نيارو، ديدن ۾ دلبر پرين آ پيارو،
حقي حج حسن آ پيو حضور ناهي ....

ڪلام (61)

ڪعبو حسن حقيقي، سجدو ڪرن سناسي،
پروان تي پچن ٿا، شرفؤن شمع شناسي.

1. تصوير ڪن تلاوت، محبت سندا مهيسي،
جرعي جو جام پيئن، وحدت وصال واسي.

2. عينن سندي عبادت، خاصا ڪرن خلاصي،
چمڪي چلت چشم جا، چالاڪ چست چاسي..

3. حسن جمال حق جا، آتش پرست آسي،
حيرت اندر بشرجي، بلڪل نہ بوءِ بٽاسي..

4. صورت جو سير سنرا، غازي ڪرن غواصي،
سر جي سجاڻ "**شائق**"، خاص الخطاب خاصي..

ڪلام (62)

تنهنجي حسن صورت سبحان، موهي مستان ڪيو.

1. ابرو برائي مئي ماه منور، سروؔ قد اندام صنوبر،
تنهنجي قرب سندي هي ڪمان، ڪشي هي ڪان هنيو..

2. اَنَّا اَحمَّد بِلا مِيمِيؔ، عرش عقاب احد عظيمي،
ارض فلڪ آسمان، بشر هي بيان ڪيو.

3. جلوي نما خود سر سبحاني، سر تي چيرا لامڪاني،
تنهنجي پنبڙين جي پيڪان،ماري ميدان ڪيو..

4. رمز ربوبي نينهن نظارو، سر "شائق" جي آيم سارو،
تيو هوش عقل حيران، دردن ديوان ڪيو...

ڪلام (63)

آهي هردم حج حضور، ڪعبو حسن ڪرامت وارو،
مرحبا منظور،موڪيم مٺو ملامت وارو.

1. العشق ناراُ جنهن سان ناتو، بت بسم ۾ سو مان سجاتو،
ناز پريو ئي نور، ڏنو مون سهڻو سخاوت وارو.

2. وَفِيۡ اَنۡفُسِکُمۡ سر هي سارو، پاڻ پسيم پسڻ ۾ پسارو،
نينهن نسورو آ ناسور، تير تکو آهي تلاوت وارو..

3. انس جي اولي ديدن سجاتم، ڄاڻ انهي کي ڄاڻ سان ڄاتم،
هي مرحبا منظور، اَنَاالحق هي اشارت وارو..

4. جن ڏنو پيهي پاڻ ۾ "**شائق**"، مست قلندر ترکي تارک،
مست ٿيا مسرور، اجاري عادت وحدت وارو.

Scanned with CamScanner

ڪلام (64)

سهڻي صورت جا سينگار نوان، يار نوان ديدار نوان.

1. تنهنجي حسن صورت جا، مير نوان امير نوان،
شاه گدا فقير نوان، سلطان نوان سنسار نوان.

2. محب نوان مجاز نوان، عين نوان اياز نوان،
ارشاد نوان اعجاز نوان، انوار نوان اطوار نوان،

3. ماڳ نوان مئخان نوان، ملڪ نوان مستان نوان،
ڪان نوان پيڪان نوان، هجرات هڪل هٿيار نوان.

4. دوست نوان دلدار نوان، مئي محبت جا مٽيان دار نوان،
قرب نوان قربدار نوان، ڪليا پريم نگر جا پيار نوان.

5. ابرو برا مئي ماه نوان، ناز سپاه جا ساه نوان،
آگاه نظر جا نگاه نوان، سر "شائق" جي شڪار نوان.

ڪلام (65)

سهڻي صورت جو جلوو ڏنم جمال،
واه واه ناز پرين جي ڪيو نينهن نهال.

1. سچو عشق پرين توسان پاڪ لڳم،
جاڪون وئين تہ لڏي فراق لڳم،
بازار بره جي ڪلي سر جو واڪ لڳم،
سودو درد دڳيو ٿيم عشق دلال.

2. واه واه درد وندن جي دل ۾ مچ مچن،
ماريا محبت جا ڪنهن سان ڪين ڪڇن،
سڙيا صحبت جا هر جاءِ هڪ ڏسن،
همدم حاضر ناظر واصل وره وصال..

3. ازلي عوشاقن ڪي ماريو نينهن نظر،
پسي صورت صنم جي ڇپيو شمس قمر،
ڄاڻن مرد هميشہ محبت جو قدر،
ڪنهن ڪي ڪين ڏسن انحد جو احوال..

4. جلوه ناز حسن جا آهن جنگي،
تکا تير بيچائن زوري زور زنگي،
ڦهري کان پون ٿا "شائق" پار لنگهي،
- هينئڙو هجر ڦٽيو لاٿي درد ڏمال..

ڪلام (66)

ڪيو مست اکين مشتاق مون ڪي،
چُڻي چست چشم جي ڪيو چاڪ مون ڪي.

1. مژگان مست اکيون ميثاق واريون،
ھيھات جي حال ھيراڪ واريون،
وڏي سوز گداز فيراق واريون،
ابر عينن جي ڪيو عوشاق مون ڪي.

2. نينان ناز غماز ساڻ لڙن،
آغاز عقاب شھباز ڪرن،
سڪ سوز وارا تا ساز ڪٽن،
ونگي وره تنھنجي ڪيو واڪ مون ڪي.

3. اکيون مست سدا مخمور رھن،
منظور ھميشہ حضور رھن،
دارين دلق دستور رھن،
ڪيو ھڪل حسن جي ھوشناڪ مون ڪي.

4. وجهن سل سل پيچ پريت پڪا،
انصاف اڪين جا يار يڪا،
منجهه نينهن نفي جي بحال بقا،
ڪيو خاص اڪين خوراڪ مون کي.

5. اڪيون شير تي "شائق" ساڻ لڙن،
منصور مجاهد مرد مڙن،
قربان هزارين گهوٽ گهڙن،
ڪيو حال هادي جي هيراڪ مون کي.

ڪلام (67)

اکين ڪي عادتون آهن، وڙهڻ جا وير ٺاهن ٿيون،
شتونا شور ڪري شاهي، چنبي شهباز چائن ٿيون.

1. لڙن مژگان مجاهد ٿي، ميثاقي مام ڪي ماڻن،
تفنگ تلوار نينهن نيزي، قدم قادر ڪڏائن ٿيون. .

2. چشم چوگان ۾ چل پل، چلائن چوٽ ٿيون چينچل،
سريون سُرڪي لاءِ سِرڪي، اڏي عاشقن اگهائن ٿيون.

3. ڪمانا قوس ڪجلي جي، وڌو ڪڙڪاٽ قلزم ۾،
پيجي پولا عبديت جا، اناالحق پيون الائن ٿيون.

4. جلالي جنگ عينن جي، جذب جلوي نما جاني،
شمع شم شمس تبريزي، ڪِليو ڪلڙي ڪلائن ٿيون.

5. نسنگ نانگيون نگينه هي، نظر نيشان تي نادر،
نظاري نام ور نيهي، ڪئين نانگا نوائن ٿيون.

6. حسن بازار جون "**شائق**"، ٿيون واصل وصالت ۾،
جمع جلوه جميلن جا، ڏکن جا ڏيهه ڏِيکائن ٿيون.

ڪلام (68)

خوني مست اکيون خمارن سان،
وڙهن وير وڏي ويچارن سان.

1. عينان عين وڙهن ٿيون يقينن سان،
سلطان سپاه سنگينن سان،
مارا مفت ڪرن پيون مسڪينن سان،
الٽيون عين اڙيون اشارن سان..

2. ڪشي ابرو قهري ڪان هڻن ،
بينان بڙڇون نيزا بان هڻن،
هڻي ڪيفي ڪان نشان ڪرن،
حملا همدم ڪرن پيون هٿيارن سان..

3. جنگ اکبر ۾ اکيون جوڙ جڙن،
ڪيو دور دلين تي پيون دوڙ ڪٽن،
چشمان چاه وڏي سان چور ڪرن،
پسن پاڪ ثواب سينگارن سان..

.4 سر "شائق" جي پيون ناز ڪرن،
سوين سوز گداز جا ساز ڪرن،
وني عرش دلين جا آغاز ڪرن،
مخمور رهن مزيدارن سان. .

کلام (69)

موهن مرگهه لکين ماهتاب اکيون،
لڙدي کين رهن لاحجاب اکيون.

1. اهي ابرو سيف سکيلاهن، سر عاشقن جي اربيلا هن،
اهي بيشک شير مريلا هن، لڳيون کنهن نہ لڳن ۾ لاجواب اکيون.

2. اکيون حملا کرن هزارن سان، مارن تيغ ابر تلوارن سان،
کٿا کين رهن کٽارن سان، کهن شور وڏي سان شتاب اکيون.

3. اسرار اکين سينگار عجب، موهي ريخ کجل جي ذار عجب،
سونهن عاشق کي آزار عجب، کرن قرب وڏي سان کباب اکيون.

4. سر "شائق" جي ٿيون شکار کرن، وجهي پختا پيچ ٿيون پيار کرن،
وه وه رخ در انوار کرن، مڙن کين منصوري آفتاب اکيون

ڪلام (70)

وانگي واسينگن، جادو جڙيو جن،
مٿي کي ماري مست ڪيو، اشاري اکڙين .

1. دام وجهي دم ۾، جوٽون جيءَ جسم ۾،
قابو قرب قدم ۾، نهوڙيو نازن . . .

2. جڙ لائي جاکون، چاڪ وڄهي چاکون،
ڇاڙ ڇمندي لاکون، ستايو سورن.

3. سور ڪٺي ساٿي، ذوق آيو ذاتي،
ڇيهه ڏيئي ڇاتي، ڏکائي ڏکڙن.

4. مام ڏيئي ماري، واڳون ويا واري،
ڪاتيون ڪوهياري، هنيون هوت هٿن . .

5. ڏک ڀري ڏولي، لڙهندي ڏنائون لولي،
ٻنڌڻن منجهه ٻولي، سيکائي سڄڻن.

6. ڪُٺي آهيان قربن، هٿؤن حبيبن،
اڄ ڪو عجيبن، وڏو روڄ رڳن.

7. "**شائق**" سورن سٽ، پڙهندي ڇاتم پڪ،
پسڻ ڪارڻ پِٽ، عادت پئي عضون.

ڪلام (71)

موهي مست ڪن ٿيون مزيدار اکيون،
عجب عشق واريون اسرار اکيون.

1. ڪڍيو ڪان مارن، ماري جيئارن، سدا سرسينگارن،
سينگار اکيون.

2. اصل هي البيليون، وجن پوءِ پيليون، چنبن ۾ چنبيليون،
ڪن شڪارِ اکيون.

3. اٿن شوق شاهي، عطا عشق جائي، وصل جي وڏائي،
ڪن واپار اکيون.

4. اڇي ناز نوايا، تنهنجي گهور گهايا، ابرن اڙايا،
اقرار اکيون.

5. سينن منجهه سنگينان، حسن جون حسينا، هلاجون حقينا،
حقدار اکيون.

6. **"شائق"** پسن ٿيون، پسڻ ريءَ پسن ٿيون، وحدت ۾ وسن ٿيون،
ولهار اکيون.

ڪلام (72)

پڪا پيچ پائن ڏين پيار اڪيون،
ماري جيئارن مزيدار اڪيون.

1. ڪرن شور شاهي شهباز شتونا،
ڪرن عين ارواح آواز اصونا،
اڙن منجهه اشاري برابر بيچونا،
چڪي موت منصب، ٿيون مختيار اڪيون.

2. وجهي ونگ وچيرن کي ويتر ورائن،
چڙهي نينهن نيزي اناالحق الائن،
ڪري ملڪ ميدان سورهيه سڏائن،
مهيسي مٿي تي ٿيون مئدار اڪيون.

3. بي رنگ بره جون باراني برساتيون،
لڪي لوڪ کان پائن پيون جهاتيون،
مڙن ڪين ماسو هٽن کان کاتيون،
ڪڏيو پيون کاهن قربدار اڪيون.

4. عجب عشق وارن جو انصاف آهي،
مليو ملڪ مستي مدامي ملهائي،
وڌيا سر وريامن ڪلالن ڪڏائي،
ڪرن شوق "شائق" شڪاراڪيون

ڪلام (73)

ڪوليون درد ديدان آئي دل جون،
اوڪي داغ جدائي جل پل جون.

1. لوڪون لڪي پيون ليٽڙا پائن، وڪڙ ڪيون پيون وريو واجهائن،
وه گهائل حسن جي گهل جون..

2. نينهن واريون ننڊ ڪين سيبائن، سيج پلنگ کي آگ پيون لائن،
آزاريون ته ازل جون..

3. سٽ ۾ سهيليون پرين پچارن، موت مراقبي گوندر گذارن،
مري ماهر ٿيون منزل جون..

4. موت چڪي جي متيون متاريون، سر تنين جي خلق خواريون،
اهي واقف ٿيون ول ڇل جون..

5. "شائق" نينهن ڪيون جيڪي نانگيون، سر سڄڻ ڪاڻ ڪن سريون سهانگيون،
موتو ماگ قبل جون..

ڪلام (74)

ساهه جو سودو سڄڻ سان، ڏوٻو ڏيڻ ڪيو،
درد دائم دؤر داخل، خوب خورشيدن ڪيو.

1. نيڻن نهاري ناز سان، حملو خرشيدن ڪيو،
منجهه جلالي جي جذب سان، جلوو جوشيدن ڪيو..

2. ابر جي اسرار سان، پردو پوشيدن ڪيو،
گهات عينن جي اشاري، قرب ڪوشيدن ڪيون.

3. مسرور محبت ۾ هميش، روح روشيدن ڪيو،
دم بدم دائم دلين تي، دؤر دوشيدن ڪيو..

4. مست سر مئخان ۾، باهوش هوشيدن ڪيو،
مئي منداٽي ملڪ جو، مئي نوش نوشيدن ڪيو.

5. "شائق" نظاري نينهن جي، سرشار شوشيدن ڪيو،
اناالحق آغاز تي، انصاف عرشيدن ڪيو..

Scanned with CamScanner

ڪلام (75)

ڏورۏن ٿا ڏنگن، آهُو نين عجيب جا.

1. ابرو سيف صنم جا، ڦٽيل ٿا مون ڦٽن ميان،
ڏيئي ويساه وصل جو، هجر ۾ هٽن..

2. فوجان هن فراق جون، اپيون باب سچن ميان،
ٿڌيون ڪوسيون سرتي، صوفي صاف سهن..

3. جذب جلالي جن جو، ماٺن سان مارن ميان،
جاڏي نهارين ناز سان، ڦريو فقير وڃن..

4. مژگان ته محب جون، چوهون ٿي ته چٽن ميان،
"**شائق**" دل نيشان آ، مرجان چست چٽن..

ڪلام (76)

ڏنم ابرن جو آفتاب، شمس قمر ڪان تاب تڪيرو.

1. بادل پروڙن شوق ۾ شوريون، ڪونسيہ ڪن هي ڪيف ڪڪوريون،
مستي موج خطاب، بره بازن جو بال بنيرو.

2. ابر ليل ڪڪر ڪن ڪارا، شمع شمال چمن چمڪارا،
تجليءِ تابش تاب، زير زبر اوصاف اڇيرو.

3. صورت مورت ساڳيو سوئي، اندر ٻاهر هڪ هڪوئي،
بنسمي ۾ بي تاب، دوست دمن ۾ لاتو ديرو.

4. ”شائق“ حق حسن آ هادي، مظهر نور مخلوق منادي،
”انور“ عين مآب، ڪعبو قادر ڪونين ڪويرو.

ڪلام (77)

مهتاب منهن محبوب جو، آفتاب مٽ نه ڀانيان،
گلاب گوهر يار جو، اسباب مٽ نه ڀانيان.

1. ريوند رقيب رهبر، پيوند پرين پيارو،
پرتاب جي پسڻ ۾، شتاب مٽ نه ڀانيان..

2. دُر جي اٽڪ الاهي، ال ال هي لب شتابي،
شيرين شڪر شڪنبين، هيو آب مٽ نه ڀانيان..

3. ابرو برا منور، سل سل هي سمانا،
صورت صنم ستمبر، هيو فاضل خطاب نه ڀانيان.

4. موجودات هي حسن جي، ”شائق“ نمائنده نينهن ٿيو،
سڀ پيار ۾ پڌرو ٿيو، هيو ڪو نقاب نه ڀانيان.

ڪلام (78)

محبوب گل گلابي نظر نواب تون آن،
سروٓ ثمر سمو جو شجر شتاب تون آن.

1. سايہ ۾ سڀ اچن ٿا، ارض وسماءِ سيئي،
نوري نظر نوابي، ابر آفتاب تون آن.

2. محبوب هن مٿي ۾، معبود ٿي موهين ٿو،
گرداب گل هي آبي، بادِ اسباب تون آن.

3. پائي طوق هي قمر جو، سينگار ڪيء سوايو،
موهي مرگهہ ماهتابي، صفر شتاب تون آن.

4. "**شائق**" ڏنو آ توکي، تنهنجي نظر عطا سان،
واه واه عجب عجائبي، خاص الخطاب تون آ.

ڪلام (79)

پل نہ پري ٿي وو يار، دارون تون آهين درد وندن جو.

1. سور وندن سان رهہ تون ساٿي، نفي اثباتي ظاهر ذاتي،
عشق وارن لاءِ آب حياتي، پرين تنهنجي پچار.

2. درد پرين جا دلبر دل بند، پريم نگر جا پارس پيوند،
مون مُٺي لاءِ گوهر گل قند، دوست تنهنجو ديدار..

3. مُئي کي گهور وڌو آ گهائي، ڏيهہ ڏکن جي ڪاهون ڪاهي،
توريءَ خيال شفا نہ آهي، دلربا دلدار..

4. آئي عجيبن ڇٽي عذابي، منهن محبوب ڏٺم ماهتابي،
خمر خيال خاور خوابي، نور پريا نروار..

5. "شائق" فرض فنا ۾ فاني، پسڻ پسائي پاڪ پيشاني،
وه سُبحانيءِ اعظم شاني، پيرِ مغان پڳدار..

ڪلام (80)

تنهنجي درد هجر ساڙيو جيءَ جگر،
ايذا محب ماٺا مون سان يار نہ ڪر.

1. تنهنجي درد فيراق ڪئي چست چري،
سگهو موٽ مسافر وطن وري،
ڏسڻ ساڻ پون منهنجا نيڻ ٺري،
خوش روح ٿئي اداسي اندر.

2. ايڏو درد لڳم اندر مچ ٿو ٻري،
ماريو سور هجر تنهنجي ذوق ذري،
دم دم دل سان ٿي پڪار ڪري،
اچ اڱڻ اسان جي لاهي ڏوه ڏمر.

3. هڪ درد لڳو ٻيو وڇوڙو ميان،
ساڙيو سور صنم ڏک ڏوڙو ميان،
لڳو جيءَ جسم سان جهيڙو ميان،
وٺجيم "شائق" دردن جو وڪر.

ڪلام (81)

دکن درد دونهان عوشاقن اندر ۾،
نچن ناز سان پيا نانگا نظر ۾.

1. پرين لاءِ پروانا، مرد قرن مستانا،
ڪامل ٿيا قربانا، ابرن تيغ تبر ۾..

2. سڪ جو ساز وڄائن، ڳوٺن ڳلين ۾ ڳائن،
هر جاءِ نينهن نچائن، ديرو دلبر در ۾...

3. هڪ لاءِ هيڪاندا، ساريان ڪندل ساندا،
وار ناهن واندا، سرتيون سور سر ۾ ...

4. قاتل فڪر فيراقي، "**شائق**" يگانه ياقي،
محبوب لاءِ ملاقي، چشمن چوٽ چڪر ۾.

Scanned with CamScanner

ڪلام (82)

نڪا ننڊ نڪا جاڳ، آٽي سورن ڪيو سجاڳ،

1. طلب تار پيئي پچار، بي اختيار ٿي بلڪل،
پلپل پور گهايو گهور، سرتيون سور آ سهاڳ...

2. چڪن چاڪ ڦٽ فراق، حسن هاڪ جي ماري،
ديد دستور سندو نور، ڏسي ڏور ٿيا ڏهاڳ ...

3. طبل طولان منجهه ميدان، نينهن نيشان جي ڪوڙيا،
نظر نگاه جي سپاه، لٽيو ملڪ دلين ماڳ ...

4. عشق آڙاهه سندي باهه، ساڙيو ساهه سڙي جو،
لڳي لوري آتش زوري، جيڏي اور تيڏي آگ...

5. دل دليل سڪ سبيل، آٽي عليل بنايو،
تنهنجي ساز جو آواز، ٻڌي روح ڪيو راڳ...

6. تصوير وجهي چير، سيني سير وهايءِ،
"شائق" يار جو آزار، پلو پانيان ويٺي پاڳ..

ڪلام (83)

قرب جي قطري ڪٿي سارو سر وڏو آ سور ۾،
ذوق جي ذرڙي ڪٿي پل پل اٿايو پور ۾.

1. دل عاشقن جي وئي اٿي، واصل وصالي تي وٺي،
محبت مولا جي تن مٺي، ڏنائون حاضري حضور ۾.

2. صحبت سناسين جو سمر، ميڙي مال محبت جو مندر،
ڪنڌ ڪات تي قائم قدر، ديدار جي دستور ۾.

3. ڏيئي ساه ڪي سامي سزا، ماڻن محبت جا مزا،
شب روز "**شائق**" غم غذا، نظران وڏائون نور ۾.

ڪلام (84)

تنهنجي چاڪن ڪيو آ چور، ڏيپ ڏکن جا ڪنهن کي ڏيکايان.

1. اگني آتش عشق مچايم، دل تي دمن اچي ڏڌ ڪا لايم،
پلپل پون ٿا پور، ڪالهو ڪو تي ڪانگ اڏايان.

2. دل تان دوئي ڇڏ دلبر لاهي، حل ڪيون عقدا وهم وڃائي.
ڏي دوستي جو دستور، ڳڻ ڳوڻن ۾ تنهنجا ڳايان.

3. هي دل درد فيراقن ماندي، ڏيهه ڏکن ۾ وار نه واندي،
سيج لڳي پئي سور، جانب تولاءِ جنم جلايان .

4. اڄ ٻاروچل ڪر نه جدائي، ساهه سڙي ڪيو سڪ سودائي،
هي ڪيڏو قهر ڪلور، تنهنجي دوستي ۾ اجا ڏک ٿي يانيان.

5. عاجز دلڙي عشق آزاري، **"شائق"** مرض محبت ماري،
دم نه سهان پئي دور، روز روئي پئي واٺ واجهايان.

ڪلام (85)

تنهنجي سکڙي گهٽي، ڇاٽي پاک ڏٽي،
اڄ قدم ڪٽي قربدار، مل محب مٺا منٺار.

1. تنهنجي زلف زنگي، منهنجي دلڙي ونگي،
تنهنجا ناز ننگي، آهن جال جنگي،
تکا تير لنگهي پون پار.

2. کئي دردن ديواني، آهيان مان مستاني،
کيان قرباني، توتان جوين جواني،
سر ساه صدق سو وار.

3. تنهنجي ناز لٽيو، آڻي گهور گهٽيو،
چوري چشم چٽيو، سالم سيف سٽيو،
مون کان منهن نہ مٽيو محرم يار.

4. تنهنجي طلب طمع، ماندي روزگهمان،
نکي نيٽين نند، نکي سيج سمهان
لاتيون درد ڏمان ڏڏکار.

5. من ۾ مچ مچن، دونهان تا مون دکن،
سييئي سور اچن، عضوا تا مون ڏکن،
سهرا سر هي سچن سنسار.

6. جن جي تانگهه آ تن، مونجهه ڏيئي ويا من،
"شائق" شال اچن، اولي تين نه اکين،
وچڙيا مان ملن، کنهن وار.

ڪلام (86)

مون ماندي جي ڪرڪائي، دل دم نه سهي ٿي جدائي.

1. روز روئيندي رات گذاريم، نيٽين ننڊ نه ڪائي...

2. هن ته مُٺي سان سهڻل سائين، ايڏي نه ڪر بيپرواهي...

3. هي دل عشق آزار آزاري، چڪن چاڪ اندر ۾ چاهي...

4. تو بن منهنجي سهڻل سائين، واه نه اٿم ٻي ڪا واهي...

5. درد وندي جي درتي دلبر، جانب اچ تون جائي...

6. هن ته ستي ڪي سور اٿاريو، سڪ اٿم سرس سوائي...

7. اچ ته پيارا پنڌ ۾ پهچج، ڏاڍي ڏکن دلڙي ڏڪائي...

8. عاجز دلڙي عشق آزاريم، رڳ رڳ روح الاهي...

9. "شائق" جي تون "انور" سائين، لهه سار سنڀال سدائي..

ڪلام (87)

تنهنجي سڪ سانول، دکايا درمل، پل پل پوراوهان جي ٻارڻ ٻاريا ٻل.

1. ڏکن هڏ ڏهاڙيون، وڃن سور ساڙيون،
الهٽ جون اماڙيون، ٻاريون ٻاروچل..

2. ڪري ياد ڳالهيون، روئن نيڻ ناليون،
اکيون آب آليون، آزاريون اڪمل..

3. محبت لاءِ ماندي، ناهيان وار واندي،
هڪ لاءِ هيڪاندي، نماڻي مون نرمل..

4. اتن تيون اڪيران، بره بي نظيران،
بي حد بهيران، جدائي جا جل جل..

5. "شائق" عشق واريون، نظر ۾ نياريون،
ور لاءِ ويچاريون، اڙيون عشق اڙوّل..

ڪلام (88)

توکان سانول سائين ماندي مري ٿي،
اڄ اوري ڪنهن ٿوري پاسي پل نه پري ٿي.

1. سچ ڪيڙا ڪن جهيڙا، ٻن ويڙها تن جا،
ڪٽي باهيون ساڙيان جايون، در ديرا تن جا،
ياد ويلا پون ٻيلا، جاتي ميلا من جا،
اهي ساريان ٿي سنياريان، ساعت ڪان سري ٿي

2. فيراق سندي چاڪ، من مشتاق ڪيو آ،
ڏسي ڏک ٻيگو سک، اندر آزار رهيو آ،
جسمات ۾ آفات، مرد مزار پيو آ،
ماه ڪائي ٿو سيبائي، لون لون ٺري ٿي.

3. درويش جي دل ريش هميش آهي،
دل درد رنگ زرد پيو سور ڪاهي،
خوشي خواب ڏي جواب نيٽين ننڊ ناهي،
شب روز درد نوش، ويٺي سور چري ٿي.

4. سچو عشق توسان جاكون يار لايم،
مهٽا ملامت سر تي مان چايم،
ڏين طعنا تا بيگانہ ڳل ڳانا پايم،
سڀي لوك سندي ٺوك سر تي ڏري ٿي،

"**شائق**" يار سان دلدار نہ كر محب ماٺا،
چكن چاك قٿ فيراق سڄر سور ساماٺا،
پڙكي باه سنجهه صباح دونهان درد دكاٺا،
نكاگرمي نكا سردي رڳي آگ ٻري ٿي.

ڪلام (89)

اچي مل تون منا منار، توريءَ ٻن پئي راتڙي.

1. يار اوهان لاءِ مست مون ماندي، ماسوا تنهنجي وار نہ واندي،
تن من تار تنوار، طلب اهائي تاتڙي..

2. سوز گداز صنم تنهنجي ساڙيو، ماس هڏن جو ڳٽتين ڳاريو،
نينهن نسورو نار ، باه چوان يا ڪا باتڙي..

3. ساعت ساعت ۾ توکي ساريان، وار ملڻ جا ويٺي واريان،
ساه پريون سڏڪار، پيتم ڏکن جي ڏاتڙي.

4. "**شائق**" تنهنجي پسڻ لاءِ پياسي، واحد شاهد وستي واسي،
دلبر ڏي ديدار، لکي ڇپي پاءِ جهاتڙي.

Scanned with CamScanner

ڪلام (90)

يار اوهان ڪي ساري، دوست اسان جي هي دل.

.1 سور وندي تي ساري ، وار ملڻ جا واري،
محب منٿي ڪي ماري، هاڪ حسن جي هڪل.

.2 ٻانهپ ٻولي آهي، سينو ڪهڙو ساهي،
حاجت حجت ناهي، روز ساري تو سائل.

.3 لک لک تورا پانيان ، لائق مور نہ لاهيان،
خادم خاص آهيان، چشم اوهان جي چٿيل..

.4 چشم هٿي وئين چوري، دلڙي ڪسي وئين زوري،
گهوٽ اوهان توئن گهوري، مرڪڻ جي آ مهل..

.5 "**شائق**" سگ درباني، صدقو جوين جواني،
مست ڪيومئخاني، ساڙيم عشق اچل..

ڪلام (91)

دوست ڏسيءِ ڪنهن دل تي، اڏڻ دام دبارا.
يار پيارا.

1. منصور جهڙا مرد مٺي تي، وحدت جا وڻجارا.
يار پيارا.

2. عشق وڌيون جن کي قيري قاهيون، مڙيس ڪين متارا.
يار پيارا.

3. مارن تا مهميرن کي، نيڻن جا تہ نظارا.
يار پيارا.

4. سوين لَڳين صدقي وجان، پيهر مان ٻلهارا..
يار پيارا.

5. سرمہ سينڌ ڪرن پيون ڪجليون، نوان ناز نيارا.
يار پيارا.

Scanned with CamScanner

6. چشم ريفل وڌا، سيني اندر سٽڪارا.
يار پيارا.

7. "شائق" جيڪي محبت مٿيون. بره تنهن جا بارا.
يار پيارا.

ڪلام (92)

ماٺ تنهنجن ماريو مُنا، تنهنجي نازڪئي دلڙي چري۔

1. جوڙان جدائي جو چڏي، اڄ پرين منهنجي تڏي،
خوش روح ٿيا تنهنجا ڏٺي، ڏسي نيڻ پون نپڙا نري.

2. مفت ماٺن سان نہ مارتون، ڳڻ ڳالهيون ڪي وصال جون،
چڏ طرزان مٺي سان تال جون، نت سوز ۾ ويندو ساه سڙي.

3. پينر پيندڀ مٿي جا وار ٿيا، سرمہ سيند ڦٽيون سينگار ويا،
اڇي دل تي غمن جا بار پيا، اکيون روز وهن ٿيون رت رڙي.

4. الحمد الله ٿي چوان، شڪران **"شائق"** ٿي پڙهان،
پُڪي يار تنهنجي پئي آهيان، ڪوٺي آهيان توڙي ڪري.

ڪلام (93)

تنهنجي ناز غماز فراق ڦٽيا، لکين مست وتن مجذوب مٺيا.

1. بيچون بره جي بازار ڏنگي، تکي تيغ ابر تلوار ڏنگي،
ڪري قيد ڪجل جي ڌار ڏنگي، سئي سلطان حسن جي سپاه سٽيا.

2. منصور مجازي مام ڪيا، اناالحق تن ڪي انعام ڏهيا،
سر سولي مُٿي انجام رهيا، تي عاري عقل ڪان عشق اٿيا.

3. تنهنجي ناز تي نانگا ناز ڪرن، لکين پروازي پرواز ڪرن،
ڏسي شعاع شمع آغاز ڪرن، هوشيار هڪل تي ڪين هٽيا.

4. آهي عين عجب نارأُ عشق يحرڪ، ساڙي خوف رجا وارو فهم فرق،
قطرو ڪن بحر ۾ تي مست غرق، ويڙهي **"شائق"** وحدت وير وٽيا.

ڪلام (94)

سڄڻ حال ٻائي تن ڏينهن لايا،
الله شل آئيندن ٿيندا سخن سجايا.

1. ڪنير ملڪ ملامت، تنهنجي نينهن جي نعمت،
جهڙي لعنت ۽ رحمت، صوفين سچ پٺي پانيا.

2. بره جي بحر ۾، نت نينهن نظر ۾،
حسن جي بازر ۾، مهٽا عشق ملهايا.

3. شمع تي شتابي، ڪيو قرب ڪبابي،
نسنگ نينهن نوابي، نظر ناز آيا.

4. ٻنيا وار چوڙي، نظر سان نهوڙي،
تنبو عشق ڪوڙي، حڪم پٺي هلايا.

5. بشر باغ بي چون، نهوڙيو نظاري،
غنچه گلن جي وڏي دل ڏتاري،
"**شائق**" سر سينگاري، ڪڏيو تن ڪهايا.

ڪلام (95)

جنهن ڪي لڳي آ يار جي، سا ڪيئن ڪري گهر ٻار جي.

1. روئي رڙي ڳوڙها ڳڙي، سڪ ۾ سڙي سو وار جي،
جلدي وتي ٻلندي وتي، اگني اندر انوار جي،

2. هڪ هيڪلي آ هڪ ڇٽي، ٻي تانگهه تن ۾ آ تار جي،
ماندي مري پيرا ڪري، منجهه اري آزار جي..

3. منجهه تٽي طلبت تماشي، عاشقن اطوار جي،
نينهن جيڪي ڪيون هي نانگيون، ڪيئن ڪنديون ڪم ڪار جي.

4. يار جي پچار ۾، وانديون رهيون نه وار جي،
مرن جيئن ڏک پيون پيئن، عشق جي اقرار جي..

5. منجهه دروني درد **"شائق"**، بارش بره جي بار جي،
سر وسي پئي سالڪن جي، ابرن سندي اسرار جي..

ڪلام (96)

خدا ڄاڻي مان ڇا آهيان، ڪيئن دل دوست ڪان ڇايان.

1. فڪر فراق ۾ فاني، ڪئي دل دوست ديواني،
ڪري جوڳي ويو ڄاڻي، ڳالهيون ڳڻ ڳوٺ ۾ ڳايان.

2. پنهنجو مان پاڻ نٿي ڄاڻيان، اتي ايمان ڪيئن آڻيان،
مزا ٿي عشق جا ماڻيان، جيئن ڪو سمجهي ائين آهيان.

3. عجب امداد احسانيون، مُڪيون اٿم محب مهربانيون،
نسنگ ٿيون نينهن نشانيون، لوڪن کان ڪيئن لڪايان.

4. ٿورا لک دوست دلبر جا، اشارا عشق "انور" جا،
هميشه هوت حيدر جا، لطف لائق ڀلا ڀانيان.

5. عجب اسرار آ اولي، **"شائق"** منجهه شوق جي شعلي،
ٻوليندڙ پاڻ ٿو ٻولي، آهي منهنجو يار مان ناهيان.

Scanned with CamScanner

ڪلام (97)

آهي يار منهنجو مان ناهيان،
لڪ ٻال ٻلي جو ٻانيان.

1. خلق الآدمَ ٿي هٿ آيو، پرين اچي پنهنجو پاڻ پسايو،
مون ڪهڙو لائق لاهيان..

2. مَن رانـي جي راز الڪ جون، ڳجهڙيون ڳالهيون درد دلق جون،
ٻٿي ڪي ڪين ٻڌايان..

3. لاريب فيه ڪرسي قدسي، عرش انسان علم عين انسي،
هيو ٻول نہ ڪو ٿو ٻانيان..

4. "شائق" نينهن نفي اثباتي، پيرِ مغان هٿ حال حياتي،
جنهن جي جتڙي آهيان..

ڪلام (98)

اسان آهيون پنور پرين باغ جا،
آهيون عاشق دلڙي داغ جا،

1. اسين عاشق مست خيالي هون، باهوش ملنگ موالي هون
منجهه وصال جا والي هون، آهيون واقف دل دماغ جا.

2. نانگي نينهن نشي نروار دي هون،سولي سانگ اتي هسوار دي هون،
رکدي مظهرعين انواردي هون، اسين رهندي رندي راغ جا.

3. وچ مرغا مور محيطي هون، ڪيي مرتي هون ڪيي جيتي هون،
دم شوق شراب سي پيتي هون، اسين ذاتي دشمن داغ جا.

4. اسين "شائق" شوق شراب دي هون، سڪ سوز گداز ڪباب دي هون،
نت نانگي نينهن نواب دي هون، پگا پولا سپ هاغ جا.

ڪلام (99)

امڙي ڪار ڪجي جنهن ۾ يار ريجهي،
وڃي ماس هڏن ڪان سر ڌار ڪجي.

1. سنگيون سر ڏجي گر ۾ گر ٿجي، دائم دم قدم دربان ٿجي،
وٺي پيرِ مغان ڪان پيالو پر پيئجي، ڇو نہ وحدت سانِ واپار ڪجي.

2. وٺي حال فقر ڇڏ ڪوڙ مڪر، ٻيج ٺاه ٺڳي جو ٽوڙ ٽڪر،
جذبون جوش ڏيئي سهجون ساڙ جگر، مر هو هو اندر هلڪار مچي.

3. سچو يار ڪجي داخل درٻار هجي، اعليٰ اسم جنهن جو انوار هجي،
واه واه محب مٺو دلدار هجي، تنهن ڪي دل ڏيئي پوءِ ديدار ڪجي.

4. **”شائق“** يار ڪجي دل جو جاني، جنهن تان شمس قمر قرباني،
تنهن ڪي سر ڏجي مهماني، ڇو نہ محشر جو مختيار ڪجي..

Scanned with CamScanner

ڪلام (100)

محبت منڊيون جن جون وڏيون، سي سريون سلطان ٿيون،
قرب ڪاتي جي ڪٺيون، منجهه ڪٺي قربان ٿيون.

1. سر ساه جا سانگا سٺي، کوپا ڏين تا ڪنڌ ڪٺي،
عاشق اويسي ٿيا ڪٺي، تن جون دليون ديوان ٿيون.

2. جن سور جو سنڌرو ٻڌو، رکي روح مٿي رک جو رندو،
تن لاڏلو لوڇي لڌو، عبرت اندر انسان ٿيون.

3. عاشق ٻڌل اقرار سان، توحيد جي تلوار سان،
سينڌ چٽيل سينگار سان، لائي لهو لاٽان ٿيون.

4. عاشقن کي عادت اصل، کلندي خوشي سان ڏين کل،
بي مثل ماڻن محل، شمس تي شمعدان ٿيون.

5. ”**شائق**“ سروپاءِ سي سونهيون، جيڪي قطر تي قلزم پيون،
منجهه معرفت تي نت نيون، وجي ناه ۾ نيشان ٿيون.

ڪلام (101)

چڙهيون مستي سنديون، موجان عجب اسرار واگهي ھِ،
ٽيون فالم حسن فوجان، جنگي هسوار واگهي ھِ.

1. ڏائن ڏوئن ڏڙيون ٻڌائن، لالي لبن ڪي ڪجل پائن،
درد وندن جون دليون ڦاسائن، پريمي پيار واگهي ھِ..

2. حسن حملا ڪري هر هر، شتونا شور هي جابر،
زنخ ظالم زلف قادر، سونهين سينگار واگهي ھِ..

3. ميندي مرجات سان لائن، لهو رنگ لعل هٿ چائن،
نهاريو گهور سان گهائن، نظر نروار واگهي ھِ ..

4. نهوڙيو ناز جي نظرن، تماشي عشق جي تبرن،
وصل وصال جي خبرن، موهيو منٿار واگهي ھِ..

5. نظرن سان جي نهوڙن ٿا، تنبو طولان ڪوڙن ٿا،
عاشق منهن نہ موڙن ٿا، قتل جي ڪار واگهي ھِ..

6. نقش عاشق نقاشي حق، پرين جو پيار ڪافي حق،
مرڪڻ مندب تہ شافي حق، گوهر گفتار واگهي ھِ..

7. چشم چوري هٽڻ ڏاڙو، ڏين سر ساه کي ساڙو،
پرين جو پاڪ سڄو پاڙو، پيو پهه پار واگهي ۾.

8. "**شائق**" شملا ٻڌي ساهي، پون ٿا کين ۾ کاهي،
ظاهر باطن اهو آهي، صحي سرڪار واگهي ۾..

ڪلام (102)

يار مست پيار مست، طلب مست تڪرار مست،
مست مٺّي مٺي نوش جو، مدامي منڌار مست..

1. نينهن مست ناز مست، ناز صورت ساز مست،
روشن روحاني راز مست، همراز جو راز دار مست.

2. گل مست گلستان مست، باغ بيداب بوستان مست،
گل سورج چنبل چوگان مست، بلبل سندو ڳنڪار مست.

3. سولي مست سينگار مست، سر پوش سولي هسوار مست،
اناالحق اغيار مست، مستن سندو مهندار مست..

4. نظر مست نگاه مست، سلطان مست سپاه مست،
مست قلندر شاه مست، ڪچي ڏٺي ڪلتار مست..

5. شير مست شڪار مست، هُو سندو هٽيار مست،
"**شائق**" شرابي سر شار مست، مقبول مٺياندار مست.

ڪلام (103)

سر عاشقن جو آزمائين ٿو، تہ ٻہ ٿورو لڪن جو لائين ٿو،
لڪي لڪي ليئڙا پائين ٿو، تہ ٻہ ٿورو لڪن جو لائين ٿو.

1. پنهنجي نينهن نفي اثبات ڪيءِ، پنهنجو ذات ظهور ذات ڪيءِ،
ڪٿي طالب ڪي عوشاق ڪيءِ، مطلوب ڪي طالب ڪرائين ٿو.

2. جاٿي بردو يوسف بازار ڪيءِ، عشق زليخا جو اظهار ڪيءِ،
وجهي دام دلين ڪي لاچار ڪيءِ، شاه صنعان خوڪ چرائين ٿو.

3. شاه حسن زهر نوش ڪيءِ، ميدان ڪربل ڪوس ڪيءِ،
منصور سولي سر پوش ڪيءِ، ٿي اناالحق الائين ٿو.

4. ڪاٿي نينهن نيشانيون کوڙين ٿو، ڪاٿي جوش جنگيون جوڙين ٿو،
ڪاٿي دام دوئي جو ٽوڙين ٿو، سر"**شائق**" طبل وڄائين ٿو.

ڪلام (104)

عاشق گم ٿي الله ۾، اهي گاروڙي غرقُون.

1. مثل منهنجو بي مثل جي ٽيئڙو، بيمثل بيچون...

2. تون گم مون ۾ مان گم تو ۾، مون پسايو تون ...

3. سمنڊ انت ڪياس تي "**شائق**"، سارو سمنڊ سمايو سون..

Scanned with CamScanner

ڪلام (105)

شائق ڪيو حيران، شائق بنا منهنجي ڪان سري ٿي.

1. شائق ڏڪ مونکي ڏاج ڏيئي ويو، شائق سور سهاڳ موهي ڪيو،
شائق ڪيو شڪران، دردن جو دفتر دل پئي پڙهي ٿي..

2. سڪ شائق جي شائق ماريو، شوق شائق جي شائق ساڙيو،
غم جو پيم گذران، ماندي دل مدام مري ٿي ..

3. شائق بنا مون شائق ناهيان ، شائق ملي ته مون شائق آهيان،
شائق بنا ويران، شائق بنا دل روز رڙي ٿي..

4. **"شائق"** شائق ۾ گم ٿيو غازي، طالب مطلوب راضي پازي،
سوئي سر سبحان، وٽ نه وار هڪ پري ٿي..

ڪلام (106)

ايٽ عاشق جي اندر ۾، آ مچائي ڌم ڌڙي،
وره جي وهندڙ ڪيو، بس نہ ڪري هڪڙي گهڙي

1. ڪوهہ ڪڏ ڪهڙو چوان، عاشق سندو آهي اندر،
تڙ ٿقل تڪڙو تمامي، ويو ونگ وحدت جو وڙي.

2. رِيءَ جهلڻ جوکو اٿي، جيءَ پنهنجي کي ادا،
ڪانءِ ٻڌ قابو ڪري، رک بار جي تنهن تي پري.

3. جن نانهن ڪئي ٻهور ڪان، سي چڪ چور چڪرن ۾ ٿيا،
يار ڪجهہ هوشيار ٿي، متان پئين اري ڪنهن ۾ اڙي.

4. لٽ رکي سهٽي سڌي، بره پاروني مٿان،
چرڻ ڪان چوهي ٿي سوڙهي، جيئين جهلي تڙ اٺن جي تڙي.

5. پڙ هينيان ڏيئي پڙانيون، ڳٽن جي ڳاڌي تون ٿاهہ،
مڙ نہ مهرن ڪان ڪڏهن، ويهہ پٽيلي سان پڙي.

6. قرب جي ڪانجڻ تون ٿاهہ، رک ٻنهي مونن مٿان،
وجهہ وري مظبوط مڪڙو، تان لڳيءَ ڪياڙي تڙي.

7. نه رک پراٽو پاڙچو، نئين وجي نيسر گهڙاءِ،
ناهه رک ٺهڪڻ سان تون، جيئن نه وجي سوٽو سڙي.

8. مالهه محبت جي وٽي، عشق جون ارڙيون وجهاءِ،
نينهن جون نوڙيون ٻڌي، جيئن نه وجي لوٽي لڙي.

9. ڏور وجهه هن ڏاند کي، ڏورٽو ڏونگر اٿيئي،
جي تڙيا تنيرين کان، تن پٽ پاجاري نه پُڙي.

10. خوب ڏي کوپا تنهين کي، جيئن ڏسي هو کينکي،
ٻڌ انڌاري عشق واري، کڍ کاه تنهن جي هي کڙي.

11. هر کاه وجهه ٻج ٻني ۾، نياز سان ناڙي کري،
پرت سان پاٽي ڏجانءِ، جيئن نه وجن سلڙا سڙي.

12. لوهه لوڙهو ڏي تنهين کي، جي پوک پوکين تون ادا،
کرائو کرڙو اٿيئي، وڄ ڏيل تنهن جي کان ڏري.

13. پوک ثابت تون پچائج، رات ڏينهن جاڳي ادا،
جهار کان هوشيار ٿي، کڻ کانياٽي ٿي کڙي

14. لاه لاٻارو سچو ٿي، رک وجي ديري اندر،
ڳاه ڳاهج ڳٽن تسان، کر ان صفا ڦريو ڦڙي.

Scanned with CamScanner

پوءِ بسم الله سان، رک ڪڍج هن ٻار جي،
15. ڪر صفا پڙ پنهنجو، متان اڇئي کو جهڙ جڙي.

نڪ ٺاهج نياز سان، تون اڏ اندر مان ڪڍي
16. ٻاجهه جا ٻارا ٺاهي، ڏاهه دل مان هي دڙي

سمجهه ”شائق“ پوک اها، سا اٽيئي پنهنجي اندر،
17. پڙهه ڪلمو پرت سان، هي وجي چاڙهي چڙهي.

ڪلام (107)

مرشد شهنشاه وارث، ڀيو وسيلو ڇا ڪبو،
دل رازدان رهبر لڌو، ڪشنب قبيلو ڇا ڪبو.

1. جو هليو هل هل جنهن تي، تنهن جي حسن حيران ڪيو.
سر شار محرم يار سان، ڀيو هنر حيلو ڇا ڪبو..

2. درد داور آ دلين جو، دوست دلبر دلربا.
دم بدم دائم دمن ۾، ڀيو دل دليلو ڇا ڪبو..

3. نينهن ٿو نانگو نچائي، نوبت وڄائي ناز جي،
ساز صورت سورن جو مليو، ڀيو سڪ سهيلو ڇا ڪبو..

4. عشق سان اقرار آ. سر فرض ڏين سينگار آ.
جڏهن يار همت دار آ، ڀيو پاڙي پيلو ڇا ڪبو..

5. "شائق" يگانو يار سان، پيوند پرين جي پيار سان،
جڏهن اکڙيون اڙيون "انوار" سان، ڀيو رخ رنگيلو ڇا ڪبو.

ڪلام (108)

رمز رندن جي مام موچاري، آهي ملڪ فقير جوگونا ڪون.

1. سمجھ ديدار وصال اڳي ٿي، طالب ڄاڻن توڙ يقون.

2. ڪين بحر ۾ پيڙا ڪاهي، وجي گاروڙي ٿيا غرقون.

3. سيني سير صفا ڪن سالڪ، ناز تنهن جو ڪن فيڪون.

4. سير سري جو ڪرتون صادق، وج عوشاقي اونها اون.

5. دائم قائم درياه وحدت جو، بي مثل آهي بيچون.

6. "**شائق**" عاشق اتاهين ويڙا، جاتي جن ملڪ جي بانس نه بون.

ڪلام (109)

هر دو جهان ۾ هادي مالڪ فقير آ،
آيو خلق ۾ ٿي خادم خالق فقير آ.

1. پنهنجي پسڻ پساري، نيهي ڪيس نظاري،
عينن سندي اشاري، عاشق فقير آ..

2. جوڙي جسم جامي، صاحب ٿيو سلامي،
لا لا لهو لاثاني، لائق فقير آ...

3. بشر حباب بازي، ديدن ڪيو درازي،
سر نينهن ۾ نوازي، ناطق فقير آ...

4. آدم حوا هلاڻو، ديدار درس داڻو،
مقصود مئي جو ماڻو، لاشڪ فقير آ.

5. "**شائق**" الله ابرن، نازل ڪيو آ نظرن،
العشق نينهن نارا، يحرڪ فقير آ..

ڪلام (110)

خلق خالق ٿي پلي صدقي فقير جي،
مولا ڪي منصب مليو شعلي شبير جي.

1. بيمثل ارشاد ٿيو، موجان مثل جون وني،
پياس پتلي ڪي ڏني، محلي منير جي ....

2. ڪچي ڏاڪي ڪاميابي، ڪيف قلزم ڪي ڏنو،
ڪن اچي قطرو ٿيو، عبرت اسير جي....

3. حد ڪي لاحد ڪيو، لطفي ۽ لائقي،
بيچون بيرنگ ٿي چڪو، مشاهدي مزير جي....

4. لا لالهو لاثاني، لائق لکيو لکن ۾،
پڌرو ڪيس پريمي، تماشي تصوير جي ....

5. "شائق" نه هو نه هوندو، نظري نه هوند هون،
غيبي غماز غازي، نيهي نظير جي....

ڪلام (111)

مون کي جوڳيئڙا لنو لائي ويا، آه نہ اوريندس عام سان.

1. ڇير پيرن ۾ جامان جوڳين پايا، ڏيئي قيري يار قاسائي ويا.
2. سامين سڪ جا ساز وڄايا، واه وره ويراڳي وسائي ويا.
3. محبت وارا من ۾ مئخانہ، قرب جا ڪُندا ڪڙائي ويا.
4. ”شائق“ جوڳي جادوگر ميان، اهو حاذق هنر هلائي ويا.

ڪلام (112)

ياري لائجي جوڳين سان لائجي، نہ تہ ٻيوس جند نہ جلائجي.

1. ياري ۾ يار ٿي، نسنگ نروار ٿي، اکڙين ۾ اسرار ٿي،
ديدن ۾ دلدارٿي،
پس پرواز سان، نيڻن جي ناز سان، شاه حسن شهباز سان
رنداني راز سان،
لائجي تہ توڙ نڀائجي...

2. ياري رک يقين سان، تہ دل تلقين سان، بشري مبين سان،
اناالحق آمين سان،
گهوريون سرگهور ڪر، ٻانڊو ٻجي ٻور ڪر، شهنشاهي شور ڪر،
ذوق سان زور ڪر
جيئن چئجي ائين ٿي ڏکائجي...

3. ياري ۾ غم ٿي، فڪر فهم ٿي، قرب قدم ٿي،
دوستي جو دم ٿي،
پاڻ ۾ پيهي ڏس، وحدت ۾ ويهي ڏس، ڪولي دل ديهي ڏس،
روح ۾ ريهي ڏس،
ٻي ٻول نہ ڪائي ٻائجي...

4. ديــدن جي دام ۾، قـــرب قـــمام ۾، مر انهي مقام ۾،
عـــشـــق امام ۾،
مڙڻ مـيار تي، ديدن کان نہ ڌار تي، نينهن ۾ نيگهو سار تـي،
عـــاشق اظهار تي،
نـانـــگـــو تي تہ نپائجي...

5. ياري ۾ يگانو تي، ٻانهون ٻڌي ٻانهون تي، دردن ۾ ديوانو تي،
ملڪن ۾ مستانو تي،
فـــاقي ۾ فـقير تـــي سيــر ۾ سـڌير تي، بيحد بــينظير تي،
عــشق جو امــير تـــي،
ســپ سيهو سکن جو وڃائجي...

6. يـاري ۾ خـواري تـي، مـلامت باري تي، بلڪل بي قراري تي،
عاشق انتظاري تي
عـشــق جو اقــرار تي، مـونجهہ ملهار تي، بديون بيشمار تي،
بــيوسي جابار تي،
چـمـي اکـيــن تــي چائجي...

7. ياري ۾ قاسي تي، عاشق اداسي تي، پلپل پياسي تي،
الله راسي تي،
ڏکن جي ڏوجهه ۾، مستي جي موج ۾، عشق جي اوج ۾،
حسن جي فوج ۾،
اک اک سان تہ اڙائجي ...

8. ياري کي ياد ڪر دم دم دل شاد ڪر، عشق کي ارشاد ڪر،
عقل کي افراط ڪر،
"شائق" شتاب تي، ڪوڏ ڪباب تي، نينهن جو نواب تي،
عشق جو ارباب تي،
سي يال يلي جو يائنجي...

ڪلام (113)

سناسي سيباٽا، جيڪي نينهن ڪيا نماٽا.

1. بر ۾ بيٺڪ بيراڳين جي، پٽن متي ياٽا..

2. واه واه ويراڳي وسايا، ويراڳ جا وٽاٽا..

3. سامين جي صحبت جا، دل ۾ دونهان دکاٽا..

4. **”شائق“** جوڳيئڙن جون جايون، ڇاٽان مان پئي سجاٽان..

ڪلام (114)

ماسوا الله جي پيو نہ ڄائج ڪو وري،
جي پڇائين پان کي سرسڄائج سروري...

1. ھن حقيقت حال جي، خاص خاصن کي ڪري،
سي نہ اورن عام سين، جن لڌو جيئري مري...

2. ھر جاءِ پسڻ ۾ پاڻ آ، اِنس اعظم اڪبري،
منجھ شرف شاهي شجاده. مان مظهر منوري...

3. منجھ جلالي جي جذب سين، حلقو هنيو جن حيدري،
ڪيا پسڻ پئمال پنهنجي، اسرار اعليٰ انوري...

4. "**شائق**" عاشق عشق جا، ذوق جي طلبن ذري،
درد نوشي دائم، هي دوست جي اتم دلبري..

Scanned with CamScanner

ڪلام (115)

متان مرين مردار ٿي، ڇٿي انالحق اختيار ٿي.

1. مرڻ جيئڻ جي ڇڏ مام وساري، دل ۾ ڏس تون دلبر ذاري،
تو ۾ پرين جو پيار ٿي...

2. موتي فوتي ڇڏ وهم وڃائي، حال حيات هميشه آهي،
اڳاهون اعتبار ٿي...

3. نينهن نيزي جي ڪر هسواري، بي اختياري هج هوشياري،
مئي ڪي پي مختيار ٿي...

4. الانسان صحي ڪر سارو، ناز نفي اثبات اشارو،
ڪر سر صحي سردار ٿي...

5. ڪسرت وحدت ڇڏ وهم وڃائي، خوف رجا جا خطرا لاهي،
مرد لا ميار ٿي..

6. **"شائق"** پاڻ پسڻ ۾ پس تون، ڳالھ هادي جي ٻئي ڪي نہ ڏس تون،
هر جاءِ حق انوار ٿي...

Scanned with CamScanner

ڪلام (116)

پاڻ سڃاڻي ڏس، پاڻ ۾ پيهي ڏس، ساڳي آهين سلطان تون.

1. پاڻ سڃاڻڻ پاڻؤن ڄاڻڻ، نينهن نسنگ نيشان تون.

2. ڄاڻ سڃاڻي ڄاڻ ۾ ڄاڻج. نينهن نشي ۾ نگران تون.

3. هر صورت ۾ صورت ساڳي، صورت جو سبحان تون.

4. جاڏي ڪاڏي آهي ملڪ تنهنجو، هي سارو سنس سامان تون.

5. ”شائق“ نال هر جڳ جائي، هر عضوي عين عيان تون

ڪلام (117)

اُٿي اسر جو، ولوڙي، نه مٽي کي،
ڪري ڪين مهڻو، ڄرم جي ڄڻي کي.

1. سنجهي سيج ساري، ويٺين ور وساري،
نٽو مرم ماري، سوڙ جي سڻي کي..

2. ڪري ننڊ پنياري، ويئي رات ساري،
ڪري ڪير ڪاري، ناسوتي نٽي کي..

3. سنياري سباڻ ڪيءِ ڪين پورو، ڄميو ڄرائي ڪٿو ڪير ڪارو،
سهي ڪين سهرو، مکڻ جي ڇڻي کي...

4. "شائق" عشق واريون، اوجاڳن اوجاريون،
ور لاءِ ويچاريون، ڪلالي ڪٽي تي..

ڪلام (118)

صبح جا سوالي، ملنگ موالي،
منگن دان درسن، درٻاري ڏمالي.

1. مٽي تي هي مرڪي، اچن ڍول ڍرڪي،
صبح جو هي سرڪي، پيئڻ جام جلالي.

2. نشي نينهن نوڪان، لايون جام جهوڪان،
محبتي موڪان، خمر جا خيالي.

3. سريون سيگهه ڏين، پڪون پاڪ پيئڻ،
سدا جوڙ جيئڻ، وصل منجهه وصالي.

4. نانگا ندائي، گر جا گدائي،
سڏي ڏيو صدائي، محبت جي مالي.

5. "**شائق**" موج مستي، مليو ونڊ وستي،
يڳي هوڏ هستي، بقا ٿيو بحالي.

ڪلام (119)

منھنجي رمز آ ريجھايو، راءِ ڪي اڄ رات جو.

1. نينھن نيزي نيشان ٿيو، سولي سر سلطان ٿيو.
قتل جو انجام ٿيو، ميدان ۾ اڄ رات جو.

2. اعليٰ عشق آڙاه ٿي، بيرنگ بره جي باه ٿي،
مچ مٿي ڪاه ٿي، پروان ٿي اڄ رات جو.

3. پروانہ پسي پاڪ ٿيا، نفي مان اثبات ٿيا،
ڪھنا ڪثرڪات ٿيا، قربان ٿيا اڄ رات جو.

4. **"شائق"** جڏھن شتاب ٿيو، پڪي ڪيون پرواز ويو،
عرش مٿي ماڳ ٿيو، پرين سڏايو اڄ رات جو.

ڪلام (120)

لڪ در وساري لاڏلي، دوست جي در ٿي نچي.

1. ڪڪيون ڪاريون سر ڪٽي، مئي مهاٽين ۾ مچي،
مان مئي هاٽي لڌو، تڙ تماچي جي اچي.

2. گندري جي غليظات جي، ڪاريون ڏسي سيڪا ڪچي،
جا وٽ ويهڻ نہ ڏيندي هيس، سا ريجهائڻ لاءِ رچي،

3. نوري سارو نور هئي، رنگ رچايس ڪنهن رچي،
جا سمي جي سام پئي، سلطان ڪيس ساقي سچي.

4. ”شائق“ جيڪا يار واري، سا بره ڪان ڪيئن بچي،
سر ساه ڪيان صدقي سڄڻ تان، جند گهور مون ٻارين ٻچي.

ڪلام (121)

ماهي شوق وڏي سان ڏارڙيون،
وه جي چاڪ منجهيون چارڙيون.

1. پوريون آيم پاڻ تي، محبت واري ماڻ تي،
پاڻ جي اڳواڻ تي، ٿهڪن پيون ٿارڙيون.

2. گهير تيون گهاٽي گهرن، تان اوپاريون پيون ترن،
ڪڏهن لهواريون نہ لڙهن، تار تاگهي تارڙيون..

3. لڙ لڳين لائن ليون، اتن چٽ چڪڙ چاهيون چيون،
وتن ڪانهن ڪنڌڙين ۾ لهيون، خاصي خمر جي خمارڙيون.

ڪلام (122)

پنهون رات اديون ڪيچ ڪاهي ويا،
ستا سور سڙي جا جاڳائي ويا.

1. آڏي رات اٿي هوت هنڌ نه هيو،
ڪاهيون ڪاه جبل مون ڪي پنڌ پيو،
وره وحدت ونگ وڪوڙي ويو،
چڪيل چاڪ چريءَ جا چڪائي ويا.

2. چڙهي چانگل تي ويا چوري اديون،
مون ڪي لالڻ لائي ويو لوري اديون،
وجهي محبت واري ڏوري اديون،
وجهي دام دلين ڪي قاسائي ويا..

3. "شائق" تون ارمان نه ڪر،
آيو بار بره جو زوري زبر،
ڪنهن ڪان پڇان مان ڪهڙي خبر
ڏاج ڏير ڏکن جا ڳٽائي ويا.

ڪلام (123)

ڪيچ ڏي وينديس هت ڪين رهنديس،
ٻره سڄڻ تنهنجي ٻاريو ٻٽ پاڻ.

1. پنڌ جبل جا ڇُرهي چاڙهيون، باندر پولا رڇ ڪن راڙيون،
ڪون پانيان تي ڪو شڪ گمان..

2. ڏونگر ڏاڪا لڪ جهڪ جهاڪا، پار پرين ڏي پيا اٿم ڪاڍا،
سڪ سڄڻ جي ٻڌا سامان..

3. روهه جبل رڻ راهه چر ۾، اڳيون ٻجهن ٿا نانگ چنهه ۾،
گهوريان پنهل توتان سر قربان..

4. ٿڌي ڪوسي ڪاهه تون "**شائق**"، سڪ سموري نيج سلامت،
اٿم اميدان ملندم آري ڄام..

ڪلام (124)

خان پنهل سان اڙي اديون، مان ناتو نڀايان، پاند پريتي پايان.

1. جن سان آهي ناتو، ساه تن سان ڦاٿو،
وحدت جو ويهي، ورود مان وڄايان.

2. جن سان جيءَ جي آ جڙي، قابو دل تن آ ڪڙي،
گهاريان ڪيئن گهڙي، قربؤن ٿي ڪاهيان

3. "شائق" يار سنبر، ڏورڻ آيو ڏونگر
جتي هجي مُئي جو ور، قريؤن تن ڏي ڪاهيان.

ڪلام (125)

اڄ آ پنهل پيهي، هي دلڙي ماندي آ، حال هجر جي ئي، هڪ وارڻ واندي آ.

1. هڪ پور پون پلپل، ٻيو گهور وڏو گهائي،
تن تار توهان جي آ، ننڊ نيڻن کي ناهي،
ستي سيج نہ سيبائي ، غم جي ٻانهن سيراندي آ.

2. ڪيو بره اچي بيراڳي، دل محبت ماري آ.
آهي مونجهہ گهٽي من کي، دل ڳڻتين ڳاري آ.
لک قاصد ڪيم ڪيئي، ڪل ڪنهن نہ آندي آ.

3. سک سات ٻڌا سر تي، آيو بره ٻهيران ڪيون،
لڳي تانگهہ اها "شائق". اچي الم اڪيران ڪيون،
شب روز گذر غم سان، هي بيوس باندي آ.

ڪلام (126)

ڏونگر ڪر نہ ڏکيو ساڙي ڪندي سانءِ سڄ،
پهڻ پيرن سان مهٽي ڪندي سانءِ مڄ.

1. جلوو جبل توسان آهي جهاد جنگي،
ڪري نينهن ننگي اچي دلڙي ونگي،
ٿي ڏور ڏکي کان آهيان ڏکن ڏنگي،
نہ تہ رمز سان رهڙي ڪندي سانءِ رڄ.

2. ڏاڪا ڏونگر تنهنجا سڀ ساڙينديس،
همت هوتن جي نہ هارينديس،
قرب ڪيچين جو ڪين وسارينديس،
ٿي ڏور ڏکي کان آڏو اکڙين وڄ.

3. جاڙون جبل تنهنجون سڀ ساڙينديس،
تو تي ٻره جون ٻجليون ٻارينديس،
هيڪر ڏيهہ اکين کي ڏيکارينديس،
ڇولي ڇپر توکي ڪنديس ڇيتيون ڇڄ.

.4 تنهنجا لڙ لنگهي لوڏيندیس ٻانهن ڪڍي،
ڏاڪا ڏور ٻڌي ويندیس چوٽ چڙهي،
آهي عشق آري جي جي اتمِ اٽي،
تنبي ترين سان تيزؤن ڪندي سانءِ تج.

.5 لوچيم لوح قلم جا انگ اکر،
شب روز تي **"شائق"** مست مگر،
ڏني پاڙ پنهل هي خاص خبر،
آهي عشق امانت آتش اج..

کلام (127)

اڄ پيو اٿم پور، جيڏيون مون کي ٻاروچل جو.

1. عشق پنهل جي ستر وجايو، ويس وڳا کيم دور..
2. ڏيرن مون سان ڏاڍ جي کيڙو، کري ويا کيس کلور.
3. پار پنهل ڏي پنڌڙو پيڙم، وجڻ مون کي ضرور..
4. موت متي تي برحق آيو، "**شائق**" کيو منظور..

ڪلام (128)

منهنجو جيءَ جتن سان جڙيو الا، قابو قرب تن جي ڪڙيو الا.

1. ڏسي پير پنهل جا، روح رندن تي رڙيو الا.

2. سک سمهڻ ڇا لڳي، ساه سورن ۾ سڙيو الا.

3. "شائق" خان پنهل سان، انگ ازل کان اڙيو الا.

ڪلام (129)

ووڙيم سڀ وٿاڻ، جيڏيون ڪارڻ جت جي.

1. جاڏي ڪاڏي ديرو دوست جو، سڀ ۾ آ پيوند پاڻ.

2. ڪلِ شيءِ سرهي سارو، ڄام پنهون جو ڄاڻ..

3. مون تہ پنيورون بس ڪئي، ڪاڪيون ڪوهياري ڪاڻ..

4. هي سر صدقي "**شائق**"، آريءَ جي اڳواڻ..

ڪلام (130)

ڪامل قرب پنهون جي ڪُٺي هان،
قول ٻڌل هان ڪنواري،ويهان ڪيئن وساري.

1. ڄمندي ڄر ۾ ڄمڻ لاءِ جاڪون، لعل لڙهيس لهواري،
وڙهندي سڙهندي ويرن وچ ۾، پيڙيس پيش پناري..

2. ٻانيڻ ڪاڻ ٻروچ جي پيدا، ٻنڌڻ ۾ ٻاڪاري،
لڙهدي لولي يار ملي هيم، ازلي امر اشاري.

3. ڀينر شهر ڀنيور ۾ آيس، ماريل ڏوٻڻ ڏاڙي،
قابو ڪيچ ڏٽي جي ڪيڙو، ثابت سخن سچاري..

4. پنڌ جبل جا ڏونگر ڏاڪا، وينديس لڪ لتاڙي،
جوڙ جتن سان جيڏيون ٽينديس، سرتيون ساٿ سنياري.

5. **"شائق"** فڪر فراق ۾ فاني، محبت وڏو آ ماري،
مان مشتاق مئل آهيان ماندي، جيڏيون جت جيئاري..

ڪلام (131)

ٽڪڻ پيم تہ ٽَڪر، جيڏيون خان پنهل ڪاڻ.

1. مون ليکي مهمان، ڏيرن ليکي ڏمر ميان،
سنجهي ورتيون ويا پاڻ سان، ولهي جو تہ ور...

2. ڪل مُني ڪانہ پئي، وڃڻ جي تہ ويتر ميان،
آڏي رات اٿي ويا، پَيُن ڪون قدر...

3. "شائق" شهر ڀنڀور ۾، هٿون هوت ويم،
ڇڏيون ڇوري ڪي هٿڙي، ڏيئي ويا سور سچر...

ڪلام (132)

آهي خان پنهل تي پڪ، هن نمائي کي ڪين ڇڏيندو.

1. ويندیس رهنديس ڪينڪي، ڇو ٿيون وجهو مونکي ڇڪ...
2. ڏونگر جي ڏڪن جي، پينگهي پيتم پڪ...
3. جبل سان جلدايون ڪري، لتاڙيندیس لَڪ..
4. آءُ چري هيس ڪينڪي، ستايو اٿم سڪ...
5. "**شائق**" هوت بلوچ سين، روح رليو اٿم رڪ..

ڪلام (133)

جت زوراور ذات، اوني اٺانگا.

1. عشق آريءَ جو جهنگ جبل ۾، بره سٽايم بات...

2. رات انذاري اماڙيون لاٿان، جلوو سپ جذبات...

3. ڇا ڪان ڇپرين ڇڏي ويا ڇوري، جاڙ ڪيون جبلات...

4. ڪيچي مونسان قهر ڪري ويا، ڏڪ ڏيئي ويا ڏات...

5. وسري ڪين وجودئن **"شائق"**، طلب پنهل جي تات..

ڪلام (134)

موتج يار ميهار، ڀوريون رڙن ٿيون ڀاڻ تي.

1. ڪڪيون ڪنديون ڪري ڪيهان ڪوڪن، پيج پيرو نہ پتار،
وڃڙيون رڙن ٿيون وٿاڻ تي..

2. ميهر تولءِ منجهڙيون مانديون، روئن زارو زار،
ڪٽڪن ڪاٽياريون ڪاڻ تي..

3. تو ريءَ ٻيو ڪير چاري پيٺاري، ساجن سار سنيار،
تڙ تڪيہ جي تاڻ تي..

4. گوشيون گهنجڙيون چالان چاهن، تنهنجي چار ڏنار،
محبت واري ماڻ تي..

5. "شائق" جيڪي ميهر چاريون، گهوريائون گهر ٻار،
چاڻ سچاڻ جي چاڻ تي..

ڪلام (135)

موٽج يارميهار تڙن تي ٿي تنوار، پيرو پچ نہ پنار.

1. پوريون پاڻ تي آيون، ڪانهن ڪنڌي پايون،
ميهر يار ملهايون، ڪٽڪيون ڪن ڪوڪار.

2. اچاريون پيون اچن، تڪيون تانگهہ تڙن،
جهليون نہ جهلجن، ساڳي منجهہ سنسار.

3. پياسي پريم ننگر جون، واسي برترجر جون،
ميهر جي مظهر جون، پلجن نہ پنهوار..

4. ڏاگهاڏسي پيون ڏرن، چگو ڪين چرن،
سهڙيو منجهہ سرن، ولر ڪيون ولهار..

5. چاه چڪڙ چاهن، لڙ لگين لائن،
وريو واجهائن، ساه پريون سڏڪار..

6. ماهي منجهڙيون چاري، چاري پاڻ پيئاري،
تسوريءَ ڪير سنياري، عاجز ڪي انوار..

7. "شائق" ذوق هي ذاتي، مهر حال حياتي،
نفي توڙي اثباتي، تنهنجي سار سنيار.

Scanned with CamScanner

ڪلام (136)

ميهر وڏا اٿم من ۾، وٽي صحبت جا سڪا سڪا.

1. شاهي نوبت سرتي، نينهن نقارا وڳا وڳا.

2. لهر بحر ۾ ڌوتا ڌوبي، هن ٽڪي جا ٽڳا ٽڳا.

3. گهڙو ڀڳو تہ گهوريو، پاڻ پرين اچي پڳا پڳا.

4. **"شائق"** گم ٿيم غوطا ويڙا، پوءِ پولا سپ ڀڳا ڀڳا.

ڪلام (137)

منهنجي يار ميهار سان، پانهپ جي ٻولي.

1. ابر لاءِ لڪ ڪڪر ڪن ڪارا، ڇر ڇر ۾ آهي ڇولي..

2. ويرن جي هن ويڙهه ۾، جانب پاتم جهولي..

3. اوکي اجهاڳ درياه جي، سک ڪيم سولي..

4. **"شائق"** عشق عجيب جي، آئي هوهو لڳي هولي..

ڪلام (138)

اڄ ڪي ياد پيون، مهلان يار ميهار جون.

1. جيڏيون هن تہ سفر ۾، عشق اچي ارشاد ڪيون..
2. تن ۾ تاران تن جون، شوقون شاد رهيون..
3. جي ورهين ويران ڪيون، اوجاڳي آباد ڪيون..
4. اڪيران تہ عجيب جون، اندر ۾ شاد ٿيون..
5. "**شائق**" علم عقل جون، بره ڪٺي برباد ڪيون..

ڪلام (139)

موٽج يار ميهار، سڌ سڻي سردار.

1. تنهنجي عين اڪير، سهڙيو وجي سرير، لونءُ لونءُ منجهه لڪير،
ساٿي ساهه سرير، سوين سور هزار.

2. تنهنجي طلب تمام، نيڻين ننڊ حرام، بي حد بي آرام،
ماندي مست مدام، بلڪل بي اختيار.

3. توسان دلڙي اڙي، گهڙي منجهه گهڙي، آيو جهڙ جڙي،
مٿان مينگهه مڙي، هجر جا هلڪار.

4. ساجن ساهه سمر، اچ ڪر انور ، درد وندي جي در،
دوبارا دلبر، پيرا ڪر پتار.

5. ميهر جن جي من، تاگهي تار ترن، توڙي گهير گهرن،
ڪنديون ڪانهن ڇرن، پاجهاريون پلهار.

6. ميهر تو لاءِ ماندي، هڪ جي هيڪاندي، اري عشق آندي،
ناهيان وار واندي، پرين تنهنجي پچار.

7. **"شائق"** نينهن نظر، وڌا سيف صدر، مهر ڪر ميهر.
هادي آءُ هر هر، وارث ڪين وسار.

كلام (140)

اڄ تہ اباڻن جا ڙي اديون، مون کي پل پل پور پون،
نتا سانگيئڙا وسرن.

1. اباڻن جي آسري، لوئي نہ لاٿم،
جيڏيون سرتيون ڏين ميارون، پہ ٿي پيون بہ ڏين.

2. روئي رڳيم رت سان، جيکي گُل پيم،
هار سينگار جن وڃايو، شل سي ئي خوش وسن..

3. دل ۾ درد فراق جا، دونهان ٿا دکن،
محبت آٽي مچ مچايو، هڏڙا ٿا ڏکن.

4. "**شائق**" جن هي نينهڙو لايو، جڳ ۾ شال جيئن،
باغ بهار سدائين برسيا، وڇڙيا محب ملن.

ڪلام (141)

مون کي سانگين جي اڪير عمر، روئي وهايان رت نير عمر.

1. ڪد قضا جي قيد مان، جيئري لاهي ڇڏ زنجير عمر.

2. ونڙا مينهن ملير تي، منهنجا ساوا ٿيا تہ سرير عمر.

3. ڪتي ڪيت جي ڪين لڄايان، مون کي لوئي ملي اتم لير عمر.

4. ”شائق“ ڪيو قيد ٿي حاذق، اهڙو حال ڪيو تقدير عمر.

ڪـــــــلام (142)

مير ملان مارن سان شال عمر، هڪڙي ساعت پانيان سال عمر.

1. تنهنجا ريشم پٽ کين پائينديس، لڄ لوئي جي نہ لڄائينديس،
ڪتي ڪيت ڏني مان نہ لاهينديس، چني چولي اباڻن چال عمر..

2. سجا سيج پلنگ سپ ساڙينديس، لکيو لوح قلم انگ پاڙينديس،
ماور مال چارن مان بہ چارينديس، جيڪو قرب اسان جو ڪمال عمر

3. پلر پيرون اباڻي پاريڪا، پون ياد سڙي ڪي ساڳ سڪا،
اتي ويل اسر پيئن کير ڪٺا، شب روز نشي ۾ نهال عمر..

4. تون ڪاه عمر جيڪي ڪرڻو تي، نيث موت ازل جي مرڻو تي،
منهنجو مول نہ توسان پرڻو تي، اهو خان لاهي ڇڏ خيال عمر..

5. تنهنجي زور ظلم جي پرواه نہ اٿم، مونسان هادي هميشہ همراه اٿم،
منهنجو ڪيث ڪتي ويساه اٿم، وجي جوءِ سان تي تون جلال عمر..

6. پجي قيد ڪڙيون ويندس وير وري، وجي ماڻيندس تہ ملير مري،
ڪاڻ سانگين جي دل چور چري، ڏسي سرتيون ٿيان سر حال عمر..

7. ريءَ مارن جي ڪاري رات اٿم، هڪ دم نہ دور"شائق" سڪرات اٿم
مون ڪي وير اباڻن وائي وات اٿم، وسري ڪين ٿري ڪان ٿر پال عمر

ڪلام (143)

عمر مارن ڪان دل ماندي،
چو باند ڪئي ٿي باندي ميان.

1. کليو خان عمر مون کي موکل ڏي،
وڃان پنهنجي پاڻ ويڙهيچن ڏي
انهي پنوهارن مير پاڙيچن ڏي،
جيڪي جهنگ جهونگارن جهانگي ميان.

2. جن جي آهي اندر ۾ اڪير مون کي،
باندي بيوس ڪيو آ تقدير مون کي،
قضا قيد ڪندا پيا زنجير مون کي،
قيد ڪوٽ نہ ڪر تو وادي ميان.

3. آهي "شائق" کي وائي وات ميان،
تن من اندر تات ميان،
مون کي مارو ملائي حق پاڪ ميان،
جن ڪاڻ روز پڇان ٿي پانڌي ميان.

ڪلام (144)

مڇ ملڪ موٽائي ملير عمر،
مون کي موڪل ڏي تون امير عمر.

.1 ٿر ٿوري آهيان ٿر وارن جي،
مٽ مور نہ مان سردارن جي،
نہ آهيان هيراڪ انب انارن جي،
منهنجو ڪاچ پسيون پنير عمر.

.2 تنهنجون محل ماڙيون سڀ ساڙينديس،
قلعہ ڪوٽ ڪٽڪ ٻن ٻاريندس،
پنهنجي پرت پنوهارن سان پاڙينديس،
لڄ لوئي جي اٿم لير عمر..

.3 ايڏو بيوس سان بيداد نہ ڪر،
عذاب ڏسي تون امداد تہ ڪر،
مون کي ملڪ اباڻي ارشاد تون ڪر،
توکي قدر ڏنو آ قدير عمر..

4. تنهنجو شان عمر سرداري جو،
مج عرض اهو آزاري جو،
تون وير سونهين مون ويچاري جو،
امداد ڪري ڇڏ اسير عمر.

5. ريءَ مارن جي دل ماندي آ.
هڪ وار نہ "شائق" واندي آ،
ڪري قيد قضا هت آندي آ،
باندي بيوس آهي تقدير عمر.

ڪلام (145)

وير ڇني جو ويڙهيچن جي، ڪهڙي پئي ته قضائي،
ماڙيچن جي ماري مون کي، جانب هي ته جدائي.

1. پورب پار پرين جون جهوڪان، مينهن پاسي مارن موڪان،
ڪرڙ ڪنڊا شمشاد شنوڪان، سڪڙي سرس سوائي،

2. وڄت وروه ويراڳين وائي، برسر بره باران برسائي،
لاڪيئڙن لڄ لوئي لڪائي، ور جي هي ويساهي.

3. ماڳ مڙهيون مئخانه ماهر، جڳ جڳ جوڳي جوت جواهر،
ساز ڪلام آواز هي قادر، ارواحن آگاهي..

4. ڪو دم "**شائق**" ڪوٽ ۾ آهيان، آس اميد اصل نه لاهيان،
ويڙهيچن جي واڙ ۾ آهيان، منهنجا مارو مرتضائي.

ڪلام (146)

عمر ادا مارن کي منهنجو ساهه ساري،
آهي سڪ سانگين جي ڳٽتي ٿي ڳاري.

1. ڏوٺي ڏاڏاٹا، مٺي ماماٹا،
ننگي ناناٹا، ويٺا اٺم وساري.

2. پيڪا پنوهارا، ويڙهيچا ويچارا،
تن ڪاڻ ڪوڪارا، ڪيو دل پڪاري.

3. سڪڙي سانگين جي تن من تپايو،
ايڏو سور "**شائق**" اندر هانوءُ ڦاڙي.

ڪلام (147)

مارو شال ملن، جنجي سڪ اٿم،
ملڪ ملير وو، سانگي شال ملن.

1. ٻڪر ٻاٻاڻن جا، ڇيلا ڇانگ چرن.

2. ڌڻ ڌنارن ڇيڙيا، طرحين تنوار پين.

3. پکا پکن سامهان، اوري شال اڏن.

4. "شائق" سڪ انهي ۾، اکيون رت رڙن.

ڪلام (148)

ساوا ٿيم ڳنڍير، اڄ ماري ٿي اکير.
عمر امانت چيو ذار ڪيءِ.

1. ونڙا مينهن ملير تي، تڏڙي ٿر جي هير،

2. بي ڏوهي بند چو ڪيءِ، عمر ڄام امير.

3. هن تہ قضا جي قيد ۾، ڪيان دانهن ڪٽي لوئي لير.

4. هن تہ اکين کي هيڪر، ڏيکاريان ملڪ ملير.

5. "**شائق**" پنهنجي مارن ريءَ، روئي وهايان رت نير.

ڪلام (149)

مون کي ياد پون ٿا پنهوار عمر، اکيون وهائن رت نار عمر .

1. اکڙيون اداسي ابر جيان ميان، وس ڪيون وهن ٿيون ڌار عمر .
2. زيب زريون زهر ٿي پانيان، هيرا لعل هزار عمر .
3. لوئي اباڻي ڪين لڄايان، مارو ڏيندا ته ميار عمر .
4. "شائق" کي مشتاق جي ڪيڙو، پريز، هنڌ پچار عمر .

ڪلام (150)

منهنجون ڏيو گڏيون گڏ ڪيڏون،
منهنجون ڏيو ساڳيون نہ وڻنديس ويڳيون.

1. گڏيون منهنجون آهن اڪياريون،
نہ سُٽ سٽي جون آهن پٽياريون.
توڙي وچيون لهن توڙي پيڏيون...

2. آئي اما ڪان پٽڙو چرايم،
سياڻي سگهڙ ڪان پاڻ ٺهايم،
اهي ڇو لڪايو تا اسيڏيون...

3. گڏيون منهنجون شوق شتابي،
رنگ گڏين جو گل گلابي،
ڏيو ساڳيون ڇاڪنديس ٻئي جون...

4. گڏيون منهنجون عين البيليون،
جن لاءِ سڪن ٿيون سٽ سهيليون.
تن کي جنم ڏينديس جيڏيون...

5. "شائق" دلڙي گڏين سان ڦاٿي،
صدقي گڏين تان آهي حياتي،
اهي منهنجون ناهن تڏهن ڪنهنجون...

Scanned with CamScanner

ڪلام (151)

پڙين مڙد مزارين حيدر، پاڪين نبي برادر،
مطلوب مرتضائين صاحب دلاني سرور.

1. ڪعبي نيا ما تولد، روشن ڪزئي بدولت،
ڪل حور بيزگان مولد، آخته غريب پرور.

2. جسئي گوان ڪي عربي ڇاما، علي آخته سرِ ميدانا،
ذڙت جنگ جوهر جوانا، فتح ڪزئي خيبر.

3. آخته علي سونهارا، قڙقوٽ ڪقت ڪفارا،
مسلمان ڪزئي ڪلارا، گيشتر ڪي است مستر.

4. علي عاشقان امامِ، رندان شاه مردانِ،
علي پير مئين جوانِ، ڪل انبيانِ افسر.

5. هر دم علي حقاني، لڄ گو آل مئين لڄاني،
لڪ پال لائقاني، گشن ٿي پيغمبر.

6. "شائق" غلام نيهين، اشتو سواءِ نہ ٿئين،
درمان دست ٿئين اي، ديدار دئي تہ دلبر.

کلام (152)

سهوا منان يادين خدا، يا پير پيران بادشاهہ.

1. گندين گداران کور کنہ، مژدان کچهري مور کنہ،
وسي ذوق ذري زور کنہ، يا پير پيران بادشاه..

2. بلوچي مني برحال کنہ، عرض مني خود خيال کنہ،
وسي ننگ ناموز نهال کنہ، يا پير پيران بادشاه ..

3. راستين هوران حقان کنہ، بلان گوتشغ ميدان کنہ،
هر جا گهي بلوچي فرمان کنہ، يا پير پيران بادشاه..

4. غورين غريبان ياد کنہ داخل مني فرياد کنہ
ويران مني آباد کنہ، يا پير پيران بادشاه ...

5. عاشق عليلين مست کنہ، اظهار مني الست کنہ،
کل کارمني تہ دست کنہ، يا پير پيران بادشاه ...

6. هر راز روشن رنگ کنہ، لائق لڄاني ننگ کنہ،
دل ساه دوئين اژبنگ کنہ، يا پير پيران بادشاه...

7. مڙدان مجاهدان اظهار ڪنہ، وثي نورين نظر نروار ڪنہ،
دلبر دليئي مني ڪار ڪنہ، يا پير پيران بادشاه...

8. عرض مني قبول ڪنہ، روغي مني وصول ڪنہ،
دلبر دعائي مقبول ڪنہ، يا پير پيران بادشاه...

9. نام ڪي محيّ الدين مني، ڪل ڪاراني آمين مني،
تصديق دل يقين مني، يا پير پيران بادشاه..

10. دلبر دلي ڪوشش ڪنہ، هر سئين وليهان شيش ڪنہ،
ڪوه ننگر بخشيش ڪنہ، يا پير پيران بادشاه..

11. همدم همايت حيدرين، ساثي سنگت سئي سرورين،
جوهر جنگاني اڪبرين، يا پير پيران بادشاه..

12. منان دروازه ڪرسي داثغان، نور نبي نواسگان،
شبڪا ثغان شهزاد گان، يا پير پيران بادشاه..

13. عاشقانين اي اپيلِ منظور بيثہ في سبيلِ،
پيرِ مغان جلوه جميلِ، يا پير پيران بادشاه..

14. وحدانيت وادي ڪسئي، هر حال مني هادي ڪسئي،
عرش برين گادي ڪسئي، يا پير پيران بادشاه..

15. اولين پيغمبران احمّدين، مرسلين مني محمّدين،
حصّمد مني الحمدغين، يا پير پيران بادشاه..

16. الله شاه مردان مني، مظهر محمّدي مان مني،
قر کنہ کلمہ دين ايمان مني، يا پير پيران بادشاه..

17. فتح منان داس علي **"شائق"** شهيداني وليّ،
کل کار مني قادر کلي، يا پير پيران بادشاه..

ڪلام (153)

ٻڪيا ڏي تہ سڄڻ. وڃون،
نہ تہ رات يارن جي اتي.

1. گر تو در گدائي آهيون، نانگا نينهن ندائي آهيون
سالم سير صدائي آهيون. وجهُ الله ويساهي آهيون،
ٻي پر ڪنهن پنون..

2. سين هنيو سي ٿاهي ٿاهي، نينهن نفي جو ناد وڄائي،
ٻڌجي جوڳي الک جا ڳائي، لنگ پايوتي ملنگي لائي،
ڏيو سير حسن جو گهنون...

3. عين اليل عوشاقي آهيون، سالڪ مست ميثاقي آهيون،
خاص خيال خوراڪي آهيون، مظهر نور ملاقي آهيون،
پيرو ڪيئن پتار پجون

4. ڪيا ديد شهيد ديوانہ هون، منجهہ شعاع شمع پروانہ هون،
ڏسي مچ ٿيا مستانہ هون، اڻ موٽ اصل آشيانہ هون،
لوڏيون لاحد جون لنگدار لنگيون .

5. "شائق" شوق شتابي هون، نہ آبي هون نہ اثباتي هون،
اسان لاشڪ لاجوابي هون، وچ طلب تشنگ بي تابي هون،
ملي دان داتا کن عيد اجيون..

ڪلام (154)

دم دم ياد اچي، يار اوهان جي ياري،
وسري نٿي ورهين توئي،گهڙي جا گڏ گذاري.

1. پل پل پور پون، سو سو سور اچن،
سڪ جا بار سهن، مرض وڇوڙي ماري.

2. دانهون ڪري تي دردي دل، هاءِ هاءِ جدائي هنيل،
روز سڪي تي سائل ، وره ڪئي ويچاري.

3. ستي سڳا تي سوريان، ڏينهن ڏکن جا ڏوريان،
مال مڏيون گهر گهوريان، سر صدقي سو واري.

4. مان لڇان لون لون اندر، يوڳ پائن بي خبر،
قرب وارن ڪي قدر، سور وندن سڌ ساري.

5. دلڙي ڪري دانهون، يار اوهان ڪان آهون،
روز نهاري راهون، چشم ڪٽي تي چاري.

6. سرءُ لڳيون سرواهيون، واه مندان موٽي آيون،
آءُ تہ دليون پرچايون، گهوٽ نہ گُهرجي گهاري.

7. بار بديون بدناميون، نينهن سنديون نيشانيون،
پايم ڳل ۾ ڳانيون، لوك ملامت خواري.

8. جو دم جاني پري، دل ڳڻتين ۾ ڳري،
ساعت كان سري. توريءَ قيامت كاري.

9. "شائق" يار جي مجلس، زوري وجي تي دلڙي كس،
هاءِ هاءِ تي هان بيوس، پل پل دلڙي پكاري.

ڪلام (155)

آهيان يار پنهنجي ڪان ماندي، روئي روز پڇايان پانڌي .

1. **سڙي پئي هيس سيج پلنگ تي، ڏيئي غم جي ڀانهن سيراندي.**

2. **اٿيئي پهر اداسڻ آهيان، وار ناهيان هڪ واندي .**

3. **"شائق" شال نصيب جو ٿيندي ، پنهل جي پيراندي .**

ڪلام (156)

پُڪي عشق پيم، سارو هوش ويم،
منهنجو ناز ڀري سان، نئون نينهن لڳم.

1. اهو عشق چوان آڙاه چوان، اهو سر مٿي سرواهه چوان،
بيشڪ ٻره جي باهه چوان، اها هو هو حق جي هام پيم.

2. وجهي دام ڪرين ٿو غلام مٺا، موهي مست ڪرين ٿو مدام مٺا،
هر جاء نينهن ڪري ٿو نشان مٺا، وهي قرب وارو ڪان ويم.

3. سر تي تاج سلطاني پهرائي ٿو، قُمْ بِاِذْنِيْ قول الائي ٿو،
بيشڪ بحر عميق گهمائي ٿو، ڪري ٿو خوف رجا جا خطرا ختم.

4. آيو مرد ميدان ۾ ڪاهه ڪري، ڪنڌ ڪچي سر ڌار ڪري،
اهو ڪسڻ ٻنا ٿو ڪين ٺري، انا الحق اندر تلهار ٿيم.

5. آيو مرد مجازي مور مٺا، پڄي ياندو ڪيائين ٻور مٺا،
سر "**شائق**" ٿيو زورون روز مٺا، اچي عشق آفات اوطاق اڏيم.

ڪلام (157)

آهو نين صنم جا سهڻا، عينن جون ته اماڙيون،
وڃن سور ساڙيون.

1. ڪجليون ڪيس ڪرن ٿيون جائي، تو ڏاڙي خاطر ڏاريون.
آهن قرب ڪٽاريون ڪٽاريون

2. زخم ريش هميش اندر جو، رڳ رڳ ڪن ٿيون راڙيون.
لڳيون قهر ڪهاڙيون ڪهاڙيون.

3. نوان نوان ناز يار پرين جا، تنهنجي ماڻ مفت ماريون
ڪئي ته ويچاريون ويچاريون.

4. ڇٽا تير ترڪش وارا، لڳيون "**شائق**" ديد دوناليون
آهن جيئن ريفل لاريون لاريون.

ڪلام (158)

اچي عشق شهنشاهه، ميڙي مست مونکي ڪيو،
تنهنجي گندم جي گناهه، ميڙي مست مونکي ڪيو.

1. تنهنجي ديد ڪيو خريد، تنهنجي شوق ڪيو شهيد،
ڏسي ورهه ڪيو واهه، ميڙي مست مونکي ڪيو.

2. ورهه وار جي تلوار، هٿ حيدر جي هٿيار،
ڪدي سيف هي سرواهه، ميڙي مست مونکي ڪيو.

3. نه حور نه قصور، تنهنجي نور ڪيو ظهور،
چوندي چاهه ڪري ڪاهه، ميڙي مست مونکي ڪيو

4. نظر نينهن واري شينهن، شوق شڪار آ "**شائق**"،
جاتي سڏ نه صلاح، ميڙي مست مونکي ڪيو.

Scanned with CamScanner

ڪلام (159)

مرد ٿي ميدان ۾، منصور جيان تون وڃ مري،
جي ڪچا ڪامل ٿئين، گهاين سندي وچ گهر گهري.

1. سر رکي سنداڻ تي، وحدت جي تہ وڏاڻ تي،
محبت سندي ميدان تي، قدمين وجي تون پئہ ڪري....

2. نصرمن الله چئي چڙهيا، وجي گهير ۾ غازي گهڙيا،
لاهوت جي لاتگهي لنگهيا، جنگ ڪٽي تن اڪبري....

3. دهشتي درياه تي، وحدت وارو ويساه ٿي،
تن پيل الله تي، ڪولي ڏسج دل جي دري....

4. مئي ڪي پي مستان ٿي، نيزي مٿي نشان ٿي،
"شائق" شهنشاه ٿي، سبحان ساري ٿي سري......

Scanned with CamScanner

ڪلام (160)

مارو ڪيئن ويهان مان وساري، جن جي اور آهي ته اندر ۾.

1. ملڪ مارن جو آ ماڳ پٽن، جتي ڦوڳ ڦٽا ٿي ٿر ۾.

2. ساهڙ خاطر سهڻي ديواني، جيڪا لڙهندي اڇي ٿي لهر ۾.

3. پنهل خاطر سسئي ديواني، جيڪا روهه رلي ٿي ڏونگر ۾.

4. ليلا خاطر مجنون ديوانو، جنهن پاڻ سڪايو آ بر ۾.

5. سڀ ڏٺا "شائق" ڪان ويڙا، هاڻي ديدان مرشد جي در ۾.

ڪلام ١٦١

آهن جيڪي عشق ڪان ابتر،
ڪٽندا ڪيئن ديد آڳيان دلبر۔

1 جاڻن ناهين ابتدو اولو، انهن آڏو وڏو رولو،
پهچن ڪي مرد هي پولو، ڏسن هر جاءِ هڪو حاضر۔

2 آهن خارزمخشري ڌڙ، ڪيترا هر قوم ۾ ڪيچر،
باڪفن پولڪر ڪهڙا ڪُرڪُڙ، ليڪن ڪينو لعنتي لمبر۔

3 منڪر جناب جبرائيل جا، آهن پٽ حيض حرامي جا،
شمر بن شرڪ شيطاني جا، ٻي غيرت بغداد جا منڪر۔

4 آهن ٻي لقيب بدو جهنگ جا، پٽيا پليد رج رنگ جا،
ڪتا ڪافر سوئر سنگ جا، ڏسن ڪيئن ڪور شمس و قمر۔

5 نه جاڻن شان پنجتن جو، نه ٻيٺن حياءُ حسن جو،
عليؑ جي آل احسن جو، ڪمينن کي ڪهڙو قدر۔

6 نه ٻُڌ "**شائق**" منحوسن جي،
سچي ٻي ڳالهه مومن جي،
جناب آ پشت پنجتن جي،
عليؑ جي آل آ انور۔

سرائڪي

ڪلام

ڪلام (1)

سئي نبي سڪدي وتن، محمّدي مظهر ڪيتي،
سپ صلواتان پڙهندي وتن، اطهري انور ڪيتي.

1. شجر بحر پڙهدي پٿر، ذڪر ڪريندي هن ظاهري،
صلي الله آڪن ثنا، سروري سرور ڪيتي...

2. تخت سرو پاءِ تاج شاهي، چٽ لولاڪ لما،
دائمي دستار ميمي، پروري پرور ڪيتي..

3. سير سبحان الّذي، معراج مدني جي ڪري،
آپي درودي تيا معبودي، دلبري دلبر ڪيتي...

4. ملڪ فلڪ حور و پري، خاص خدمت ۾ رهن،
نوري ناري بردي بشر، ڏيون نوڪري نادر ڪيتي...

5. ڪل انبياءَ آڪن خدا ڪون، امتي ڪر محمّدي،
در شفيعُ الْمذنبين، گداگري گوهر ڪيتي.

6. خليل الله ڪليم الله، عبرت ۾ عيسيٰ روح الله،
ڏيک ڏردي ڪربلا، جنگ اڪبري اڪبر ڪيتي..

7. خود خدا خير البشر، آيا علي ڪعبي اندر،
خاتون اطهر دا شوهر، رهبري رهبر ڪيتي...

8. هسوار نبوت دي ٻٽي، حسن حسين ڏونهين ڄٽي،
تيتر نبي ڪنڌ تہ ڪٽي، سجدي سري صابر ڪيتي...

9. اعليٰ شان **"شائق"** شبير دا، طاهر طيّب تطهير دا،
در ڇوڙ نہ پنجتن پير دا، بڻ حيدري حيدر ڪيتي...

ڪلام (2)

شاهِ مردان شيرِ يزدان، وارث وير پيغمبر دا،
فتح ڪيتس، ڳڙه خيبر دا.

1. ناد نبي توحيد تنواريا، غازي غضنفر هڪدم آيا،
ويک سليمان شڪر گذاريا، عجب امداد انور دا.

2. فَوق اَيْدِيْ يَدُ الله ياور، دست خدا دستگير دلاور،
احد بدر وچ قوي قادر، سالم سير اتمبر دا.

3. من ڪنت مولا اسم علي دا، جلوه جرار ڪرار جلي دا،
اولين امام قدير ڪلي دا، شاه بابل شير شبر دا.

4. علي نبي وچ فرق نہ ڪوئي، صورت ايڪ ڏونهان دي هوئي،
دونين هماري ديد هڪوئي، داماد هڪو هڪ دلبر دا.

5. "شائق" پيرِ مغان پرجهايا، حيدر هادي دست ملايا،
لعل لبان ڪون مئين لالي لايا، پي ڪر جام هي ڪوثر دا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (3)

پڙهه ورد سدا مومن، حيدر حقاني دا،
سٽ سيئي ٽڳڙا، نعمان شيطاني دا.

1. جوئي ڪوفي دا ڪامي هي، سوئي حيضي حرامي هي،
مردار ملامي هي، ڪاذبين زباني هي، جنهندا نام نعماني هي،
اهو باب بي ايماني دا.

2. ميڏا پير شبيرشبرهي، جنهندا بابا حق حيدر هي،
جو محمّدي مظهر هي،اهو جوان جعفر هي، جنهندي سر چادر هي،
اهو نقشه نوراني دا..

3. جو اصلوئن اصلي هي، ميڏا امام علي هي،
جو ماهر علم ڪلي هي،جلوه نور جمال جلي هي،تهدل تسلي هي،
يسرب روح رباني دا..

4. جو طاهر طيّب هي، سبحان تہ سيّد هي،
جنهندي عرش تي بيّعت هي،اقرار احديّت هي، هادي مهدي هي،
او مالڪ دو مڪاني دا.

3 محيطي مالڪ هي، رزينا رازق هي،
سگ در "**شائق**" هي، صفدر خالق هي، لک لک لائق هي،
ڪريل دي ڪماني دا..

كلام (4)

سرِمست شهنشاه شاه مردان مولا، يزدان رندان سلطان مولا.

1. ارض و سماء گل روشن رنگينہ، دستار ديني عادل آئينہ،
رندي راز روشن رازق رزينہ، سخي آن زِ اموال ديوي دان مولا.

2. كلي كار مختيار اسدالله علي هي، جرار كرار جلوه جلي هي،
مدد مصطفيٰ كا وارث ولي هي، امداد ارشاد احسان مولا.

3. طاهر طيّب غازي غضنفر، من كُنتُ مَولا فهٰذا هي حيدر،
تطهير پوشي سرتاج سرور، فِي الدارين فيها فرمان مولا.

4. دما دم الستي هويا يار ياور، اولين درويشين مرسلين مظهر،
اِنا اعطينك ال ساقي كوثر، مخفي گنج روحي رحمٰن مولا.

5. معراج مقبول مقصود هويا، پرين پيشوا حق موجود هويا،
محبوب منظور معبود هويا، نبوي نشابرنيشان مولا.

6. همدم حمايت مشكل كشا هي، مهربان مولا "**شائق**" صدا هي،
ظاهر ذوق ذاتي داتا دي ديا هي، رهون مست مدهوش مئخان مولا.

ڪلام (5)

مئين هون گداگر در حيدر دي، حيدر نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

1. در سخي دي سوالي آوي، حيدر نه اس ڪو خالي ولاوي،
سڏ ڪي ٻلهاوي شهد پلاوي، پرور نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

2. حاتم دارا حيران بن گئي، روٽي دا سائل سلطان بن گئي،
جو سگ علي ڪا انسان بن گئي، صفدر نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

4. نبي بلاوي حيدر آوي، لحظا هڪڙا دير نه لاوي،
اولا ين اذان سناوي، نادر نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

5. اِنّا اعطينٰڪ ال هي ڪوثر، آب حيات ڪا ساقي صفدر،
درد وندون ڪو دان دلاور، دلبر نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

6. "**شائق**" سگ دربان سپاهي، خادم خاص غلام گدائي،
ظاهر باطن ذوق الاهي، انور نه ديوي ڦر ڪون دي گا .

ڪلام (6)

هاءِ هاءِ حسيني هجر سينا ساڙ سٽيا،
قضيہ ڪربل من ڪون مار سٽيا.

1. پاڪ نبي دا ڇايا، هٿ شمر دي آيا، مجيس رب دا رايا،
سر سردار سٽيا.

2. زهرۑ دا دل جاني، قربوڻ تيا قرباني، سر سجدي سلطاني،
هادي هڪ وار سٽيا

3. عرش اتي ئي ماتم، سيج نہ ماڻي قاسم، لرزي لوح و قلم،
ڏک ڏاتار سٽيا.

4. شادي ڳاني سهري، لعل لهو وچ لڙهدي، وڻ ڦڳل پئي رڙدي،
گلين گلزار سٽيا

5. ارض فلڪ چوڏهن طبق، رت پئي روئڻ "**شائق**"، جن بشر ديوملڪ،
حورين سينگار سٽيا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (7)

لڳا درد حسين داجائي، ساڏي سولان نند ڦٽائي۔

1. واه واه صداقت پايون، آيا نيزي سر نوايون،
اهو ڪوس قتل تي ڪاهيون، واه واه سچن جي سچائي. .

2. آيا جوش جلال جگر دا، لڳا داغ سيني وچ سڙدا،
اهو ڪربل والي سفر دا، جنهن دي امڙ رو گهر آئي.

3. نيهي نات چڙهيا نظاري، اهي پنجتن پاڪ پياري،
چوٽي ٻار صغير سونهاري، جنهن ميندڙي مول نہ لائي.

4. "**شائق**" بردہ علي دي در دا، اهو خاص غلام عمر دا،
اهو طالب توڙ نظر دا، سڪ سائل ڪون تہ سدائين.

ڪلام (8)

دل ڪون درد شبير شبر دا،
ميڪون پير علي اصغر دا.

1. غم سوز غنيمت پاوان، سهري درد حسيني ڳاوان،
مئين چوڙ ڪڀي نہ جاوان، دروازا حيدر دا..

2. دل پير شبير سنياري، ٻهون ماتم نال گذاري،
ميڏي پنجتن پاڪ سونهاري، صاحب صفدر دا..

3. گهن ذڪر فڪر پنجتن دا، سٿ خام خيال وطن دا،
پاءِ خرقہ لير ڪفن دا، ڪر سرها سات سفر دا..

4. ٿي "**شائق**" ملنگ مداحي، در حيدر دي گدائي،
پي سرڪي صاف سوائي، اهو قطرا هي ڪوثر دا..

ڪلام (9)

اسين پاڪ پنجتن دي در دي سپاهي،
ڪيا قرب قلندر شعلے شوق شاهي.

1. خمر با خيالي، ڪيفي ڪلالي، جلالي جمالي، وحدت ويساهي..

2. نشي دار ننگي، تير هي تفنگي، نسنگي ڪلنگي، قديري ڪولاهي..

3. صلواتي سلامي، جسم پاڪ جامي، نامي نيشاني، بره بيپرواهي..

4. "**شائق**" سر شبيري، فدا هي فقيري، اَنّاالحق اميري، الم سر الاهي.

ڪلام (10)

صبح شام هي ماتم، پاڪ امام پرور دا،
روئڻ روڄ سازي سوز، هي افسوس اصغر دا.

1. غم دي بار تئي اظهار، نيٽين ناز نڪسيران،
دل دلگير سيءَ سيءَ چير، سو جهير هن جهيران،
رڳ رڳ روڄ سيني سوڄ، دل وچ داغ دلبر دا..

2. پلپل پور سازي سور، هي مذڪور ماتامي،
هجر هميش دل درويش، زخم ريش روحاني،
سوز گداز سر وچ ساز، الم عباس اڪبر دا..

3. درد جديد هي مزيد، بره بهير ڪر آيم،
گر دا غم عين الم، ماتم ڳاني ٻڌ ڳايم،
سڪ سامان ورد زبان، همدم نام حيدر دا..

4. دڪ درجات وچ جسمات، وسدي ڏات پئي ڏڪ دي،
چيٽ ڪتي هڪا لتي، متي دونهين پئي دڪدي،
ڪڪر ڪوهيڙ وسدي نير، تن وچ تير صفدر دا..

5. ذوق ذنار ڳل وچ هار، پاک پيار پنجتن دا،
سگ دربان تي احسان، هادي حقان حسن دا،
"شائق"ياد هي ارشاد، واه امداد انور دا..

ڪلام (11)

ميڏا پير شبير علي انور، جلوه نور جمال جلي انور،

1. اهو صاحب پير سخاوت دا، نور نافع نام نجات دا،
ڪونين سدا ڪرامت دا، وصي وارث واه ولي انور.

2. اولين عجب مرسلين عجب، امداد عجب آمين عجيب،
ياور يار يقين عجب، هي قادر قرب ڪلي انور.

3. مخفي روحي گنج رياض حقي، سري قلبي صورت ساز حقي،
تطهير وڏي آواز حقي، پڪ ڄاتم درس دلي انور.

4. سوالي ڪون در تون نہ خالي وليندا، لڄپال لڄان دي لاڄ پليندا،
شرف شفا دا شان وڏيندا، سلطان سخي ازلي انور.

5. "شائق" سگ دربان سپاهي، ذوق شوق پيا منگدا جائي،
توئن پروس مٿين بي پرواهي، تصديق وڏي تسلي انور.

ڪلام (12)

وه جلوه جوڳي جاني دا، عاشق الانساني دا.

1. ُرخ روشن رنگي راز عجب، صحي صورت نقش ساز عجب،
جڙيا نيلم داڻا ناز عجب، دم درسن ديد دوراني دا.

2. جڏان باغ بشردي گل ڪيتا، محلات ملنگي ُملھ ڪيتا
موجود سجود هتّي ڪُل ڪيتا، وه مان ِمٺي مستاني دا.

3. تيا ناز نفي ِاثبات اهو، سوغات صفاتي ذات اهو،
دم جسم لحم جسمات اهو، مخفي مظهر حق من راُني دا...

4. آنّا احمّد بن انسان آيا، گهِن "**شائق**" محمّدي مان آيا،
سپ صورت وچ سبحان آيا، پاڪي پوش پرين پيشاني دا..

ڪلام (13)

ونحن اقرب ويڙهي وسدا، لوڪان ڪل نه ڪائي،
آيا محرم ماهي، سانگي سير سپاهي.

1. لنگ پايوتي ملنگي مظهر، بيراڳي بن آيا،
ڪاف قديري ڪنديل ڪن وچ، جانب جوڳي پايا،
در در تي ديوانه ڦردا، نينان نوڪ رلائي...

2. دل دا دلبر پيوند پيارا پورب پار پرستي،
گيت گگن گرناري ڳاندا موج محبت مستي،
مست مهيسي ٿيا مئخاني ڪن تي قدم ڪڏائي...

3. عاشق مست خيالي آيا رانجها روز ازل دا،
ويک حسن مستانه ٿي پيا هادي هير هنيل دا،
"شائق" دم دم دلبر دل دا، آپي ڏيندا آگاهي...

كلام (14)

كوٺي پاوين كري دا، آيا يار چري دا،
جيڏيان سرتيان ويکڻ آئيان، عاشق عيب پري دا

1. جنهن ڏينهن كنون نينهڙا لايم، دلڙي دردان وچ قاسايم،
دوست دلاسے ڏيوڻ آيم، تحفے ذوق ذري دا.....

2. جنهن دي كيتي مئين مستاني، اج دن مولا ميليا جاني،
مئين قرباني سگ درباني، پاءِ خاك پرين دا....

3. در ديواني دي ول آيم، رانجهن رنگپور رنگڙا لايم،
كوجهي كملي كجلا پايم، واه سينگار سري دا.

4. "شائق" پرت پلئہ وچ پايم، دستوئن دامن انور لايم،
دلبر درسن كول وكايم، دونينان دي نگري دا...

ڪلام (15)

مٺين ته کھول وڃان تيڏي آوڻ تون،
لک وار صدق ليني پاوڻ تون.

1. تيڏي آوڻ دا ارشاد عجب.
ڍولا ڍرکي آيا ماهي ملک عرب.
سپ سائل دي ٿئي سهاڳ سبب.
اهين مس مس مير ملاوڻ تون.

2. تيڏي ناز اتي نت نازڪران.
ڪيسر پاند ڀنا ڏٺي ڏيل ٺران،
ڪليا پريم نگر مئين ته ڍول ڍران،
صدقه سانگ اهين سَرچاوڻ تون..

3. اکين عيدان ڪيون ديدان درس در،
ڪلي لائيٽ لبان ڇپي شمس قمر،
دستؤن "انور" جي چکيم شهد شکر.
لک لائق ڀال اهين ڀاوڙ تون..

.4 پهري ويس عجب شملي شان پري،
جامان جوڙ جهمڪ ڪر لبيس ڪڙي،
ويڪ "شائق" پيا شڪران ڪري،
ڪل ناز ادا اهين الاوڻ تون.

ڪلام (16)

تخت هزاري دا مالڪ سيان، اٿان ويکڻ دلبر ديدار آيا.

1. اَلاِنَسان برقعو بشري، ڪرميم دا اولا مختيار آيا.

2. احدون عبد تي احمد آيا، ظاهر ذات ڇپاڪي انوار آيا.

3. ڪن وچ ڪنديل مک وچ مرلي، جوڳي تي ڪي جنسار آيا.

4. "**شائق**" صاف سجاتم سيڻان، اهو ڪامل ڪلتار آيا.

ڪلام (17)

آيا رانجهن آيا منهن ماهتاب وکايا،
اڳڻ اساڏي تي ول ماهي قدم مبارڪ پايا.

1. هادي جڏان حرف پڙهايا، دل جنبش ول ساڏي پيا،
ونحن اقرب نيڙي آيا، تيئڙا سفر سجايا..

2. احدون آکي عبد سڏايس، واه واه اپڻا فيض وڏايس،
بيک بشر دا برقعه پايس، ظاهر ذات ڇُپايا..

3. واه واه مئين سهاڳڻ ٿئي آن، پکي ماهي دي ول پئي آن،
سهڻل صاف سجاتم سائيان، کيهي سانگي چاک سڏايا.

4. الحمد پڙهان شڪراني، آيا يار ڪنهن تہ بهاني،
"شائق" محب مليا مئخاني، روحي رمز رلايا...

ڪلام (18)

مئين ويکيا رانجهن يار الا، مالک تخت هزار دا.

1. واه واه حسن دلدار دا. نور نبي نروار دا،
عاليشان انوار دا. جنهن دي ڳل وچ هار الا..

2. ڪن وچ ڪنديل پايا. مک وچ مرلي لايا،
در در بين وڄايا. جوڳي تي جنسار الا..

3. اڄ دن ويکيا مئين جاني ها. جنهن دا نور نوراني ها.
صلي الله سبحاني ها. ڪامل ڪلنگي دار الا..

4. ويکيا "**شائق**" منهن مهتاب دا. شمس قمر تکي تاب دا،
جيوين ٺهڪي گل گلاب دا. چوڌار چمن چمڪار الا..

ڪلام (19)

چاڪ سڏا ڪي سيان رانجهن يار آيا.
رانجهن يار آيا تخت هزار آيا.

بن گگن گرناري. پيوند ٿيا پوڇاري،
1. ياد الستي ياري، سخن سچار آيا.

2. ويس لبيسي ليران، ذوق ذنار ضميران،
ملڪ اساڏي ميران، شوق شڪار آيا.

3. ڳل فراقي طوقان، ناز نظاري نوڪان،
ڳئي دل ڪيوين روڪان، مڙڻ ميار آيا.

4. جوڙ جهنگل جاويدان، خوب روءِ خورشيدان،
ديد ملاڪي عيدان، حسن بازار آيا.

5. ناز غمازين آيا. رنگپور دا گهن رايا.
"شائق" پاڳ سوايا، اگڻ "انوار" آيا.

ڪلام (20)

راز ڳهن رانجهن آيا، چاڪ منجهيان دي ڪري،
ڪر سخن آيا سجن، ميثاق منجهيان دي ڪري.

1. لنگ پايوتي ملنگي مظهر، دوُر درويشي دلق،
مست بن محسن لايا، لڳين خاڪ منجهيان دي ڪري.

2. مير مرلي مک لگا ڪي، چين ۾ چاڪر چليا،
ڳل وچن جادو جشن، دل پاڪ منجهيان دي ڪري.

3. جنگ جليل عليل عاشق، آيا الستي يار هي،
اولا ين آيا صحن، حق پاڪ منجهيان دي ڪري.

4. شور ڪر "**شائق**" اوپر، شوق آيا شير بن،
ڪر بزن حملا حسن، هو هاڪ منجهيان دي ڪري.

ڪلام (21)

آمل آمل رانجها، مٺين ڏکڙي پٺي ڪوندي،
سولين سمهڻ وڃايا، سيج نهين پٺي پوندي.

1. مِڙ مِڙ ڪيڙي پيڙي، سخت ڪرن بکيڙي،
مول نہ پانون جهيڙي، مٺين صدمي پٺي سهندي. .

2. خلق خدا دي ساري، مل مل ڏيون خواري،
ماءُ پيءُ ويکن ذاري، مٺين ڏکڙي پٺي روئندي.

3. نت نت ديان نڪاليان، ڏيون سينگيان سياليان،
اوڙي پاڙي واليان، جوڙ ٻديان پٺي ڏيندي.

4. سئي سئي مهٺي طعني، ڏيون لوڪ بيگاني،
"شائق" هي شگاني، مٺين حسڙي ڪر ٻهندي.

ڪلام (22)

هير ڍونڍيندي جهنگل ٻيلا، نال منجهيان مهيوال دا،
نال ماهي دي اندي ٻهندي، ساري جهنگ سيال دا.

1. جڏان نال منجهين دي چڙدا هي، اوڙا پاڙا سڙدا هي،
ته به مئين درون مول نه مڙدا هي، جنهن نال وڇين دي وصال ڏنا.

2. سٺ آيا تخت هزاري نون، ڏن مايا دنيا ساري نون،
تي چاڪ چليا ڪنهن چاري نون، دل دلبي باز دلال ڏنا

3. جهنگ چير حقيقت هير لڌا، جنهن ذوق دي نال ضمير ٻڌا،
دل عشق عجب اڪسير ڳڌا، وه جو شان جمال جلال ڏنا.

4. واه جلوه جوڳي يار دا هي، انّا احمّد احد انوار دا هي،
اهو **"شائق"** شوق شڪار دا هي، بلا ميمي محض مثال ڏنا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (23)

نازين نال مهيوال وو يار، ڪيتءِ چاڪ چري ميان.

1. ايڏا ماڻ مناسب نهين، ڪر نظر ول پال وو يار.

2. لُٽ ڦُر ملڪ دلين دا نيتا، ڪر ڪر طلسم تال وو يار.

3. پون اکيران آون پيڙان، لاٿم درد ڏمال وو يار.

4. گھنڊ هي ڪول سدا ڪل ٻولين، نت نت ٽيوان نهال وو يار.

5. مئين تتي دي ڪر ول ڪائي، ظالم سٽ نہ زوال وو يار.

6. سنگ نہ ٽوڙين لڄ نہ لوڙهين، ننگ پالين ننگ پال وو يار.

7. مرڪ محبوب الاءِ هڪ واري، ڏي خوشي غم ٽال وو يار.

8. پسڻ دا ول "شائق"سائين، شل نہ پوي ڪو ڪال وو يار.

ڪلام (24)

يلا رانجها تيڏي ڪيتي، دليان نون چاڪ چا ڪيتمءِ،
گهٽ دام ڪر غلام، من مشتاق چا ڪيتمءِ.

1. سانول هس دليان دس، باندي بيوس چا ڪيتيءِ،
ڏڪان سولان عذابان دي، اندر اوطاق چا ڪيتيءِ.

2. تيڏي تصوير ڪيتا دلگير، ٻيني مئين نير وهاوان،
يلا جهٽ پٽ دليان لٺ، ماهي مذاق چا ڪيتيءِ.

3. "شائق" جوڳي مئين روڳي، مروڳي مئين مٺي مردي،
اولي عذاب بره دي باب، وره دي واڪ چا ڪيتيءِ

ڪلام (25)

شاه رانجها رمز رلا ڳيا، هسدي دلڙي چا ڳيا.

1. مئين رانجهن دي رانجهن ميڏا، ڪيڙيان دا وت ڪيا ڳيا..
2. نال رانجهن دي لڌڙيم لاٿوان، اهو امر الاهي آ ڳيا..
3. دم دم دي وچ دلبر ماهي، نسدي ناز وڪا ڳيا..
4. انحد بين بجا ڪر سائيان، موهن مست بنا ڳيا..
5. کول نقاب نهايت والا، دلبر ديد وڪا ڳيا..
6. مئين قربان ٿيوان تنهن پيلي، جتان ماهي منجهيان چرا ڳيا..
7. وچ پنگوڙي دي پئي تڙپاوان، جانب جسم جلا ڳيا..
8. درد چو چڪ دي چاڪ تي آيا، ڪنواري قول سڪا ڳيا..
9. مردي جيئندي مس مس مليا، چينچل چوٽ چڪا ڳيا..
10. دل تي داغ محبت والا، ماهي مهر لڳا ڳيا..
11. "شائق" عشق امانت آيا، لڪ لڪ ٽوري لا ڳيا..

Scanned with CamScanner

ڪلام (26)

ڏنم مک محراب، واه واه صورت صنم دي.

1. مرڪڻ مند محبوب دا جائي، گوهر هي گرداب.

2. دهن شڪر شيرين شاهي، مسي ۽ مرجاب.

3. ذنخ ظالم زلف پئي ڪُهندي، ناز پري دي نواب.

4. ابرو بر مئي منور، رخ روشن ماهتاب.

5. سرو قد اندام صنوبر، الف ايراني ارباب.

6. لوڪان وچ پيا سانول سُهندا، جيوين ٺهڪي گل گلاب.

7. وال سجڻ دي بشيهر ڪالي، لڙدي لاحجاب.

8. شمس، قمر، تاري ڪتيان، ڀهون ڇپايا تاب.

9. دوئي ڀيائي غير وڃاوي، ساڙي سڀ اسباب.

10. "شائق" دي دل لٽڻ ڪيتي، پاتءِ ناز نقاب.

ڪلام (27)

وچ وحدت دي ماهي يار ڏٺم، جنهن سر چيرا چمڪدار ڏٺم.

1. حضرت عشق بنا سڀ حيوان ڏٺم. لکين ملا قاضي مسئلي دان ڏٺم.
توڙي عقل داناء عرفان ڏٺم. سڀ بره بنا بيڪار ڏٺم.

2. واه واه عشق ماهي دا آڙاهه ڏٺم. ويڙهي ويڙهي وچ وجهُ الله ڏٺم.
قائم ڪچي ڏٺي دي درگاه ڏٺم. قادر قلندر شاهه قربدار ڏٺم.

3. وچ وسطي دي عشق عيان ڏٺم. سارا محبت دا ميدان ڏٺم.
هڪ جوان دي هٿ وچ جام ڏٺم. ساقي صاحبڏڻ سردار ڏٺم.

4. واه واه عشق ماهي دا اڙٻنگ ڏٺم. جيوين شعاع شمع تي پتنگ ڏٺم.
هڪ جهان ٻور دي وچ مرد ملنگ ڏٺم. اعليٰ اسم جنهن دا "انوار" ڏٺم

5. سچ ڪربل دا ميدان ڏٺم. بازار بره دي بيابان ڏٺم.
سخي حسن حسين جوان ڏٺم. داتا دلدل تي هسوار ڏٺم.

6. جانب جنت پاڪ دي جهولي ڏٺم. جنهن دي ٻاجهاري ٻولي ڏٺم.
ساري پنجتن پاڪ دي ٽولي ڏٺم. واه واه عين علي اظهار ڏٺم.

7. واه واه عرش منوّر تي شادي ڏٺم. ويڙهي ويڙهي وچ آبادي ڏٺم.
سر "شائق" دي امدادي ڏٺم. ڏايا پيرِ مغان دا پيار ڏٺم..

ڪلام (28)

عجب تماشا يار دا، دم دم دي ديدار دا.

1. مثلي ملاقات ني، بيمثلي بات ني، اصلي عشق آفات ني،
ذنازي ذات ني، کيڏ کي کيڏ کيڏار دا.

2. پرده پرين پوش دا، جمالي جوش دا، نشہ نينهن نوش دا،
مئي مدهوش دا، سر وچ ساز خمار دا.

3. اڏي والي آه تي، کسڻ والي کاه تي، آسرا الله تي،
مرشد شهنشاه تي، ذو پڙ ۾ ذکار دا.

4. الستي انجام تي، قالو دي ڪلام تي، مهيسي ميدان تي،
نيزي سر نشان تي، سلطاني سينگار دا.

5. اثر عشق اوٹ ني، ماريا ڏنگ ڏوٹ ني، چلايس چوٹ ني،
عاشق اڻ موٹ ني، تهدلي تکرار دا.

6. نچدي آون ناز تي، شولان والي ساز تي، پرواني پرواز تي،
اناالحق آواز تي، کوڏيا کسڻ دي کار دا.

7. "**شائق**" شوق شراب دا، نشا نينهن نواب دا، بره والي باب دا،
بيرنگ باغ بيداب دا، نرمل نور نظار دا..

ڪلام (29)

ست ڪر ڪيڑيان والي چال، چل پؤ جاني جوڳي دي نال.

1. نال جوڳي دي ڪرين گدائي، ناد نفيلان مرلي چائي،
وت ڪريندي ماهي ماهي، آپي ڪڑ سيئي عشق دلال...

2. نال جوڳي دي رک تون ياري، گر ڪا چيلا بن گِرناري،
دم دم دي تون رک هوشياري، گهن ڪر سپڑا تي سرحال...

3. تسبيحان ٹوڑ جٹيان ڳل پاوين، محض مسجد مور نہ جاوين،
صحي ڪر سجدا دل وچ پاوين، قادر قلزم ڪفر ڪمال...

4. جوڳي پوڳي ذات سجاٹين، **"شائق"** محضوئن غير نہ آٹين،
مولا مرشد هڪ ڪر چاٹين، وت نہ پاوين هڪڑا وال...

ڪلام (30)

:

مٺين تہ يار دي ڪيتي سينگار سٺيا، سارا مال مڏي گھر ٻار سٺيا.

1. اڙڪا عشق ماهي دا آيا هي، ڏاڍا سولان سخت ستايا هي،
ميڏي دل وچ درد سمايا هي، ميڪون مار ماهي دي آزار سڻيا.

2. تيڏي ناز غمار فيراق قٺي . سڪ سيج سمھڻ دي ڳئي مهل مٺي،
ساري دل ميڏي دلدار لٺي، ڪر قيد زلف دي تار سڻيا.

3. جاڪون ڪر ڳيا يار جدائي هي، ڏي ڳيا عين عذاب الاهي هي،
ايوين ڪاتب قلم چلائي هي، ڪر قهر قلم دي ڪار سٺيا..

4. ڏاڍي عشق دي چال اٽانگي هي، اها محبت چيز مهانگي هي،
ڪيتي "**شائق**" جندڙي سهانگي هي، سانون رول وره دي واپار سڻيا.

ڪلام (31)

هي دل ماندي پنئي مردي، تيڏي ڪاڻ وو يار.

1. جاني جدائي ڪر نہ جائي، ماريا جدائي دي ڪان وو يار...

2. سور اويڙا آيم نيڙي، تيڏي سولان ٻڌا سامان وو يار..

3. راتيان ڏينهان سڪ "**شائق**" ڪون، تيڏي حيرت ڪيتا حيران وو يار.

کلام (32)

پتا نهين لڳدا، دلبر تيڏي دل دا،
کران دانهان سو الاهان، رازنهين ملدا.

1. جيءَ جهوري آتش زوري، لنو لوري لاتي،
دل ماندي بيوس باندي، لک پاندي جهاتي،
ڳئي مکدي سهري سک دي، ڏک ڇپيا ڇاتي،
روندي مئين رڙدي، الٽا عالم کلدا...

2. ڏک ڏولي سڄ جهولي، رڻ رولي رڄ دي،
برباري تتي واري، سي سي واري ڊڄدي،
مئين اکيلي الله ٻيلي، لک ويري وڄدي،
سي سي دوکي دڳ تي، سڙيا ساهه نہ پلدا..

3. غم ڏوڙي جوڙ جوڙي، ڏکي ڏوڙي کاندي،
بر تر باخبر، مر مردي ماندي،
ياد ياري بيقراري، وار نهين واندي،
راه يالان پئي پکاران، نہ کو واهي ولدا..

4. دل ساري پيئي سنياري، نت ناز نرمل،
لڳي لاري يار پياري. پيئي پناري پل پل،
دم دوشي غم نوشي، چشم پوشي چل چل،
"شائق" ايوين ڪري ڪيوين، جيوين تيوين جلدا . .

ڪلام (33)

اللہ ميلي چا سائيان، ڏاڍي ماندي مئين ٿئي هان،
يار دا ديدار هڻ، سنياڻدي پئي هان.

1. ماڻ حسن مهيوال دي ماريا. هڏ چم تڏڙين ساهين ساڙيا.
رڳ رڳ دي وچ پئي ڳيا راڙا. نيڻ مليندي رهبي هان..

2. سيج ستي ڪون پون مونجهالي، سڙڳئي غنچي خوشيان والي،
عشق بنا ٻيا ڪون آنالي، مر مر جيء ول مئي هان.

3. يار ڪيتي مئين قردي هان. سر نذرانہ ذردي هان،
نہ جيندي هان نہ مردي هان. درياہ غمان وچ پئي هان.

4. دلڙي **"شائق"** دي ڪرلاوي، نت نت ٻيني ڪانگ اڏاوي،
يار ڪيتي پئي فالان پاوي، هول هجر دي هنئي هان..

ڪلام (34)

ساڏي دلڙي جهوڪ غمان دي، پئي دم دم دکڙي ڪڍي.

1. ڪيتا بره تيڏي بيماري، ساڏي رڳ رڳ عشق آزاري،
مئين رو رو عمر گذاري، مئين محبت ڪيتي ماندي. .

2. تيڏي عشق لڳت چا لاتم، هڪ وقت خوشي نہ پاتم،
سيج پار سولان سجاتم، اها غم دي ٻانهن سراندي،

3. مئين رو رو راهہ نهاران، ٻيئي وار ملڻ دي واران،
هنجون ڳوڙهي "**شائق**" هاران، رت رو رو هنڙي ڏوندي،

ڪلام (35)

رانول رحڙي نہ رول، نال معذوران ڪيهي ول ماڻي.

1. نڪڙي رڙدي ڪونج ولر دي، توئن بن ساجن ساه نہ سردي،
آ وس ساڏي ڪول، نت نت روندي نيڻ نماڻي،

2. دردون داهين نڪلن آهين، رانجهن رو رو مر ويسائين،
ڪل مل ٻهڳڻ ٻول، آ مل جانب جواني ماڻي.

3. بي زر بردي تيڏي دردي، ادلي گدلي توئن دلبر دي،
ڳجهڙيان ڳنديڙيان نہ قول، چارئي پلو ميڏي چڪڻ هاڻي.

4. لنجي لائي تيڏي هان لڄ وي، ڪامل مرشد ڪملي نون ڪڄ وي،
"شائق" نون ݙڪ ݙول، ڪمڙي ني ساڏي ڪچڙي ڪاڻي.

کلام (36)

مل يار ماهي مٺين ماندي هان، منين نوکر تيڏي نانءَ دي هان.

1. تيڏي هجر فراق دلق پهرايا، عشق آڙاه النبا لايا،
رڳ رڳ دي وچ سوز سمايا، هک ويلو وار نہ واندي هان.

2. جاني جدائي دا جيوڻ گهولان، توئن ٻاجهون موت نون ڳولان،
آوس نيڙي کامل کولان، مئين خادم خاک پيران دي هان.

3. داغ سياه جدائي والي، جيري، هانءُ، ققنژ تي ڄالي،
تن من ٽکڙي ناز نرالي، ڏک دي ڏينهن نياندي هان

4. "شائق" نال جدا نہ ڄالين، مهر نظر کر موهن ٻالين،
جيوين تيوين پرت نون پالين، لک ٻال تساڏي ٻاندي هان.

ڪلام (37)

سڪ سوز سازيا، ڏک پيش پئي هان.
مل يار ماهي، ڏاڍي ماندي ٿئي هان.

1. سوا يار تيڏي ٻن پيا جياپا، پلي موت ماري لهي ڏک ڏوراپا.
سڙي دا سياپا، تيڏي نال سائيان..

2. غم نوش دل نون سيالي اونهالي، آون اليلان من پيا مونجهالي،
پون پوه پالي، سڪ نہ ستي هان..

3. لايا داغ محبت دل تي دوبارا، جلايا جدائي جگر جيءَ سارا،
ڪر نہ ڪنارا، هل تيڏي هلي هان..

4. تيڏي عشق وجايا عقل هوش ڏونهين، چڪن چاڪ فراق دکن درد دونهين
ٿئي سور سونهين، بيمار پئي هان..

5. پون پور "**شائق**" الثيان اڪيران، بره باه ٻاري ٻي حد بي نظيران،
قري دل فقيران، مرجيءَ مئين مئي هان.

ڪلام (38)

يعقوب زليخا ماندي، تقدير مصر وچ آندي.

1. لهر بحر وچ سسئي ويکيا، پئي گيت پنهل دي ڳاندي.
2. اس جڳ اس جڳ سهٽي ويکيا، ساهڙ پئي سڏڪاندي.
3. حاضر ناظر هير تي رانجهو، لڳين لاون خاڪ منجهيان دي.
4. قلب قيس ڪيتا ول ليليٰ، سر سگ نون بوسي پاندي.
5. سوڍل ڪاڻ مومل مستاني، غم دي ٻانهن سيراندي.
6. سيفل وچ احرام سمايا، گهن ارم ارادي آندي.
7. وه فرهاد ڏونگر نون ڏاريا، دل شيرين شوق شهاندي.
8. موسيٰ تاب تجلي ويکيا، جل طور جبل جل جاندي.
9. مست محمود ايازي عاشق، اهو پيد بره دي پاندي.
10. هلدي چلدي عاشق جلدي، سوون سيج غمان دي.
11. حضرت عشق جنهن سر آيا، وار نهين او واندي.
12. آسڻ آتش وچ ٻڏندي ترندي، لذم "شائق" سڏ سولان دي.

ڪلام (39)

هڪ مئين نہ مُني هان ميران، سئي سڪديان سسيان هيران.

1. صحت رحمت راحت رڙدي، ڇتي متي بچي پئي پڙهدي،
ڪيتا درد تنهان نون دلگيران..

2. سگهڙ سيائي سهجان سياڻي، مومل ماهر درد رنجاڻي،
بره ڪيتا تہ بهيران..

3. ڪامل ڪملان پائل پردي، راڻي سماڻي دردون دردي،
وره ڪيتا تہ وزيران..

4. عزت عظمت محبت ماري، بيبل قتل برهون باري،
پاءِ گهمديان فراقي ليران..

5. قاپل بختل سئي صدوريان، متيان ڏيون نوران نظيران،
گهتيا چاڪ تنهان وت چيران..

6. مهران مانئڪ ڪليان آون، زهري سپوران رمزان لاون،
نت نت وهاون نيران..

7. "شائق" نال وصل دي وائي، زينب رکي حال هڪائي،
ڪيتا فڪر فراق فقيران..

ڪلام (40)

ھڪ يار دي پچار، ڏوجهي خبر نهين سڌ سار.

1. محبت ماهي دي مست چاڪيتا، هوش عقل تنهن ول نيتا،
او ٿيوسي مست خمار، پج ڳيا ڪل غير انذار...

2. دام دوئي دا ٽوڙ سٽيوسي، وحدت نال هڪو هڪ ٿيوسي،
هر صورت وچ انوار، واه واه نظريا نينهن نظار...

3. "شائق" مست ٿي مئخاني، ڪر پرواز پون پرواني،
او مچ اتي مختيار، جنهن ول ڪيتا جسم وسار...

ڪلام (41)

ليکي جيهي يار دي هوندي، هنجون دي هار پئي پوندي.

1. ملي درجات دک وادي، ملك الموت منادي،
هڏي هڏي عشق پئي کاڏي، هٿون آزار وچ آوَندي

2. جدائي دي بري دوکي، ڏولاوي ڏوجهري ڏوکي
چريان نون چاک تئي چوکي، راهين تک روز پئي روئندي.

3. اصل عوشاق غم خواني، رهي روپوش رنداني،
چشم تر آب ارماني، سڏکي پرساه پئي چوئندي.

4. دلي ديدار از دائم، هجر هر قول باقائم،
ڏکان دا هار مئين پايم، الٽي گيڙ گل پوئندي..

5. "**شائق**" دل سوز وچ سمدي، پياسي دوست دي دم دي،
اجايل عشق اعظم دي، ڳاني ٻڌ ڳوٺ وچ ڳاوَندي.

ڪلام (42)

جوني دم دور نہ سهندي، گوڏي گڏ يار دي ٻهندي.

1. رسن پرچن اهي پل پل. جنهان دي روح ٿئي رل مل.
تماشي عشق دي ال چل. هنجون دي هار پئي پوندي.

2. پرت دي نال هي پرتا. ڪونالي عشق وچ ڳرٺان.
سرا سارا قيمہ ڪرتا. الٹ عاشق اڏي آؤندي.

3. هوون حيران هل چل وچ. پرين دي پيشوا پل وچ.
مهيسي مست منزل وچ .دلؤن دربان تي رهندي.

4. وهڻ وحدت والي وسدي. پلؤ چارئي چني پسدي.
ڪڪر ڪالي اجهي اس دي. دلين دي داغ پئي ڌؤندي.

5. عطا ڪيا عشق هي انور. سگِ دربان "**شائق**" پر.
اهي مرڪن موالي مر، جُتي چُم چُم اکيان چوئندي.

ڪلام (43)

سانون ايوين ڪرٺا، جيوين تون اکيندائين،
منتان جو زاريان، آپي نہ منيندائين..

1. دک درد دل تي سولان ستايا. هڪ وقت ويلا خوشي مئين نہ پايا.
ڏي مونجهہ ماهي ، منڙي موهيندائين..

2. تيڏي عشق ماريا محرم مجازي. اسان سور سهسون مدا رهين راضي،
پل نہ پرچايءِ هٿون پيا روئيندائين..

3. دردان دي ماري هي دل ديواني، ڏيوين دم دلاسا دلڙن دوست جاني،
وڃڙي ورهيان دي. روندي نہ رهيندائين..

4. گهتيءِ دام دل تي محبت مهارون، ساڏي دل دکي دا دلبر تون دارون،
مرهم نہ لايءِ، ٻهون ڦٽ ڦٽيندائين..

5. سٽ ناز سهٽا ڪل مل تون ماهي، ساڏا ساه ساڙيا جل ٻل جدائي،
سڪ سوز "شائق"، جندڙي جليندائين..

ڪلام (44)

دلبر دل اپڻي دي ڪمڙي ڪريندائين،
ساڏي خيال ناقص ڪنون ڪيا پڇيندائين..

1. هلدي جو چلدي پرين ڳالهه تيڏي،
جيوين تون اکيندائين اها ڳالهه ميڏي،
باقي دلين دي، ڪيهي ڳجهه ٻوليندائين.

2. دلبر دلين دا دانش مند تون هين.
هر دل ۾ دانهه دل بند تون هين.
وحي وس تيڏي، اولي ٿي اليندائين ..

3. رازدان مولا رهين يار راضي،
نهين هُج هلدي اڳون تيڏي آزي،
آزي تي راضي، رهبر ٿي ڏکيندائين..

4. "**شائق**" نال تيڏيان ڳجهيان يار ڳالهين،
رهن راز روپوش ميثاق والين،
وجان گهول گهولي، لج پيا پليندائين...

Scanned with CamScanner

ڪلام (45)

تيڏي اک مستاني، ميڪون ڪيتا ديواني،
پلا جيوين جاني، لک ٿيوين جاني..

1. ابرو قوس ڪمان مژگان تيز طمع،
گهايو گهور گهٹن پرين تيڏيان چشمان،
نينان نوڪ نشاني،
آهو اک اوغاني..

2. تيڏي نين ننگي گهتيه جال جنگي،
جيوين جنگ فرنگي نادر هي نسنگي،
هاء هاءِ لڳي حيراني،
پرين تيڏي پريشاني..

3. اکيان مست قدح، ڪرن عين ادا،
فدا ڪرن فدا، سهن دم نہ جدا،
عينان عين عياني،
عينان ڪيتا انساني..

4. ”شائق“ نال اصل، اکيان واٺ وصل،
ماڻڪ موتي املھ، لڙدي آ اڪمل،
سارا ساھ جسماني،
ڪران تيڏي مهماني..

ڪلام (46)

لڳيان دليان نہ وت رهنديان، مٺين تہ ڪهڻا سمجهايا.

1. حال هجر دي سخت ستايا. عشق النبا لايا.

2. اوکي هنڌ تي اکيان اڙيان، چوٽڪ چشم چلايا.

3. درد وندان نون دم دم دل وچ .سولان سبق پڙهايا.

4. **"شائق"** حال ڏتا ول هادي، فيض فقر وچ آيا.

كلام (47)

سر ساه كران قرباني، آوين اڱڻ ساڏي جاني.

1. زخم ريش هميش اندر دا، سانون ساڙيا درد هجر دا،
لڳا نيزا چوك نظر دا، ديدان دام گهتن دوراني.

2. تيڏي چشمان چوٽ چلايا، تيڏي گهور حسن دل گهايا،
بن حاكم حكم هلايا، سارا فوج لشكر ايراني.

3. تيڏا نازك نينهن نظارا، سر عوشاقان دي سارا،
چوڏار چمن چمكارا، كليا تيڏا نور نوراني.

4. سك " **شائق** " كون سدائين، سانون ماريا محب جدائي،
آوين اڱڻ ساڏي ماهي، جند جان كران مهماني.

ڪلام (48)

دلبر اساڏي ديس تي، ڪڏنُ ڪڏنُ آوندا هي،
ڪڏان ڪڏان آوندا هي، ستي لوڪ جڳاوندا هي.

1. ناز نخري نظاري، صورت سپ سماوندا هي،
ذري ذري ذوق زوري، قتل ڪار ڪماوندا هي.

2. سولي تي سرتاج تي، منصوري مطلب پاوندا هي،
هاج گهن هلاج دي، اناالحق الاوندا هي ..

3. نال جنهن دي رڪي ياري، لڪ لڪ لالڻ آوندا هي،
انا احمد بلا ميمي، هوڪا آپ هلاوندا هي.

4. تار تازي گهن طبل، وه جو وره وڄاوندا هي،
ڳلي ڳلي وچ يار پيارا، ڳاني ٻڌ ڳاوندا هي.

5. **"شائق"** عشق جنهن سر آيا، سخن صاف سڻاوندا هي،
وحدت دي درياه وڃالي، ڏي غوطي غير وڃاوندا هي..

ڪلام (49)

تيڏي چشمان دي چمڪار، ماهي يار، من ڪون مار منجهايا.

1. نينان ناز شهباز اڏاون، چنبل چهنبان چست چڪاون،
حاڪم بن ڪي حڪم هلاون، فوج حسن هسوار..

2. اڄ سر ساڏي نين نظر دي، مارن ديدان ذک قهر دي،
زخم ريش هميش اندردي، چڪدي چاڪ هزار..

3. رخ ماهتاب صنم سينگاري، تير مشتاقان نون پيا ماري،
دلبر ذاڙي خاطر ذاري، خوني نين خمار..

4. انتظاري بيقراري، **"شائق"** دلڙي دردان ماري،
لڳڙم ڪان ازل دا ڪاري ، ڳيڙم سک قرار..

ڪلام (50)

چشم ڪيتا چڪ چور وويار، سڙڪي سور هي آيا،
نينهن ڪيتم ناسور وويار، ديرا دردين لايا.

.1 جهٽ پٽ جهيڙا ابرين لايا، ترڪش تير تتي نون تايا،
گهوٽ ڏتوئي گهور وويار، نازڪ نينهن نوايا.

.2 تي جلال تي عين اولاريءِ. نازين نال محبوب چا ماريءِ،
محبوب ڪيتءِ مخمور وويار، النبا عشق اٽايا.

.3 سوز فراق دي نال چا ڪيتءِ، لٽ ڦر ملڪ دليان دا نيتءِ،
محب ڪيتءِ معمور وويار، متيان بره پلايا.

.4 الست ازل ڪنون آيم امانت، سوز فراق سور سلامت،
مرحبا منظور وويار، چم اکيان تي **"شائق"** چايا.

ڪلام (51)

ڪجليان ڪرن ڪڪوران، سٺڪي سيف صدردي، نينان ناز نظر دي.

1. ديدان ڪرن ديواني، مجني سئي مستاني،
پيوند تئي پرواني، ويڪن باغ بشر دي..

2. نرگس ناز نوابي، شاهي شور شتابي،
ڪامل ڪوڈ ڪبابي، پيون خون جگر دي..

3. نيٹن نوڪ رلائي، چشمان چوٹ چلائي،
اکيان ڪرن لڑائي، مارن ڪان قهر دي..

4. حملا حسن هزاري، صوفي سر سرداري،
بيرنگ بره بهاري، گنگو گل ڪيسر دي..

5. **"شائق"** شوق دي شعلي، بره ٻڳي سٻ ٻولي،
عاشق اولي گهولي، سانگي دم دلبر دي...

ڪلام (52)

قهري خون ڪرينديان اڪيان،
جتّان مارن اٿان وچ پڪيان.

1. ديدان وچ ديد ليندي، بنا ملھ خريد ڪريندي،
دست تنهان دي چڪيان.

2. جنگي حملي ڪرڪي آون، وه وه چاه چنبيان وچ چاون،
بازان وانگر بڪيان.

3. جيرا هانوٴ قتڙ پيا قلدا، لڳا داغ سيني وچ سڙدا،
سيخ پڪي ني بُڪيان.

4. ڪر نظر تڪن ول نماڻي، سينہ سيف تنهان دا ماڻ،
گھور تنهان دي مڪيان.

5. تيغ چل پل چال چلاون، حملا عوشاقان سر پاون،
ذڪڙي ديدان والي ذڪيان.

6. نظر جنهان دي نينهن نشاني، "**شائق**" سيف سٿن سلطاني،
پيار پريم دي پڪيان.

ڪلام (53)

آڪي عشق ازل دي ڪيتي آبادي،
آکڻ اناالحق مئي دي منادي.

1. يڪ رنگ يگانہ هويا يار ياقي، مئي دي مزي چا ڪيتس ملاقي،
جذبي ٿي جانب پهريس پوش خاڪي، صورت باغ بشر ڪيتس بيادي

2. آپي اشاري عوشاق ٿي پيا، تصور تماشي مشتاق ٿي پيا،
هنيل هير هجردي چينچل چاڪ ٿي پيا، تختؤن ٿي تارڪ برسايس بربادي

3. ڪيفي قيس ٿي پيا بيحد بيقراري، لڳت ليل لاتس بر وچ بهاري،
سالم سخن ٿي مرد لامياري، پڳس خوف رجا دا ٿيا عاشق آزادي.

4. ڪشف هي ڪرامت عقل اجائي، حيلي هوش هنر هلدي نہ ڪائي،
سر پوش سولي عشق دي آگاهي، مارڻ دم منصوري وحدانيت وادي

5. بحر بي عميقي بيحد بينظيري، نيزي نشابر سولي سذيري،
پسڻ پاڻ **"شائق"** فڪر آ فقيري، گم گن غلامي گم حال هادي.

ڪلام (54)

آيا عشق امام ازل دا. پڳا ڪوڙ بهانہ عقل دا.

1. آوڻ سيتي قدم ڪڏايس، ڳيا نقط ناز نسل دا.

2. خوف رجا دا وهم وڃايس، بن حاڪم حڪم هڪل دا.

3. قُمْ بِا اِذْنِيْ قول ڪهايس، ٿيا خريداري ڪل دا.

4. آک انا الحق سولي چڙهدا، ٿي منصوري منزل دا.

5. پردي ابنِ علي دي ڪُسدا، ترس نہ ڪيتس تل دا.

6. قرب والي پئي ول ول وڍ دي، واه واه مزا پيا ملدا.

7. "شائق" پاڪ اسم انور دا، ڪيتم دؤر دوبارا دل دا.

ڪلام (55)

مقابل عشق مولا دي، عقل عاجز نهين ڪڙدا،
عشق دا سير هي سولي، اناالحق آڪ ڪي چڙهدا.

1. سخن سرپوش سلطاني، قتل ڪاپار قرباني،
سرِ بازار سبحاني، سوداگر سات ڏي سڙدا.

2. بهادر بي ريا بردي، در دربان دلبر دي،
اجايل عشق انور دي، قلب ڪوه طور جيان ڪڙهدا.

3. سوين فرضون تئي فارق، لکين تختوئن تئي تارڪ،
يگاني يار دي يحرڪ، ازل چا ڪي اٿان اڙدا.

4. دمِ درياه وحدت وچ، اڙي آڙاه محبت مچ،
ڪيا پرواز پرتوئن پچ، نهين مچ تون ڪڏان مڙدا.

5. "شائق" اڻ موٽ اڻ ڳڻ هي، عقل انڌي ڪي اڻ بڻ هي،
طلب حق يار ڪي تڻ هي، علم عقل ڳيا رڙدا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (56)

حضرت عشق ڪا اثبات، نينهن نواب نگراني،
ڪل ڪلمات ڪي هي بات، پسڻ پاڪ پيشاني.

1. حضرت عشق شهنشاه، بي پرواهْ پروازي،
لائي شور زوري زور، ٻجي ٻور ڪيائين بازي،
قطرو ڪن ۾ ٿيو جسم، ٿيو آدم آوازي،
بحر بي چون گونا گون، بره بوستان باراني..

2. سر سجود آ معبود، هن موجود مئخانه،
رندي ريت پاڪ پريت، من مسيت مئي جانا،
سارو نياز نينهن نماز، عدم آواز دوگانه،
تن ۾ تار هو هاڪار، گوهر گفتار گل گياني.

3. ڳجهي اسرار جي ڪل يار، ڏني انوار الاهي،
مرشد مير پنهنجي پير، ڪئي قدير ٻلائي،
سارو سير ٿيو آگاه، منزل گاه مولائي،
"شائق" واه ڪيم نگاه، صورت الله انساني.

کلام (57)

آیم عشق آفات، جان جسم ھݨ جیئڑا ݙکدا
جل ڳئی جسمات، داغ درونی دل وچ دکدا۔

1. بارش برہ دی مینگھہ ملھاری، لون لون لرزی ورہ ویچاری،
کاتب کان وھایم کاری، درج تیم درجات، ٻیاھݨ سیھا سارا سک دا

2. آتش عشق النبا لایم، جلدی ٻلدی وقت نیایم،
سیج غمان دی طول وچایم۔ سمھݨ سڑی داسکرات، جالیا باب برہ ھی ٻکدا۔۔

3. ونحن اقرب آیم عشق اویڑا، جیءَ جسم نال لڳڑم جھیڑا،
ھسدا نسدا لوک اویڑا، دل ٹکی قرب دی کات، ھݨ ڳیا حملا ابتر عقدا۔۔۔

4. یوسف کاݨ زلیخا ماندی، گھن تقدیر مصر وچ آندی،
ھاک حسݨ دی وار نہ واندی، آیا ݙیوݨ سر دا واک، بردہ تی بادشاہ پیا چکدا۔۔۔

5. "شائق" عشق جٹیان ڳل پایم، ݙرت ݙکان دا ݙاج پرایم،
تحفہ ازلی آزار دا آیم، تی نفی وچون اثبات، تانگھہ لڳی ھی ھردم ھک دا۔۔۔

Scanned with CamScanner

كلام (58)

عشق اسان نون كافر كيتا، شوق شريعت شاهي دا،
آنا احمّد بِلا مِيمِي، بي سر بي پرواهي دا.

1. عدم عقاب اڏن پيا همدم، سورهيہ سر سرواهي دا.
عرش فرش تي شاهد كڙي، عاشق دي اوگاهي دا.

2. آک آنا الحق سولي چڙهدا، ويک سودا صاف سپاهي دا،
عشق سڻائي ان ال ال، اسرارون آگاهي دا.

3. بي سر بازي سر تي "**شائق**"، وحدت دي ويساهي دا،
پيرِ مغان هادي ڏسيا، ٻوٽا ساڙ ٻيائي دا.

ڪلام (59)

سچي عشق دي صورت سڃاتي مئين،
ڏتم گهول ڏکان نون حياتي مئين.

1. عشق اويڙا شينهن مريلا، جهنگل ٻيلا آن ڪيتس طفيلا،
پي پي خون پليا اربيلا، جند جان ڪنون هٽ چاتي مئين.

2. درد دروني لايم جهوڪان، ناز غماز تي نت نت نوڪان،
ملڪ ملامت ڳل وچ طوقان، سڀ سينگار صفاتي مئين.

3. سيني سانگ لڳي تيڏي تانگهه پيم .لڪ ڪانگ اڏيندي من ماند رهيم
ڳيا وره وڪوڙ نڪا واند رهيم، آکي ڏيهه ڏکان وچ قاتي مئين.

4. ڪل ڪارونيار دي ڪان هيوسي، بحر غمان وچ لڙهدي ڳيوسي،
ٻڏندي ترندي پار پيوسي ، ڏتم ظهورا ذاتي مئين.

5. اندر آکيري بره ٻهيري، عشق اويڙي آن ڪيتم وهيري،
درد فراق دل تي دبيري، ياڳ يليري ياتي مئين.

6. جان جان آڙاه عشق دا ٻلدا، هڏ چم ماس هي جيئڙا جلدا،
ساه سڙي دا گهايل گهلدا، مرمر ووءِ مرجاتي مئين.

7. آنّا سر عين عذاب الاهي، واند نہ تل دي وٿ نہ ڪائي،
رات ڏينهان ڏيندا سول نہ ساهي، آزار اهين وچ اوقاتي مئين.

8. سمهڻ آرام ڳيم سک سارا، پرت پسڻ دا پيم پسارا،
نظر پيوسي يار پيارا، لک ڇپ جهاتي پاتي مئين.

9. جنهن ڏينهن "شائق" نينهڙا لاتم، غم دي سهري ڳاني پاتم،
عشق هٿون اُپٽا موت سڃاتم، ميندي مهجوري ڇا لاتي مئين.

ڪلام (60)

دل ماريل عشق عذاب دي هي، نڪا غرض گناه ثواب دي هي.

1. وتر واجب ميتا مسجد، نفل نمازان اجائي ابجد،
عشق اشراڪ نہ پڙهدا تهجد، ساري صحن نماز حجاب دي هي..

2. عصيٰ ڪوزا ڪشف ڪوڙائي، تسبيحان تڻ تڻ تال اجائي،
مذهب ملت دوئي ٻيائي، اهو ڀيد نہ بره دي باب دي هي..

3. جس تن عشق شهِنشاه وڙدا، آک اناالحق سولي چڙهدا،
ڪنز ڪدوري مول نہ پڙهدا، نڪا ڪاڻ قرآن ڪتاب دي هي..

4. "شائق" عشق الستي آيم، رڳ رڳ دي وچ راز سمايم،
پيرِ مغان پر جام پلايم ، اها مستي شوق شراب دي هي.

ڪلام (61)

لاتي عشق محفل عذابان دي،
نهين حاجت حساب ڪتابان دي۔

1. وچ هجر فراق دي جلدي هان،
غم سوز غنيمت پلدي هان،
سهڻي سور صنم دي نہ سلدي هان،
چپ چاپ تي سوال جوابان دي.

2. اندر ڍاندي ٻلي دل دم نہ سلي،
جند جان جلي هڏ ماہ ڳلي،
پيا عشق پلي ڪنهن ياڳ يلي،
جند چٽ پئي ڏوه ٿوابان دي.

3. لوڪان عيد ڪيتي مئين شهيد هوئي هان،
غم سهري سوز بعيد هوئي هان،
رلي ديد دي نال ديد سڻيان،
نهين چلدي نسل نقابان دي.

4. تيڏي زلفان قيد ضمير ڪيتا،
تصوير تيڏي دلگير ڪيتا،
اندر جيءَ ڏڪان جاگير ڪيتا،
دونهين دڪدي درد ڪبابان دي.

5. حملا شاه حُسن جمال دا هي،
جيوين چهرا رنگ گلال دا هي،
پيوڻ "شائق" جام وصال دا هي،
مٺي خوشبوءِ شوق شرابان دي.

ڪلام (62)

بر سر بار بره دا باري، سر پر چايا مئين وو مئين.

1. حسن هڳاما سر پر آيا، هوش گنوايا مئين وو مئين،
ٿي صنعان سودائي سيان، خوڪ چرايا مئين وومئين

2. مجنون ٿي مخمور مورت تي، ڪرنگ سڪايا مئين وو مئين،
هير دي خاطر رانجهن سيان، چاڪ سڏايا مئين وو مئين.

3. ڪر پرواز پرواني وانگر، مچ وچ ڪاهيا مئين وو مئين،
"شائق" اپڻي پسڻ دي خاطر، جسم وساريا مئين وو مئين.

ڪـــلام (63)

اسان عاشــق اللهٰ والي هون، وچ نينهن نياز نرالي هون.

1. ڪـڏان رومي رنگي راز دي هون، ڪڏان سالڪ سوز گداز دي هون،
تـن طعام شوق شهباز دي هون، نت نينهن دي نيزن نوالي هون..

2. ڪـــڏان بلبل باغ نظار دي هون، ڪڏان گل قل گل گلزار دي هون،
ڪــڏان صاحب حسن بازار دي هون، هر صورت سير سمالي هون..

3. وچ قـربـان گـاه قـبول دي هـون، منظور حضور مقبول دي هون،
اســان واقف عشق اصول دي هون، هر حال دي نال حوالي هون..

4. سڪ سوگهي وٽ نہ واندي هون، ڪڏان ياندي ڪڏان نہ ياندي هون،
ڏادي ســخت محبت ماندي هون، ڪنهن مام اتي متوالي هون..

5. "شـائق" عــشق عـليل دي هون، حسن جمال جليل دي هـون،
سـڪ سلطان سبيل دي هـون، مـانـدي مـرڻ مـثـالي هـون..

ڪلام (64)

لڳا نينهن نسنگ ماهي يار دي نال، دلدار دي نال.

1. حسن هادي دا ناز نسورا، دلڙي نيتس ديدار دي نال.

2. محبت ماهي دي مست چاڪيتا، من موهيس گفتار دي نال.

3. مئين رانجهن دي رانجهن ميڏا، لکيا لوح قلم منٺار دي نال.

4. "شائق" صاف سهاڳ پيا سونهندا، محب مٺي انوار دي نال.

ڪلام (65)

منا من مور مور تيڏي عشق مچايا شور شور،
مئين هان نوڪر تيڏي ناز دا.

1. ڄاڻ سڄاڻ ڪي نينهڙا لاتم، سر پر ستم سهايم
ارادي عذاب اهو ئي، چم اکيان پر چايم،
ڪيڏي ڊک ڊوڙ جاوان، ڪيوين در ڇوڙ جاوان،
مئين هان قيدي زلف دراز دا.

2. ويک حسن مستاني تئي آن، ڪملي لوڪ آکيندي،
لاتم نتڙي ڪيڙيان والي، ماڻهو مهڻي ڏيندي.
پاتم لونگ هزار والا، مرحبا ميار والا،
گهن رايا تيڏي راز دا.

3. نيڻان والي ناز نظاري، سولي سانگ رسايم،
پئي ڳئي دام دلين تي دلبند، پيچ پريمي پايم،
آيم سرشوق شعلي، تيوان پئي اولي گهولي،
ويک غمزه غمزي باز دا

4. يڪ دل يار يگاني قردي، ازلي عشق آزاري،
درد دروني وچ پيا جڪدا، موج محبت ماري،
رو رو بي حال تئي آن، ڪنهن ڪون آکان حال سيان،
بي رحمي بره بي نياز دا.

5. جو دم جيئري هوسان **"شائق"**، خادم خاص سڏيسان،
سگ دربان "علي انور" دا، پائي نيچ نييسان،
جتي تيڏي جوڙ ڪڙسان، هر هر تيڏا نام پڙهسان.
ڪلمہ ڪرم نواز دا.

ڪلام (66)

شاه حسن دا حملا هر جڳ، ويکيم نور جمال ميان.

1. وال سياه جمال هي جنگي، حضرت مانگان زلفان زنگي،
مشڪ ڇتي ميثاق ملنگي، خم خم مست خيال ميان.

2. دهن شڪر پُر شيري شاهي، ماهتاب ٻسي هي شمس شعائي،
نور حضور ويکڻ وچ آئي، عنبر اناري لعل ميان.

3. خال مبارڪ قطب دانہ، پاڪ پسينہ موتي مرجانہ،
ڪل شمع دانہ ٿيا شرمانہ، چشم بادامي چال ميان.

4. شير حسن شرف شاهانا، سر "شائق" دي ٿيا آشيانا،
پير پرستي خاص خزانا، مليا محبت مال ميان.

ڪلام (67)

آپ اتي عوشاق ٿيو سي، اپني صورت آئي هون.

1. حوا آدم دا هل هلاٽا، درج صفاتي ذاتي داٽا،
اپني منصب پائي هون

2. سامي ٿي ڪي سرت پيوسي، جوڳي جوڳ جڳت وچ ٿيوسي،
ٿي ساڌو سڀ سمائي هون.

3. پيرِ مغان هادي ڏسيا، نال پسڻ دي "شائق" پسيا،
سڀ وهم وجود وڃائي هون.

ڪلام (68)

فاقيه ويک فقير دا، عينان دي اسير دا،
در در تي ديوانه قردا، طالب بن تصوير دا.

1. وه فرهاد ڏونگر نون ڏاريا، سرمد سيس کٽاکي ٽريا،
شاه بلاول گهاٽي گهڙيا، گهن چسکا چاکي پيڙ دا.

2. صابر ماه کيڙين نون چاريا، کلدي کلڙي شمس اتاريا،
سر منصور سولي سينگاريا، اناالحق اکسير دا..

3. ابرهيم آڙاه تي آيا، ذکريا سر کرٽ چيرايا،
مجنون بر وچ کرنگهه سکايا، وه احرام امير دا.

4. رانجهن نال منجهين دي چڙدا، کانهن کنديان نال آوي لڙدا،
در چوچک دي چاک تي کڙدا، خاطر هادي هير دا.

5. "شائق" عاشق ايوين هوندي، چوتي ٻڌ چکي وچ پوندي،
مردي جيندي نينهن نيندي، کل شيءِ قدير دا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (69)

ڪمڙا ناز فقيران دي نالي،
اسين راه مسافر والي.

1. درد جدائي داغ هنيل دي، تانگهه لڳي هي روز ازل دي،
ماريل چشمان چيٽڪ يالي.

2. تانگهه ازل دي اڄ نه ڪلهه دي، هاءِ هاءِ هجر فراقون ٻلدي،
اها آگ ازل دي ٻالي.

3. هڪ ڏينهن صورت سرس وکايءِ، روز الست مست وکايءِ،
اهي ڪر ڪل چالي.

4. دلبر ديدان جوڙ وهايءِ ، ترڪش تير تي سيف چلايءِ،
محبت مرڻ مثالِ.

5. لک لک پيري مئينْ قرباني، آوين اگڻ ساڏي دلوڻ جاني،
وه تيڏي قرب ڪمالِ.

6. "شائق" سگ دربان علي انور دا، خاص ثناگر سلطان سروَر دا،
جنهن دا جلوه نور جمالِ.

ڪلام (70)

آ ستڪيا وچ سيني ساڏي، تڪڙا تير فقيران دا،
چيهٽ ڪر ڪيُ چولي چپ ڳيا، ڦهري ڪان ڪويران دا.

1. نينان ننگي تير تفنگي، شور جنگي شهميران دا،
ڪات اڏيري آ پيم جيري، ڏڪ ڏڪدي شمشيران دا.

2. دندان در لب لعل لقائي، شهد شڪر پُر شيران دا،
هسڻ حبيبان هيري موتي، مُرڪڻ مندب مهميران دا.

3. اڳ اڻ ڄاڻي عشق نہ ڄاتم، نہ واقف هجر دي هيران دا،
چوڳ چڳيندي ڄنگهڙي ڦاٿي، دام اڏي دلگيران دا.

4. ڪيڏدي ڪڏدي آ پيم ڪوهي، باب لکيا تقديران دا،
چردي پيندي نون پئي ڳيا ولڙا، ظالم زلف زنجيران دا.

5. بيحد بيان هي باري "شائق"، درد وندیان دل ليران دا،
مل ڳيا ويس وصالي سانون، خرقہ لير ڪتيران دا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (71)

سٽ تسبيحان تڻ تڻ تال ملا،
سڪ ريت فقير دي ڳالھ ملا.

1. عصيٰ ڪوزا ڪشف ڪرامت، توبه تقويٰ زھد عبادت،
اي سڀ تال پخال ملا،

2. لنبيان تسبيحان لنبي ڪلمي، پڙہ پڙہ عالم آپ سڏاوين،
اي سڀ خام خيال ملا.

3. منطق معنيٰ ڪنز ڪدوري، ورد وظائف دلبر دوري،
اي سڀ جوٽ جنجال ملا.

4. سٽ نفل نماز فرضون فارق، صوم صلوات ٿي ترڪون تارڪ،
رھ مست خيال جلال ملا.

5. ڪالي اڪر مول نہ پڙھ تون، سولي والي سيج تي چڙھ تون،
ڪرنال وره دي وصال ملا.

6. دنيا ڪارڻ دوجڳ وڃايہ، شان شريعت دا شرم نہ آيہ،
سٽ ڪاغذ ڪالي ڪال ملا.

7. دين ايمان ڪنون ڪر تون پاسا، وحدت ويکڻ يار خلاصا،
ميڙ محبت مال ملا.

8. سرڻ جيوڻ دي سٽ تون وائي، سور دي سرڪي ڀي تون سوائي،
تڏان ڪيڏين درد ڏمال ملا.

9. درد دروني پاڪر جهاتي، مر مردي گهن حال حياتي،
آپ اندر وچ پال ملا.

10. نينهن نشا گهن هادي والا، دم دم نال ڪر سرت سنيالا،
وحدت ڪر وصال ملا.

11. رهڻي والي رمز ۾ رهڻ تون، وهڻ وحدت والي وهه تون،
ويک جلوه نور جمال ملا.

12. آپ اتي ايمان تون اٿين، ظاهر باطن يار ڪون ڄاڻين،
وٺ نه پانوين وال ملا.

13. **"شائق"** عشق امانت آيا، پيرِ مغان سانون سڌ سمجهايا،
پڙهه اسم علي لڄپال ملا.

ڪلام (72)

تسبيحان ٽوڙ جٽيان ڳل پاوين، مسجد مندر مول نہ جاوين.

1. محويت دي مڪتب ٻهہ ڪي، رهڻي والي رمز ۾ رهہ ڪي،
گر ڪي شيوا ساڌو ڪرڪي، طالب تلڪ لگاوين.

2. مجتا والا ملڪ هي ڇوڙين، دين ڌرم دي ٽنگي ٽوڙين،
نينهن نيشان ڪفر دا ڪوڙين، تي نانگا نينهن نچاوين.

3. وچ ڪفر دي نينهن نظاري، بيشڪ بالا بره بهاري ،
"**شائق**" ڏونهين جهان وسارين، هڪ گر ڪا نام پڪاوين.

ڪلام (73)

وحدت سال واپار، جنهن ول ڪينا، سو سر سينا.

1. مئي وحدت دا پي ڪر پيالا، نينهن نشا نروار،
جنهن ول پيتا، ڏونهين جڳ جيتا..

2. عشق امام جنهين دا هويا، سر سجدي وچ مليا يار،
جنهن ول نيتا، قضا نہ ڪيتا..

3. سر دا واڪ ڏي تون **"شائق"**، خاص تيوين خريدار،
رمزي ريتا، تي وچ محيطا..

ڪلام (74)

ڇوڙ حياءَ هوون هستي، بڻ وچ ملنگ مولائي شهنشاهي.

1. نال جسم دي جهيڙا لاوين، ذات اسم دي جوت جڳاوين،
ڪر دانهه دل روشنائي..

2. تيوين عاشق آپ وسارين، نينهن نيزي دي ڪر هسواري،
سٽ علم عقل دي وائي..

3. قلب ڪتاب ڪر ڪي پڙهه تون، سولي والي سيج تي چڙهه تون،
پي سرڪي سور سوائي..

4. وچ دمن دي يار دا ديرا، سر "**شائق**" دي عشق اويڙا،
قردا ويس مٽائي..

ڪلام (75)

سک رندان والي ريت ملا، سٿ مسئلا محض مسيت ملا.

1. سٿ عبادت ڪشف ڪرامت، هڪا ڪر تصوير تلاوت.
سير حسن دا سدا سخاوت، گهن محرم راز محيط ملا.

2. نال خيال دي دلبر دوڙين، مردي جيندي منهن نه موڙين،
دام دوئي دا يڪدم ٽوڙين، رهه پيوند پاڪ پريت ملا.

4. ڪفر اسلام تي فرق نه تل دا، جٿ ڪٿ ڄاڻين دلبر دل دا.
روپ شوپ هي رنگ رائل دا، بره دي ڳالهه بعيد ملا.

5. پيتا "**شائق**" ڪيف ڪلال ڪنون، گهن ٻهرا عشق دلال ڪنون
ٿيا ماهر مورت حال ڪنون، ڪجهه نينهن نياز دي نيت ملا.

Scanned with CamScanner

ڪلام (76)

ڏنم ڪفر سوني اسلام، هر جاء محرم ماهي اي،
هر جاء محرم ماهي اي، ميڏا انور نور الاهي اي.

1. ڳر ڪا چيلا ڦري اڪيلا، اڳني عشق اٽائي اي،
يجن يوجن هر هرِ دي اندر، پياس پرم پڪ لائي اي.

2. ديهي دوئارا سنت اتارا، ستگر جوڳ جڳائي اي،
تسبيحان ٺوڙ جٽيان ڳل پاتم، يه احرام اڃائي اي.

3. جوڌ جنم ۾ جوڳي جلتا، پوجا ڪر قل پائي اي،
ٺيون ٺول ٺڪاٽي اندر، گيت گگن گن لائي اي.

4. پر ماتما جوئي ٻولي، ٻولڻ ٻول ٻلائي اي،
رام رام سي رهنا "**شائق**"، ساڌو سخن سچائي اي.

ڪلام (77)

پيتم ڪيف ڪلال، پير مغان دي دستؤن پل پل.

1. پر هي جام جنم جنساري، مئي مخمور دم دم هوشياري،
ڪيتم نينهن نهال. سير حسن ثابت سل سل.

2. شوق شراب لذت هي لالي، پيوڙ ساعت جذب جلالي،
لاتم درد ڏمال. گر دي گفتي لاتم گهل گهل.

3. مئخاني وچ مئي دي مستي، گر دي ويکي گم تي هستي،
ويکيم نور جمال. رڳ رڳ ديوچ روشن رل رل..

4. پر پيمانہ يار پلايا ، **"شائق"** شوق حجاب وڃايا.
خلوت خاصہ خيال. مست ڪيتا هي اشاري ال ال..

Scanned with CamScanner

ڪــــلام (78)

علي لجپال سخي صفدر، جلايا طور تيري تصوّر.

1. مظهر نور عجائب اعليٰ، پيش امام قدير ڪمالا،
ڪُل انبياءَ دا باني بالا، اسد الله انور.

2. شاه مردانا شير ببر نر، هڪلان مار اڏايس خيبر،
احد بدر وچ زوري جابر، لوٹ ليا لشڪر.

3. خضر الياس جهڙي تئي خادم، درتي گداگر دارا حاتم،
ملڪ فلڪ تي ظاهر باطن، جهڪندي قدم اپر...

4. جو **"شائق"** شاه مردان دا هي، نهين خطره خوف قيام دا هي،
هڪ ياد اسم يزدان دا هي، دم دور نهين دلبر.

Scanned with CamScanner

كلام (79)

پيرِ مغان شاهِ عجم والي ولي آيا هي،
اج صحن ميري صنم حضرت علي آيا هي.

1. نينهن نقش نور هي، طٰهٰ تي تصوير کا،
سئي قمر لک شمس چپ گئي، جلوه جلي آيا هي.

2. درد مندون کي دوئاري، محب مئخاني آيا،
هو گئي روشن طبق، قادر کلي آيا هي.

3. آنگن اج ايوان پر، شب شکر ارشاد تا،
مرحبا معراج بن گيا، دلبر دلي آيا هي.

4. شاه نجف ديا شوق "**شائق**"، ذوق ۾ رهنا ضرور،
عشق حضرت کي عطا، جهولا جهلي آيا هي.

ڪلام (80)

پچو هجر فراق فقير ڪنون، سينه چاڪ جگر سؤ چير ڪنون.

1 پچو انور شاه امام ڪنون، صوفي شاه شهيد شاه مردان ڪنون،
زهر نوش سخي سلطان ڪنون، پچو درد تنهن دلگير ڪنون..

2 پچو شاه منصور دي دار ڪنون، مدار دي دامن دار ڪنون،
سر پوش سولي هسوار ڪنون، پچو اناالحق اڪسير ڪنون..

3 پچو شمس شرف تبريز ڪنون، لامحدود صورت رت ريز ڪنون،
جو واقف وره دي واعظ ڪنون، پچو محرم راز منير ڪنون..

4 پچو بره بلاول گهوٽ ڪنون، مستان مهيسي اڻ موٽ ڪنون،
چوڪي پيڙ چاڪي دي چوٽ ڪنون، پچو هڏ چم ساه سرير ڪنون..

5 پچو مجنون مست عليل ڪنون، آزاه آتش خاص خليل ڪنون،
پر جوش جلال جميل ڪنون، پچو ذڪريا دي ضمير ڪنون..

6 پچو "**شائق**" سوز گداز ڪنون، دل دکي درد دراز ڪنون،
سڀ عشوه غمزه ناز ڪنون، پچو عاشق دي ته اڪير ڪنون..

ڪلام (81)

نينهن لاوڻ تي نڀاوڻ ۽ سان جوڳيان دي چال هي.

1. نينهڙا لا ڪي منهن نہ مڙيسون، بار بديان دا چاوڻ، سور سماوڻ.

2. ناد نفيلان مرليان بجا ڪي، ستا سپ جڳاوڻ، ٻهہ ڪيڏاوڻ.

3. تير تساڏا دلڙي اساڏي، سيني سور سماوڻ، دل آزماوڻ.

4. "**شائق**" سائين درد وندان نون، روئڻ روز روئاوڻ، نينهن نڀاوڻ.

ڪلام (82)

آيا حسن هادي والا حال ڪنون، ڏنم آپي آپ پيمال ڪنون.

1. آيا باغ بيداب دي خواب ڪنون، آيا نات نظاري نواب ڪنون
قلزم دي آب حباب ڪنون، جلوي نور جمال جلال ڪنون.

2. آيا لاحد راه ميثاق ڪنون، اهو ونحن ا قرب واڪ ڪنون.
وچ ذات صفات دي ذات ڪنون، آيا نينهن نگاه نهال ڪنون.

3. آيا دائم دم درياهه ڪنون، آيا وحدت والي ويساهه ڪنون.
اهو بحر بقاب الله ڪنون، آيا ڪوهه قرب ڪمال ڪنون.

4. آيا شمس شمعدان ڪنون، آيا پاڪ پتنگ پروان ڪنون.
اهين محبت والي ميدان ڪنون، آيا ڪات ڪثر ڪلال ڪنون.

5. آيا **"شائق"** شوق شهباز ڪنون، شهبازي سر ساز ڪنون.
اهين انا الحق آواز ڪنون، آيا بحر عميق بحال ڪنون.

ڪلام (83)

واھ واھ عشق سٽائي ڳالھ عجب،
بيمثل دي مثال عجب.

1. احرام ازل يقين دا هي، لاتخفف تسڪين دا هي،
مليا بحرا برھ آمين دا هي، معبود حقيقي حال عجب.

2. جڏان موج مستي مستان ڪيتس، هر تصور صورت سامان ڪيتس،
جنهن جوڙ دي خاطر جهان ڪيتس، ميڙيس ملڪ محبت مال عجب

3. اها عشق دي ريت رسمات ڪوئي، چاٽي ذات صفات ڪوئي،
نهين فرق تل دا حق پاڪ سوئي، پا خاڪ پوشاڪ خيال عجب.

4. ڪر **"شائق"** شوق ٿي شاھ آيا، بلا ميمي ميشاقي ماھ آيا،
ويڙهي ويڙهي نظر وجهُالله آيا، هر صورت نقش نهال عجب.

Scanned with CamScanner

اردو

ڪلام

کلام (1)

وعدے امر ازل سے اقرار عاشقوں کا،
سر نینهں میں نشابر نروار عاشقوں کا۔

1. سولی سهی سر پوشی، مٹے نوش مطلب نوشی،
عقل هوش فراموشی، غم خوار عاشقوں کا۔

2. الٹے اڈی تے آون، کسدے قدم کڈاون،
سینگار سرخ پاون، بلهار عاشقوں کا۔

3. نیزے نظر نشینی، تکبیر تن تلقینی،
لاتخفف تسکینی، اعتبار عاشقوں کا۔

4. سودا صرف سری هے، منظور دم دری هے،
تجلات کی تری هے، واپار عاشقوں کا۔

5. "شائقؔ" و صال واسی، واه واه خصال خاصی،
پل پل پتنگ پیاسی، سر شار عاشقوں کا۔

Scanned with CamScanner

کلام (2)

مجھ کو شراب شاھی، پیرِ مغان پلایا،
ساقی کے ھاتھ سوائی، سر کی صنم چکھایا۔

1. مخمور مئے موالی، خاصه خمار خیالی،
جلوه حسن جمالی، "انور علی" وکھایا۔

2. جسم جمال جھاتی، دو نیناں لگی کاتی،
ھر دو جھاں حیاتی، جانب جلد جیئایا۔

3. پینا شراب پل پل، داروں درد کا درمل،
کھلیا نقاب نرمل، سورج سے ئی سوایا۔

4. داروں درام دستی، پینے سے موج مستی،
ھرجاء حق پرستی، سلطان سر سمایا۔

5. "شائق "عجیب اکثر، سر کی دیاھے سرور،
پارت لیئے پیغمبر، "انور" نے خود بلایا۔

ڪلام (3)

گرو گیان بتایا سیاں، هو هو هردے پایا رے۔

1. من مکه مٹخانه هویا، تن وچ سجده پایا رے،
ادا دوگانے تھی کر رهیاں، یار نماز پڑھایا رے۔

2. ابھریا ماهتاب گیا اندهیرا۔ واه واه شمع شم لایا رے۔
هرجاء ذات هکو هك نظریا، طالب تلك لگایا رے۔

3. گنگا جمنا تیرتھ تکیا۔ پرے کیوں پنده پچھایا رے،
ونحن اقرب تجھ میں تیرا، پریں هے قول کھایا رے۔

4. "شائق" یار تنهاں داهویا،جنهاں، قربٹوں قلب کمایا رے،
رگ رگ دے وچ رام سمایا، کرشن مکھ وکھلایا رے۔

کــــــلام (4)

تیرے درداں جدائی زهیر کیا،
تیرے حسن صنم مجھ کو فقیر کیا۔

1. جب حمله حسن جهادی کهوں، پلٹن ناز سپاه آلاپی کهوں،
ایسی کیس صنم مجھ سے تیر کیا۔

2. تیرے ناز مزید مجھ کو مرید کیا، ری نانے دید خرید کیا،
تیری صحبت تتی نوں تکبیر کیا۔

3. ماهی تیغ محبت چلا گیا، سٹے سٹے حملے غم کے آ گیا،
کھوٹی قسمت میری نوں تقدیر کیا۔

4. فراق کیتی دل فانی۔ شب روز "شائق " حیرانی،
تصویر تیری دلگیر کیا۔

کــــــلام (5)

هم دیکھتے رهے هوں دونوں جهاں میں دلبر،
عاشقوں کا اللّٰه اعلیٰ عجیب انور۔

1. مخمور مئے موالی۔ خوباں خمار خیالی،
جسمات میں جلالی۔ دیا کچھی قلندر۔

2. پیرِ مغاں پنج گل هے۔ پنج گل کو دیکھو کیا مل هے،
جیسی دید ایسی دل هے۔ کیا ناز کھتا هے نفر۔

3. جلوه جهانپور هے۔ کل معرفت منتظر هے،
آیا دوست میرے در هے۔ صاحبڏنه ساتھی سمر۔

4. "شائق" نفی اثبات هے۔ اثبات سر سوغات هے،
کونین میں کائنات هے۔ دارین میں قادر قمر۔

ڪلام (6)

کرو علم عقل کی خلوت ختم، دیا عشق حضرت نے حکم۔

1. دین دھرم دوئی کے ٽگے، گم غیر کر عاشق اگے،
گھن ویس وحدت کے وگے، بیرنگی روشن رقم۔

2. مذھب ملت دور کر، بھن بھول دل پرنور کر،
تعمیل ذوق ضرور کر، چاھیں اگر سب سے اتم۔

3. دھڙ جدا سر جدا، بت بسم فانی فدا،
موجود محبت کی مدعا، ھے ریت رندوں کی رسم۔

4. سر سیر میں سالم ھوا، "شائق" غذا غازی کیا۔
پر جام وحدت کا دیا، "صاحب ڏنے " ساقی صنم۔

ڪلام (7)

بے سر ھوکے بات کھیجے، نہ کیجیے خلوت خاص حرام۔

1. جو گر گیان بتایا جس نوں، وو مردانے مست مدام۔

2. عاشق جھوٹ جنجال نہ جاویں، کات اڈیرے کھنا کلام۔

3 "شائق" بات کھانی قادر، کیف کلالی جلوہ جام۔

کلام (8)

دلبرا میں دل کو، تیرا سہارا مل گیا۔
دیکھنے میں دید کا، اٹکل اشارا مل گیا۔

1. قونین قاب قوسین، چل پل چمکارا مل گیا۔
سیف ابرو کے صدر میں، چشم چارا مل گیا۔

2. زلفوں کے پیچ خم میں، سَل سل ستارا مل گیا۔
زم زم تیری زنخ میں، لب کو لغارا مل گیا۔

3. پیمان تیرے میں صنم، بلکل بھارا مل گیا۔
مٹخان میں مدامی 'ال 'ال اتارا مل گیا۔

4. سبحان صورت یار کا، بادل بقارا مل گیا۔
بلبل کو باغبان میں، گل پھل گذارا مل گیا۔

Scanned with CamScanner

5. باصورت اسرار اعظم، مرسل منیارا مل گیا۔
آسیوں کا حضور اکمل، مرد موچارا مل گیا۔

6. عشق آتش مئے قدح، ال چھل ابارا مل گیا۔
ناتھ نظروں کی نظر میں، نرمل نظارا مل گیا۔

7. "شائق" حسن بازار کا، واصل ونجارا مل گیا۔
دلربا اسی در کا، درمل دوبارا مل گیا۔

Scanned with CamScanner

سي حرفي (1)

آءُ ادا سالڪ صحي ٻڌ، عاشقن جو هي قصو.
نينهن جون ناپيد ڳالهيون، حال وارن جو حصو.

الف: اول اصل آزار عوشاقن ڪنيو،
ڏس ڪمائي قيس جي، ويڙ هي ولهين هيٺون ڪيو.
قريو نہ فرمان ڪان، مدهوش مستي ۾ رهيو.
ٿيس سير سبحان الذي، وجود ڪان وسري ويو.

ب: بره برسات ۾، اثبات عوشاقن ڏٺو،
مراقبي منظور ٿيو، حاصل حقيقت جو چٺو،
چندن بويون چوگان ۾، صحن ٿيو سارو سٺو،
شڪر شيري شهد ڪان، محبوب معلوم ٿيو مٺو.

ت: ترڪ تي توڪل ٻڌائون، ٿيا رسيلا راه ڪي،
پير مغان پارس هنيو، سڪرات واري ساه ڪي،
پرواز سان قطرو ڪٺو، انصاف تنهن اوراح ڪي،
ساه سان سانييون ويا، وحدتي ويساه ڪي.

ث: ثوابن ۽ گناهن، ڪان اهي آزاد ٿيا،
سر ڪٿيا سوره سمندر، آگ ڪان ارشاد ٿيا،
جيڪي وره ويران ڪيا، سي صحن آباد ٿيا،
يار جن ڪي ياد آ، تن دلين ڪي داد ٿيا.

ج: جيئري ويا مري، تن سجاتو سير ڪي،
قلب جي ڪارنهن ڪٿي، غازين ڪيو گم غير ڪي،
روح روشن ٿيو روان، وحدت وجايو وير ڪي،
اڪملا آزاد ٿيه، محبت مٿايو مير ڪي.

ح: حجابن جا ئي پرده، عشق ڪيا پرزا پٽي،
نينهن ۾ نانگا نسنگ، ويا واءُ وحدت جي وٽي،
دائمي داتا دمن ۾، دل سجاتو آ ڏٽي،
هر رنگ ۾ رهبر اچي، هادي ڏنن هٿڙا ڪٽي.

خ: خلق ۾ خادم سڏائن، نينهن وارا نامدار،
سر ڪيون صدقي وتن، گهوٽ گهوريون وار وار،
لحم سيئي لاهن لڱن جو، ڌڙ سري ڪان ڌار ڌار،
گُر اڳيون گوڏا پيچي، قدمين ڪرن پيا قربدار.

د: دردن جو ديبا چو، پرت وارا پئي پڙ هيا،
مچ محبت جو ٻريو، آڙ اه سان عاشق اڙ يا،
بي مثل تنهن باه ۾، سر ڏيئي صادق سڙ يا،
هڪدم هادي جي حڪم سان، چوٽ چالاڪي چڙ هيا.

ذ: ذوق زور جن وٽ، هنڌ ڪيو حيرت اچي،
نينهن جي نوبت وڳي، ناز ڪيا نانگن نچي،
موج جي ميدان ۾، پروان ٿيا پڙ ۾ پچي،
هن عشق جي آزار جي، سڌ سور وارن ڪي سچي.

ر: رقعو جن کي مليو، سختيون سخاوت جون سهن،
روپوش ٿي راز ۾، پاڻ پيوند ٿي پسن،
ڪين اورن عام سان، اهي رند رهبر ٿي رهن،
منجهه رضا راضي رهن، اهو قول آهي ڪاملن.

ز: زناري ذات سان، هل ڪمر قابو ڪري،
لهر آتش جن لڳي، سا لڳي ڪيئن لڙ ي،
مست سر مخمور ڪيا، ذوق ذاتي جي ذري،
هڪ هميشه حال هڪ سان، ٻيو نٿي دلڙ ي گهري.

س: سامي سير ۾، سڪندا وتن سڪ جا سڙ يا،
قرب وارن کي ڪندا، محڪم اچي من ۾ مڙ هيا،
وه سفر تن جو ئي سالم، پيچ پرين سان پڙ يا،
سر سنگينن ۾ ڏنائون، لام جي ڪنهن نہ لڙ يا.

ش: شب روز جيکي، سيج سورن جي پيا،
ننڊ نيٽن کان وين، حيران حيرت ۾ رهيا،
ٻره جي بازار ۾، سائلن سودا کيا،
ڏک ڏولاوا ڏوجهرا، ميڙي ملوکن سڀ کنيا.

ص: صورت عشق جي، جن ڏٺي دم ڌيان سان،
کائڻ پيئڻ سڀ زهر ٿيو، جهيڙو لڳن جند جان سان،
هو هو اندر هونگار سان، ٿيو ساه جي سامان سان.
منجهه مراقب ويا مري، ڇا هي تن جو عام سان.

ض: ڏک ڏوڙا اتي، جاتي عشق صاحب جو سفر،
سينن سونهين.سالکن، هجرات جو هاءِ هاءِ حشر،
منجهه دروني درد نوکان، نينهن وارن جي نظر،
هن ٻره بي پرواه جي، آ خاص خاصن کي خبر.

ط: طالب عشق جا ، شان شريعت جو ڏسن،
منجهه طريقت تابعداري، حق حقيقت ۾ ڪسن،
معرفت موجان، عرش اعظم پيا اڏن،
دلبر سندي ديدار جي، ڪل لڌي آ ڪاملن.

ظ: ظلمات ڪان لنگهي، عاشقن اذان چئي،
ٿي نفي منجهه نانهن جي، سر سجاتو تن صحي،
قلب ڪاتب بيت ربّي، طالبن تصوير ڪئي،
منجهه فنا في الله جي، نعرو هٽي بيٺا نيهي.

ع: عبديت الائن، احديت عاشق ڇڏي،
فهم پنهنجي فيض جو، سڀ ڪي سيڪائن پيا سڏي،
دم سندي ٿي دور وارا، گيت ڳائن پيا گڏي،
جنهن اڱڻ تي عشق آيو، عيد ٿي تنهن جي تڏي.

غ: غازي پيا ڪسن، محبتي ميدان ۾،
وه منديون مستن سنديون، نسنگ ٿيو نيشان ۾،
سر ڏيئي سرها ٿيا، چينچل چلي چوگان ۾،
ٿيا دوبارا دور تن جا، عشق جي ايوان ۾.

ف: فڪر فيراق ۾، فرض فاني ٿيا فرق،
عشق جي آزار جو، دوست پهراين دلق،
سر ڏيڻ سولي چڙ هڻ، خاص مستن جو مرڪ،
منهن ڏني محبوب جي، سڀ تال ٿيون طرزان ترڪ.

ق: قائم ڪير سان، سي نہ ڪنهن ڳاري ڳرن،
سڀ عيب ڪان آجا ٿيا، جيڪي پيش پرين جي پون،
قلب ڪائو تن ڪيو، پير مغان پارس ڏنن،
جيڪي دوست دم جيئرا ڪيا، سي نہ مند موٺي مرن.

ڪ: ڪسرت ڪي ڇڏي، عاشق لنگهي اڳتي ويا،
ڏيهه ڪي ڏوري ڏنائون، پهه ڪنهن پوري پيا،
موج جي درياءَ ۾، وحدتي واصل ٿيا،
هٽي ٽٻي پاتار ۾، ميڙ ي موتي تن ڪنيا.

ل: لاهوتي لڪا، عام ڪان اولي وتن،
صبر جن جو آ سچو، ڪو حرف ڪنهن کي نہ ڪچن،
صم بڪم سي ٿيا، هر جاءِ ۾ حاضر ڏسن،
پڪ پچايائون پاڙ ۾، سر سڃاتو سالڪن.

ن: نيستي جون نمازون، نينهن وارن ڪيون ناروا،
بادل ڪڪر برباد هن، ڇا جبل لوڏي هوا،
جنهن رمز سان ڏونگر ڏري، ڪل ڪان ڪنهن کي آهي ڪا،
ڪير ڏسي ملڪ معرفت جو، سالڪن ڪان ئي سوا.

م: ماهر ٿيا اهي، عشق جي عذاب ڪان،
نينهن جو نقطو پڙهيا، بره واري باب ڪان،
سوز جي سرڪي چکيائون، عشق جي ارباب ڪان،
حاصل ٿي حق لذائون، نينهن جي نواب ڪان.

و: واصل سي ٿيا، جن کي نشو آ نينهن جو،
شوق "شائق" سدا، پوش پهراين شينهن جو،
آ خمر خاصو تنين کي، ملهار محبت مينهن جو،
پير مغان پيالو ڏنو، آ الستي ڏينهن جو.

ھ: همايت هوت جن جو، وار تن جو ناهي ونگو،
جي ڏسن پيا دوست دل ۾ ڏينهن تن جو ناهي ڏنگو،
سي سدا سڏجن سخي، جن دان دلبر کان منگيو،
بره کان بهرو وٺي، رنگ رمز ۾ روحي رنگيو.

ل: لاهو منجهه لڏائون، پيچرو پر جو پڪو،
سر ڏيئي ساجن ڏنائون، يار ياور ٿي يڪو،
سون ٿيا سارو سمورو، تان سڏائن پيا سڪو،
سو لَڱين صدقي وڃان، حال جن جو آهي هڪو

ءَ : ائين عارفن جون، عادتون هن اڪبري،
من اندر ماڻن مڪو، دل سندي ڪولي دري،
ٿيا نشابر نينهن ۾، حلقو هٽي حق حيدري،
مولا مرشد ۾ وٽ، وار ناهي ڪو وري..

ي يڪائي يار سان، حال محرم راز دار،
شوق جا شملا ٻڌي، شير "شائق" ڪن شڪار،
دم سڪائي دم وٺن، پيا بره وارا بار بار،
پيرِ مغان هادي حقي، هي سڪايم پار پار.

سي حرفي (2)

الف: آ ماهي تون ڪول ساڏي، گهنڊ ڪول سدا تون ٻولين، مٺين ٽيوان گهولي،
لڄ نہ لوڙهين سنگ نہ ٽوڙين، رانول رج نہ رولين، مٺين ٽيوان گهولي،
ٻانهين ٻڌي ٻانهي تيڏي، ٻي نهين ڪا ٻولي، مٺين ٽيوان گهولي،
يار "شائق" دي ڪر ول ڪائي، نہ تہ گتڙي مردي گولي، مٺين ٽيوان گهولي،

ب: بره تيڏي بيمار ڪيتا، سئي سئي طبيب پئي آون، ڀيد نہ پاون.
مارن سئيان ڏکن عضوي، هٿون پڙيان جوڙ پلاون، ڀيد نہ پاون.
ڏيک ڏيک کي نبض تتي دي، سڏڙيان ڳالهين سڻاون، ڀيد نہ پاون.
نينهن ڪنون نابين نہ ڄاڻن، پئي "شائق" مفت کپاون، ڀيد نہ پاون.

ت: تير لڳا دل چير ڳيا، آلي زخم اندر دي، درد هجر دي.
دکدي دونهين سور ٽئي سونهين، لڳڙي کان قهر دي، درد هجر دي.
اوکي پيڙ جدائي والي، سخت ڪشالي سفر دي، درد هجر دي.
"شائق" جيهي سوين سپاهي، مشتاق هجر وچ مردي، درد هجر دي.

ث: ثابت سور نسورا عشق الاهي، ڪنهن ڪون آک سڻانوان، پئي تڙپانوان.
درد فراق بيمار ڪيتا، ڪلهڙي پئي ڪرلانوان، پئي تڙپانوان.
غم دي سهري آير سر تي، ڳانوڻ ٻيئي ڳانوان، پئي تڙپانوان.
يار "شائق" دل دردون ماندي، هڻ رو رو وقت نيانوان، پئي تڙپانوان.

ج: جدا نه ٿي تون جاني، مئين دکڙي دانهان ڪردي، منڙي مردي.
پئي تڙپانوان ڪلهي ڪرلاٽوان، نڪڙ ي ڪونج ولر دي، منڙي مردي.
توُن بن ساڏي ساجن سائين، ساعت نهين ڪا سردي، منڙي مردي.
رو رو "شائق" حال وڃايم، جا مرضي دلبر دي، منڙي مردي. .

ح: حام دي نه رول رانول، مئين منڙي مر ويساهين، ڪر ڪر دانهين.
مئي داغ قبر سائيان، چاتي نال ويساهين، ڪر ڪر دانهين.
سوز فراق هي سينا ساڙيا، اندر نڪلن آهين، ڪر ڪر دانهين.
ڪر "شائق" نال وصال سڄڻ، متان رجڙي روح وسائين، ڪر ڪر دانهين.

خ: خطڙا نه دلدار ڏونهن آيا، نه ڪوئي پيغام، دل ديوانِ ،
رو رو رجڙي فالان پانوان، منڙي بي آرام، دل ديوانِ .
سور ڪنون سمهڻ نه پانوي، لڳندي سيج حرام، دل ديوانِ .
يار "شائق" ميڪون قسم خالق دي، ويڙها يار بنا ويران، دل ديوانِ .

د: دلبر ڏي نه دڙڪي، مئين ليکي تيڏي هلدي، توڙ اصل دي.
پکي تيڏي پئي هان ماهي، رلي روز ازل دي، توڙ اصل دي.
ڇڏ نه ڇوڙين سڳ نه ٽوڙين، مئين حسڙي هان تيڏي ڳل دي، توڙ اصل دي.
"شائق" هاءِ هاءِ دل حيران، جوشون جندڙي جلدي، توڙ اصل دي.

ذ: ذوري دلڙي کس ڪي، ويڻ اليندائين جاني، مئين هان ٻانهي.
سٽ نقاب گهنڊ ڪول نظر دا، ڪرڪا تون آساني، مئين هان ٻانهي.
"شائق" حج هزار ٿيون، جڏان پرين پساوي پيشاني، مئين هان ٻانهي.

ر: رانجهن آ ويڙهي ساڏي، مئين قربان ڪران جند ساري، مئين سو واري.
سارا صحن ٽيوي صفائي، ڳلي ڳلي هٻڪاري، مئين سو واري.
اولي گهولي دلبر توڻ، صدق ٽيوان صد باري، مئين سو واري.
نال "شائق" دي ڪل مل ٻولين، ٽيوان باغ بهاري. مئين سو واري.

ز: زلف ڪي بند ڪمند قاسايءِ، دلڙي نيتءِ ڌاڙي، ڏي نہ ساڙي.
زخم ريش هميش اندر دي، رڳ رڳ پئي راڙي، ڏي نہ ساڙي.
بره ڪاسائي اندر وڙيا. هٿ ڪر ڪات ڪهاڙي، ڏي نہ ساڙي.
نال ٻنهان دي خوش الاوين، "شائق" نال اواڙي، ڏي نہ ساڙي.

س: سور اندر دا ڪنهن نون آکان، نہ ڪوئي واقف دل دا. جيئڙا جلدا.
پيچ پيچ ٽڪي هان راه سيائين. فرق نہ ڪوئي تل دا. جيئڙا جلدا.
رو رو منتان ڪر ڪر رهي هان، راز نهين پيا ملدا. جيئڙا جلدا.
"شائق" ڏوهه ڪنهن نون ڏيوان، ايوين لکيا روز ازل دا. جيئڙا جلدا.

ش شب روز سڄڻ دي سڪ وچ، نت نت آون اکيران، پلپل پيڙان.
چڪدي چاڪ فراق والي، ٽي جاري نڪسيران، پلپل پيڙان.
ين يروڙ سٽيندي ڏڪڙي، برهون ڏتڙم پيڙان، پلپل پيڙان.
"شائق" جو دم جيئري هوسان، ڪريسان ميران ميران، پلپل پيڙان.

ص: صاحب تخت هزاري دا. مئين هير هجر دي ماري، آ هڪ واري.
مهٽي سهٽي ڪنون دل هي ٽڪڙي، دلڙي دردان ڳاري، آ هڪ واري.
ڪنهن نون آکي آک سٽانوان، درد اندوه ويچاري، آ هڪ واري.
"شائق" محضون منهن نہ موڙيسون، توڙي لوڪ ڏيون لک خواري، آ هڪ واري.

ض: ڏکڙي نہ ڏي ڏوڙي، مئين اڳي ڏکين ڏڏڙي، رنجين رڏڙي.
آ مل سانول نال خوشي دي، ٿيوي دلڙي ٺڏڙي، رنجين رڏڙي.
سرون ننگي پئي رلدي، پيرين پيادي پنڌري، رنج ڏڙي.
"شائق" دردون منڙي ماندي، ورهہ تيڏي دل وڍڙي، رنجين رڏڙي

ط: تئون بن منڙي مردي، عشق تيڏي دي آزاري، مرضان ماري.
برهون بيخود هوڪي، سر تي آن ڪيتي هسواري، مرضان ماري.
هڪڙي فوج فراق والي، ڏوجهي ماري پئي مونجهاري، مرضان ماري.
"شائق" وس نهين پيا چلدا، ڪيڏي وڃي ويچاري، مرضان ماري.

ظ: ظالم نہ بڻ تون سائيان، تيڏي ماڻ حسن دي مريندي، ٻهڻ نہ ڏيندي،
اوکي داغ جدائي والي، وڃ جگر وڙ ويندي، ٻهڻ نہ ڏيندي،
رمزي غمزي رانول والي، تتڙي ڪون تڙپيندي، ٻهڻ نہ ڏيندي،
"شائق" سنهڙي سول سڄڻ دي، ستڙي ڪون تہ جڳيندي، ٻهڻ نہ ڏيندي.

ع: علاج پيچ پيچ رهي هان، نہ ڪوئي ڏسڙا پوئندا، درد پيا دکدا.
بن تيڏي پئي لک لک آئوندي، دل ڪون ڪوئي نهين پوئندا، درد پيا دکدا.
دل وچ هڪو ساجن وڙيا، ٻيا نهين پيا موندا، درد پيا دکدا.
"شائق" سولان سانگ رسايم، ايوين حال هجر هوندا، درد پيا دکدا.

غ: غضب نہ ڪر تون جاني، ماريا تيڏي ماڻي، الله ڄاڻي.
ٻلديان ٻاهين سنجهہ صباحين، دکدي دونهين پراڻي، الله ڄاڻي.
هنڌ پترٽيان سول پيان لڳديان، ٻن پئي سيج وهاڻي، الله ڄاڻي.
ڪر "شائق" نال ملڻ دي ڪائي، نت روندي نيڻ نماڻي، الله ڄاڻي.

ف: فراق تساڏي سائيان ڪيتي دلڙي ديواني، قسم قرآني.
مست ٿيو سي محبت وچ، ڳيا ننگ ناموس نشاني، قسم قرآني.
پِٽ پٽيندي عمر گذاريم، هاء هاءِ لڳي حيراني، قسم قرآني.
"**شائق**" رو رو مر ويسائين، عاجز وچ ارماني، قسم قرآني.

ق: قسمت سڙي ڏتڙم رولي، ڪر ڳيا يار جدائي، جانب جائي.
هي تقدير ازل ڪنون ايوين، ڪاتب قلم چلائي، جانب جائي.
بڻ جوڳڻ راڪ مليسان، ڇتڙين لائيسان ڇائي، جانب جائي.
هٿ وچ عصيٰ ڳل وچ خرقه، ڪريسان "شائق" شهر گدائي، جانب جائي.

ڪ : ڪر نه قهر تون سائيان، مئين درد فراق دي ڦٽيان، سولان سٽيان.
پل پل ڪي نينهڙا لايم، پر پر ڪي تڪيان ڇٽيان، سولان سٽيان.
هوش عقل حيران ٿيوسي، بره پلايم متيان، سولان سٽيان.
"**شائق**" روندي نيڻ ڪچينين، هڻ ڪون ٻڌاوي پٽيان، سولان سٽيان.

ل: لڙه مئين تيڏي لڳي آن، ڇوري ڪون نه ڇوڙين، منهن نه موڙين.
توئن بن ٻيا نهين ڪوئي ميڏا، لالڻ لڄ نه لوڙهين، منهن نه موڙين.
بي زر بردي تيڏي دردي، ٻهڳڻ ٻڏي نه ٻوڙين، منهن نه موڙين.
اڳڻ "**شائق**" دي آ ول سائيان، تنبو تون ڪوڙين، منهن نه موڙين.

م : ماهي آ مل سانون، مئين وڇڙي گهٽي ڏينهان دي، فالان پيندي.
دکڙي درد فراق تيڏي دي، پوٽيدار پڇيندي، فالان پيندي.
اٺي ٺي پهر دلڙي اداسي، وار نه هڪ واندي، فالان پيندي.
سڻ "**شائق**" نال فخر وي سائيان، مٺڙي مردي ماندي، فالان پيندي.

ن: نينهن نسورا نانگ هن، كالا شل كنهن نہ كاوي ، پيش نہ آوي.
بره بالا آفات الاهي، وات پنّي كرلاوي، پيش نہ آوي.
وره ديان خبران خاصيان پريان، كاڏيان نون كونْ پڇاوي، پيش نہ آوي.
پهلون پيچ "شائق" تون، پڇي پير اٿان كوئي پاوي، پيش نہ آوي.

و: وره تيڏي دل ويران كيتي، مئين رورو راه نهاران، پئي پكاران.
ساعت هكڙي سور هزارين، ٻيتي غم دي نال گذاران، پئي پكاران.
توئن بن ساڏي سانول سائين، كون لهسي سنياران، پئي پكاران.
"شائق" يار بنا ويران ويڙها، سڄ لڳديان شهر بازاران، پئي پكاران.

ه: حق هي حق پاك ميڏا، مئين لنجي لائي لڄ وي، كملي كڄ وي.
ادلي گدلي تيڏي ڳل دي، پئلي كنون نہ يڄ وي، كملي كڄ وي.
ڏي ديدار دل دا دلبر سائين، مئين دل تي پاوان رڄ وي، كملي كڄ وي.
مرشد دا ديدار هي "شائق"، لک كروڙان حج وي، كملي كڄ وي.

لا : لا غرض دي نال نينهڙا لاتم، هك وقت خوشي نہ پاتمْ، سولان سڄاتم.
بار غمان دا سر تي آيم، عشق لڳت چا لاتم، سولان سڄاتم.
ساٿ سولان دا سر پر آيم، چم اكيان پر چاتم، سولان سڄاتم.
"شائق" عشق اويڙا ڳل پيوسي، ڇاڻ اڳي نہ ڄاتم، سولان سڄاتم.

ء : اها خبر نہ هئي، جو دوست دلين دا چورِ، مئين ٽيوان گهور.
لٹ قر ملك دلين دا نيتءِ ، ظالم كركي زور، مئين ٽيوان گهور.
رب دي ليكي رانجهن سائين، آن جهوكان تون اوريري، مئين ٽيوان گهور.
"شائق" مفت خريد ٽيوسي، نہ ليكي ٹوري، مئين ٽيوان گهور.

ي: يار معراج وڪاوين، مئين ٿيوان پاڪون پاڪي، ظاهر ذاتي.
تؤن ڏني سڀ شڪ وڃن، تون حق ميڏا حياتي، ظاهر ذاتي.
منهن محبوب مدينہ ٿيڏا، مئين طواف ڪران اثباتي، ظاهر ذاتي.
ڪر "شائق" نال وصال سڄڻ، ٿيوي هر شب رات براتي، ظاهر ذاتي.

سي حرفي (3)

الف: ازل دي تانگھ لڳي، مئين نال ماھي دي وصال ڏٺا،
وصل وصال كنون اڳ دا، دل ھجرون خواب خيال ڏٺا،
ونحن والي وٹ سٹيوسي، دم اقرب نال تي جال ڏٺا،
"شائق" مست ميثاق تيوسي، دل سوز گداز دلال ڏٺا.

ب: بات حقيقت حال والي، نهين ڳالھ كنهن دي سٹاوڻ دي،
روز ميثاق دي مس لكيا، ڳاني ڳھٹي ميندي لاوڻ دي،
نال رانجھو دي نكاح تيا، نهين جاءِ جبرائيل دي آوڻ دي،
"شائق" يار الست مليوسي، متي موج سدا سر سانوڻ دي.

ت: تقدير آمين كيتوسي، ساڏي پلڙي چينچل چاك پيا،
نال نصيب نماٹي دي، اولين عجب عوشاق پيا،
جھنگ چير جڏان تصوير ڏٹم، آ مقدس وچ ميثاق پيا،
"شائق" شير شريف حسن دا، ھر جڳ دي وچ ھاك پيا.

ث: ثوابان دي جاءِ نهين، سانون چاك دا چشم كافي ھي،
جھنگ جاگير تطھير اسيڏا، جٹ رهندا رانجھن شافي ھي،
بهشت دوزخ دي كاڻ نہ كائي، دل عشق كيتي انصافي ھي،
"شائق" محضون مول نہ مڙسون، سودا سر دا صافي ھي.

ج: جڏان جھان ئي نہ ھا، مئين رانجھو لاٹوان لڏيان،
تقدير كنون ساڏيان اڳ ديان ڳالھين، ٻول رضا دي ٻڌيان،
جسم بسم بت نہ كوئي، نور نرالي رڏيان،
"شائق" نينھن نرالا سر تي، ھجر ديان ھيران ٹڏيان.

Scanned with CamScanner

ح: حجاب دا پردہ ڳيوسي، جڏان پاتم لونگ هزارا،
جڏان لاٿم نت نقاب والي، تہ پيچ ڳيا غير انڌارا،
جنهن ڏينهن ماهي شينهن پڳا، اهين ڏينهن دا نينهن نيارا،
”شائق“ نال وصال هميشہ، دلبر دوست پيارا.

خ: خلقل آدم اعليٰ صورت، ميڏي ماهي منصب دار دي هي،
شمس قمر ٿئي شرمندي، وہ تجلي نور نظار دي هي،
انَّ الله جَمِيلٌ وَيَحَبُ الجمالا، چوکي چشم ڏنار دي هي،
”شائق“ عشق اکسير لڳا، دل پيتي پک پيار دي هي.

سي حرفي (4)

الف: عوشاقن کي، اندر ٿيو اثبات،
ونحن اقرب ويجهڙو، ظهورو ڪيو ذات،
نفي مان نزوار ٿيا، جيڪي جاڳن ساري رات،
جڏهن پره ڦٽي پرڀات، تڏهن درسن پسن دوست جو.

ب: بازي برھ جي سان، سالڪ ئي سمجهن،
اٿي آڌي رات کي، پورب پنڌ پچن،
اونهو پنڌ الله جو، ٿا ڏونگر ئي ڏورن،
ٽڏي ڪوسي سر تي، ڪاهيون ڪيچ وڃن،
اهي واندا نه ويهن، جن جو عشق عجيب سان.

ت: ترهو ٻڌي توڙ ڪان، ترت چڙهيا تازي،
بيخود سهي سرتي، بره سندي بازي،
محبت جي ميدان ۾، گوڙان ڏين غازي،
اهي پرين پروازي، جيڪي "شائق" رشڪ شتاب ٿيا.

شعر

1. مذهب پڇين نہ تون، مذهب وٺي نہ مون،
مذهب واري مام سان، تاگهو تٽين تون،
"شائق" پيهي پسين تون، تہ مذهب اٿي ڪون ڪو.

2. ڪعبي دي خبر تڏان پيوسي، جڏان ڪعبہ ۾ احرام ٻڌم،
ٻڌڪي ٻڳڙي ٻڳتيان والي، ڪفر وڃون اسلام لڌم،
دين ايسان ڪون غرق ڪيتوسي، لامذهب والا ميدان لڌم،
"شائق" ڪلمہ عشق پڙهايا، ٻڻ ڪافر مسلمان ڳڌم.

3. اکيون عوشاقن جون، سدا سينگاريون،
وتن ڪيف ڪڪوريون، ڪنڌيون ۽ ڪاريون،
نهارن ٿيون ناز سان، ٻيئي ٻاجهاريون،
سدا سوپياريون، "شائق" شهزادن جون،

4. "شائق" شهزادن جون، اکيون اربيليون،
چڙهن شوق شڪار تي، ٿر وڃن ٿيليون،
لنگهي لاحد ۾ پيون، پوُ سيئي پيليون،
اهي اڻ جهل اڪيليون، ماٺن ملڪ دلين جو.

5. فقير دا ماريا ڪڏان نہ اسري، توڙي لک چا پير گڏاوي،
آدِ فقير دي باه برابر، ساڙي وڃ پئي ساوي،
ڪون فقير دي قلم قيري، توڙي غوث قطب سڏاوي،
نهين طاقت خود خدا ڪون "شائق"، جو ماريا فقير دا اناوي.

Scanned with CamScanner

6. مرشد سانون آک سٺايا، تون سڏاوين ڪافر ڪٺا،
ڪاءِ حرام پڙهہ شڪران، بٹج وچ تون سڪا،
من ڪون مار مسجد ڪرين، دل ڪر ڪعبہ مڪا،
ڏونهين جهان حاصل ٿيسن "شائق"، جڏان يار نال ٿيوين يڪا.

7. سسئي سور سنياريا، اٿيبر آڌي رات،
ڏيئي ڏير هليا ويا، گهورن سندي گهات،
ڪاهيون ويا ڪيچ ڏي، ڪيون بلوچي بات،
"شائق" سور سوغات، هوت ڏنيون ويس هند ۾.

8. اٿي اسر ويلهہ ڪي، ڏٺائين سيج سجي،
هٹي هٹ مونن ۾؛ سسئي رت رني،
لڙهيس لڙڪ اکين مان، ڳوڙها ڳڙ ڳني،
چار ٿئيُ پاند چني، "شائق" روئي رڳيائين رت سانِ.

9. سسئي سور ڪٺي، سمر هلي ساڻ،
اصل آري ڄام جي، هيس روح رهاڻ،
بنا تڪيو توڪل، ٻي وائي نہ هيس واڻ،
پچر خان پنهل جي، تانگهہ گهڻيري تاڻ،
هئي "شائق" سڌ سڄاڻ، خان پنهل جي پنڌ جي.

10. سج نہ ٿي سسئي، اڳيان اٿي آبادي،
ڪاهيون وچ ڪيچ ڏي، تنهنجو حال پريو هادي،
پنهل اچي پنڌ ۾، نہ ڪندءِ پيادي،
هٿ ڏيئي هادي، ڪندءِ "شائق" شامل پاڻ سان.

.11 سست نه ٿي سسئي، ڇڙي ڏونگر جي ٿي ڏاه،
لنگهيون لتاڙيون وچ، لڪ پڳيون لاه،
ڪاهيون وچ ڪيچ ڏي، رڻ ورتيون راه،
ويله نه ويهه هڪڙي، ٽڏي ڪوسي ڪاه،
"شائق" شهنشاه، پنهل ميليندءِ پنڌ ۾

.12 اديون خان پنهل سان، منهنجو اڙيو عشق الم،
وسري نه وجود کان، پنهل پاڪ اسم،
رات و ڏينهان روح ۾، مام اها محڪم،
"شائق" ورد وٽيم، اسم پاڪ پنهل جو.

.13 اديون خان پنهل جو، پارس اسم پاڪ،
هر مرض ۾ حامي اٿم، ساٿي منجهه سڪرات،
اول کان آخر تائين، سنگتي ساجن صاحب ساٿ،
"شائق" هي سوغات، پرور ڪٺي پلو ۾ وڌم.

.14 اديون آري ڄام سان، منهنجو لکيو لوح قلم،
آٽي انگ ازل جي، ڪيو دوستي وارو دم،
هاٽي پينر شهر پنيور ۾، رهڻ مرڪ مرم،
"شائق" قرب قدم، کين هٿايان هوت کان

.15 سورن پري سيڪا، پر مون کي ڏکن ڏکايو،
اديون آري ڄام جو، اندر عشق آيو،
پل پل پور پنهل جي، ويهڻ وڃايو،
دل ۾ درد ٻروچ جي، ماتم مچايو،
اوچتي آيو، "شائق" عشق عجيب جو.

16. سسئي سور پري، ٽي رند وٺي راهي،
اصل آري ڄام جي، گهورن ۾ گهائي،
هڪڙو پند پهاڙ سان، ٻيو ڏونگر ڏکيائي،
پهڻ پير پٿون ڪيا، ٻيو جانب جدائي،
"شائق" اها ئي، جو ڏونگر سان ڏور پئي.

17. ڏونگر سان ڏرو پئي، هام هڻي هيڪل،
من ۾ مچ ٻروچ جا، جيءَ اندر ۾ جل،
هڪڙي فوج فراق جي، ٻيو ڏنو تاب جبل،
ڏيئي عشق اڇل، ڪئي "شائق" شامل پاڻ سان.

18. ڪوڙين ليکي ڪيچ، مون لاءِ حج حضور،
ڪابولي وڻ ڪيچ جا، نظرن پيا نور،
سئي سئي پيرا سجده ڪيان، زاري ساڻ ضرور،
مان ڪري منظور، "شائق" هادي حق جو.

19. اچو ڏکن واريون، ويهي ڏک ڏوريون،
بنا عشق الله جي، ٻيا تڪيا نه توريون،
"شائق" سر گهوريون، ڏهاڙي جي ڏکن تون.

20. اچو سورن واريون، ڏکن پيئون ڏاڻ،
سرڪي پي سوز جي، ڪيون روح رهاڻ،
"شائق" محبت ماڻ ، دڳي دل ديواني ڪئي.

.21 اڇو سورن واريون، ويهي سليون سور،
چوڪا چاڪ فراق جا، پل پل پون پور،
سينو سڙي سوز ۾، ٻڏا عشق انگور،
دوستي جي دستور، "شائق" دل شهيد ڪئي.

.22 سدا سينگاريون، ڪنگو رتيون ڪجليون،
مارن ٺيون مسڪين کي، بازن جيان بدليون،
"شائق" دست دليون، آيون عجيبن جي.

.23 اکين اوجاڳو اٿاريو، نہ تہ نيٽين پئي هيم ننڊ،
ديدن دل ٽڪي وڌي، چشمن چٽيو چنڊ،
جن جي مستي مند، "شائق" رڱيون رت ۾.

24 "شائق" رڱيون رت ۾، محبوبن جي ماڻ،
صحي سجائي سنيري، ڪجليون ڪدين نہ ڪاڻ،
ديدن جي درسن ۾، رهن منجهه رهاڻ،
تن جي سيگهه سجاڻ، هادي ڏنم حق جي.

.25 الله هو اندر ۾، باڪن ٻاريو ٻٿ،
العشق نارا جو، محبت ٻاريو مچ،
ا عشق آزاد جا، آيا صوفين سر سچ،
پيو "شائق" پڙ ۾ پچ، جيتر جيئرو هن جهان ۾.

26. الله هو اندر ۾، سامين ويهاريو سور،
مئي کي پي مئخان ۾، مئي سان ٿيا مخمور،
انّ الله مَع الصٰبرين، صبر تن صبور،
توڙي "شائق" ٿيا چڪچور، ته به آه نه اورياٿون عام سين.

27. ٿر جون ٿوريون ٻيون گهٽيون، مان تورين کان ٿوري،
آڏر عربي ڄام جي، آهيان زورن کان زوري،
لا تقنطومن الرّحمته الله، آهيان طاقت تنهن توري،
آهيان پروس بي پرواهہ جي، آءُ ٻره سندي پوري،
نکري ويئي ناسوت کان، ڏاهہ ٻڌيون ڏوري،
ڇڏيون ملڪ ملڪوت جو، ويئي جبروتون جوري،
لاهوتين کي لکي ڏنم، چشمن سان چوري،
وڪڙي وڏايون ويئي جاٿون، محبت جي موري،
"شائق" ذوق زوري، دل انهي ڏينهن اماڻي.

28. آدم جن جو اوٿ، پولا تن پڳا،
سالم ٿيا سير ۾، پائي سور سڳا،
لاهوتي لڌي ويا، ساڙي هوڏ هڏا،
"شائق" واد وڳا، سنڌرا سوپارن جا.

29. نهين فقيري پروازان تي، توڙي عرش عظيم پيا گسي هو،
نهين فقيري خبران خيالان تي، توڙي هر دو جهان پيا ڏسي هو،
نهين فقيري ڪشف ڪرامت تي، توڙي ڪول مئيان دي وسي هو،
فقير نام تنهان دا "شائق"، جهڙا هٿ ڪلالون ڪسي هو.

Scanned with CamScanner

30. راءِ ريجهائڻ الٽي بازي، رندن ريجهايو،
قَااذْكَرُوْنِيْ اَذْكُرْكُمْ، فائق فرمايو،
ڪل شيءٍ قدير، راڳ رڳين آيو،
عشق النبي مون کي، پروانن پڙ ۾ پچايو،
مام انهي ۾ مري، هُو هُو قلب ڪمايو،
جڏهن هو هو قلب ڪمايو، تڏهن "شائق" شير شتاب ٿيو.

31. جڏهن "شائق" شير شتاب ٿئين، تڏهن پڇي ٿي پروان،
لوچي لهه لاهوتين جو، عرش مٿي آستان،
قل هو الله احد الله، اهو بات بْيان،
عربي موڪليو اسان ڏي، سارو صفت قرآن،
انا احمد بلاميمي، صوفي سر سلطان،
مري هن منزل تي، لڌو "شائق" لامڪان،
سيند سر سبحان، سهڻي ذات سيد جي.

32. هاءِ هاءِ ڪندي هوت لاءِ، ويتي وقت وير،
سرتيون سورن ۾، منهنجو سڙي ساه وير،
النبي عشق عجيب جي، مان مست ڪير،
ڪل ٿي ڪان پير، "شائق" عشق عجيب جي.

33. ٿپ قاضي ڪول ڪتابان، سٽ مسئلا محض مثال والا،
مثل مثال ڪنون اڳ دا، گهن بهرا درد دلال والا،
سوز گداز دي نال رهين، ويک جلوه نور جمال والا،
جي "شائق" نال نياوڻ چاهين، پا خرقه واٽ وصال والا.

.34 عاشق ڇاڻ يقين، صحي سِڄ سڃاڻ ،
فاذڪروني اذڪرڪم، سندي روح رهاڻ،
يوريد ربڪم يرجعون، ٻي نہ ڪا ٻيائي آڻ،
"شائق" روح رهاڻ، منجهان پاڻون پڪ ٿي.

.35 جي سڃاڻي سر صحي، تون ساڳي آهين سلطان،
من ڪنت مولا فهذا علي مولا، اها محبت ماڻ،
ڇاڻ سڃاڻي ڇاڻ، تہ "شائق" سر سبحان ٿي.

.36 جني پسين پاڻ کي، موجودات معبود،
هر جاءِ هيڪڙائي حق جي، وڃائج وجود،
اِن الله علىٰ ڪلِ شيءٍ قدير آهين ملڪن جو مسجود
"شائق" حق موجود، هلا منجهان هڪ ٿيو.

.37 جي چوين مان عاشق ٿيان، تہ سر نيزي رک نروار،
اڏي ٻ ڪات تي، حاذق رهہ هوشيار،
يُجاهدون في سبيل الله، ڪڻ ها سندو هٿيار،
اتي نينهن نظار. جاٽي "شائق" ٽولو شهيدن جو.

.38 جي سڃاڻين پاڻ، تہ پنج پولو عبديت،
احديت اظهارَ آ، منجهہ مراقبي محويت،
وصل ۾ وصال ۾، ورائج وحدت،
هادي هدايت. ڪئي "شائق" هن شغل جي.

.39 مرشد مولا ماهر، پسي ڏٺم پاڻ،
من عرف نفسہُ فقد عرف ربہُ سڃاتم ساڻ،

40. پيهي ڏنم پاڻ ۾، دلبر جو ديدار،
ونحن واري وٺ وئي، اچي اقرب ٿيو اظهار،
"شائق" سر ستار، پيهي ڏنم پاڻ ۾.

41. پيهي ڏنم پاڻ ۾، سڄڻ سياپو،
العشق ناراً يحرڪ ماسو الله، اهو نينهن نياپو،
"شائق" سياپو، پيرِ مغان پسايو.

42. پيهي ڏس پاڻ ۾، دلبر سندي ديد،
عاشق انهي عشق ۾ ڪيا شوق شهيد،
دلبر سندي ديد، وڏو ديرو دل ۾ .

43. پسڻ جي پرواز سان، پيهي ڏس پاڻ،
تن سان روح رهاڻ، جن سان سانگي سات اڙايو

44. پسڻ ڪارڻ پرت، حيلا هنر ويا،
منجهان درد دلال، سودا سرت ڪيا.

45. الست بربڪم، ڪ[illegible]ي پاڻ پرين پڇار،
قالو بلىٰ قربان ٿي، ڪيو اتئي اقرار،
ڪل نفسٌ ذائقةالموت، اتي سر اظهار،
فنفختُ فيه من الرّوحي، اتي دمن ۾ دلدار،
اهي پدرا ٿي پرڪار، **"شائق"** حاضر ٿيندا هوت وٽ.

46. نظر مان نروار ٿيو، شائق ٿيو شهيد،
ابرو سندي عيد، ڏنم دوزخ جي دڙي تي.

47. الله هو اندر ۾ گودڙي ۾ گر،
دائم رهن ديدار ۾ ميٺي من تان مر ،
ڪائو چاڙهي قلب تي جن گهڙي ڏنو آ گهر ،
"شائق" عشق اثر، نظر آيو نات ۾.

48. الله هو اندر ۾ صحن تن جو صاف،
موتو قبلل انت موتو، مرڳ تن تان معاف،
ڪاهيون ويا اوڏانهين جتي آديسين انصاف،
"شائق" شوق شراف، گر لڌو گودڙي

49. الله هو اندر ۾ گر ويهاريو گيان ،
چيلي ڪي چنتي ۾ ساڌن جو سامان،
مهيسي آيا مچ تي ملهائي ميدان،
"شائق" عشق انعام، گر ڏني ڪٽي گودڙي.

50. رانجهن پانيان روح، هينيون پانيان هير،
وصل وصال وچ ۾، ڪان ڏنم تقدير،
"شائق" عين اڪير، موهن مرلي سان ڏني.

51. موهن مرلي سان ڏنم، ڪرو لالائي،
سونهين پئي سرتين ۾، سرمي سرائي،
ڪجلي ڪمائي، ڪئي "شائق" نينهن نظر جي.

52. مرشد مولا مرشد ڪعبو، مرشد راه مسلماني،
ڪلمي ۽ ڪرامت جي، ويئي دوئي دلوئن جاني،
ڏني هادي حيراني. "شائق" نيزي نينهن جي.

53. نينهن سچو نماز، ڪنهن ڪي ڪيان سجود،
جي ووڙيان ٿي وجود، تہ پنهل آهي پاڻ ۾.

54. پنهل آهي پاڻ ۾، ڪول دوئي جي دري،
وفي انفسڪم، اچي آگ ٻري،
منهنجي محلات ، پيئي ذوق ذري،
"شائق" چست چري، ڀڳيون دريون دوئي جون.

55. ڀڳيون دريون دوئي جون، جڏهن هادي ٿيو همراه،
"شائق" شهنشاه، ديرو پسايو دل جو.

56. اڄ تہ اباڻن ڏانهن، آيو نئون نياپو،
وطن جون وايون، مارن سان ملاپو،
سڄڻ سياپو، مارن سان ملير ۾.

Scanned with CamScanner